ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 82
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι φωτιές θα ανάψουν και πάλι δίπλα σε ισχυρότερα οδοφράγματα που θα τα κρατούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι... ...και οι αναρχικοί θα είμαστε εκεί...

Οι φωτιές θα ανάψουν και πάλι δίπλα σε ισχυρότερα οδοφράγματα που θα τα κρατούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι...
...και οι αναρχικοί θα είμαστε εκεί...

Πως να χωρέσει τ' όνειρο σε μπάχαλο δυό πήχες;

Ενα (όχι και τόσο) υποθετικό ερώτημα πλανάται στους πολυδαίδαλους διαδρόμους της εξουσίας, της οποίας οι εκπρόσωποι, ολοένα και πιο συχνά, καλούνται να διαχειριστούν καταστάσεις «εκτάκτου ανάγκης»: Τι θα έκανε μια κυβέρνηση καθαρόαιμων κομμουνιστών ή έστω μια συμμαχία αριστερών, αριστερίστικων και αριστερόστροφων «συνιστωσών» –για να χρησιμοποιήσουμε μια λέξη του συρμού– μπροστά στην «γενικευμένη ανομία» και στην λεγόμενη έξαρση της εγκληματικότητας;

Δεν θέλει και ρώτημα, ξύλο-εξορία-ψυχιατρεία είναι το τρίπτυχο της επιτυχίας για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, όταν η φωτισμένη και αλάνθαστη Ηγεσία ανακάλυπτε, έστω και μεμονωμένους, θύλακες ανταρσίας. Όσο περισσότερη η καταστολή, τόσο περισσότερο εκστασιάζονταν οι φιλικά προσκείμενες γραφίδες και τα «αδελφά κόμματα» και τόσο λιγότερο κινδύνευε η ηγεσία να χαρακτηριστεί ως «υποχωρητική», «ρεβιζιονιστική», «πουλημένη στους πράκτορες του ιμπεριαλισμού» και άλλες τέτοιες αβρότητες που εκτοξεύονταν από τη φαρέτρα του μαρξιστικού υβρεολογίου.

Το ράλι πλειοδοσίας στην ωμή καταστολή από τους «θεωρητικούς», θα διέκοπταν συχνά-πυκνά οι ρυθμικές κραυγές των «χρήσιμων ηλιθίων» που θα διαδήλωναν κατά χιλιάδες υπέρ της σοσιαλιστικής πατριδανικοί «φορολογικοί παράδεισοι», οι «εργασιακοί παράδεισοι» και οι «δεξαμενές» φτηνού εργατικού δυναμικού τοποθετούνται σε χώρες πρώην ή νυν σοσιαλιστικές. Μια ματιά στον αιματοβαμμένο παγκόσμιο χάρτη των πολυεθνικών, αρκεί για να πειστεί και ο πιο δύσπιστος ότι **σοσιαλισμός δεν οικοδομείται χωρίς καπιταλισμό και αντιστρόφως**. Οι ρημαγμένες περιοχές του πρώην ανατολικού μπλοκ και της ΝΑ Ασίας αποτελούν αδιάψευστους μάρτυρες αυτού του δόγματος.

Ζηλεύουν οι «αστοί» πολιτικοί –σύμφωνα με την μαρξιστική ορολογία– τους αριστερούς - κομμουνιστές συναδέλφους τους γιατί πολύ απλά δεν μπορούν να τους φτάσουν. Αυτό άλλωστε είναι το μυστικό νόημα του συνθήματος της μεγάλης γαλάζιας φάρας, από τον πραγματιστή-εργατιστή Καραμανλή μέχρι τον αθεράπευτο ρομαντικό και λάτρη του Κάστρο, Καρατζαφέρη: «*Και κομμουνιστές θα γίνουμε για τον λαό*». Και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε...

Το ότι δεν μπορούν να τους φτάσουν όμως, δεν σημαίνει ότι δεν προσπαθούν. Ίσαίσα. Ο τελευταίος ΔΕΞΙΟΣ σαμουράι (κρατούμε ενός λεπτού σιγή...), ο ανεπανάληπτος, ο αμίμητος, ο Βύρωνας Πολύδωρας ξεσπά δικαιολογημένα: «*Πουθενά στον κόσμο δεν υπάρχει τέτοια και τόσο εκτεταμένη και ευρεία συμμαχία κατά του συστήματος. Πώς είναι δυνατόν να αντέξει ανυποστήρικτο, έκθετο και πεντάρφανο;*» και με δραματικό τόνο προειδοποιεί: «Η τσαγιέρα έγινε τρένο». Τέσσερις χτυπητές λέξεις φαινομενικά ασυνάρτητες, μα πάντα ακατάληπτες δεν είναι οι προφητείες των σοφών (ή των τρελών); Τι να εννοεί άραγε, ότι η τσαγιέρα κινδυνεύει να εκτροχιαστεί ή ότι κοχλάζει το τρένο; Πάντως, αν εννοεί πως κυριαρχούν οι «μικροί», οι μικρόμυαλοι και οι μετριότητες, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη, τότε έχει πέσει μέσα.

Στην Ελλάδα έντεκα εκατομμύρια ελλήνων ξέρουν τι σημαίνει Δεξιά, ξέρουν τι σημαίνει Νέα Δημοκρατία.

Ενάμισι δισεκατομμύριο κινέζοι και οι οπαδοί του κινέζικου μοντέλου επιβολής ξέρουν και αυτοί τι σημαίνει Νέα Δημοκρατία.

Είναι το πρώτο στάδιο προς την αταξική κοινωνία σύμφωνα με την «θεωρία των σταδίων» αλλά και το έργο του Μεγάλου Τιμονιέρη Μάο Τσε Τουνγκ «για την πορεία της κινέζικης επανάστασης και για τα χαρακτηριστικά της νέας πολιτικής εξουσίας, της νέας οικονομίας και κουλτούρας που χρειάζεται η Κίνα υπό το σύνθημα της «Νέας Δημοκρατίας»», όπως διαβάζουμε από την ιστοσελίδα των χειροκροτητών της σφαγής στην Τιεν-Α-Μεν, από την οποία φέτος απέχουμε είκοσι χρόνια.

Καταντάει απαραίτητη εδώ μια μικρή αναφορά σε αυτό το αλλόκοτο μαοϊκό νεόπλασμα που μετά από συνεχείς «εξαλλαγές» και μεταστάσεις, είναι πλέον μια αξιοσέβαστη «συνιστώσα» του ΣΥΡΙΖΑ. Καταρρίπτει δε όλα τα παγκόσμια ρεκόρ στη σκυταλοδρομία της κωλοτούμπας, για μια θέση στο ευρωκοινοβούλιο, μαζί με τις υπόλοιπες «συνιστώσες» του κινήματος.

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, ότι ακόμα και τα κατασταλτικά μέτρα αυτής της κυβέρνησης αναγκαστικά θα έχουν μαρξιστικές αναφορές. «Οι επαναστάτες δεν κρύβουν τα πρόσωπά τους». Είτε το 'πε ο Τσε Γκεβάρα, είτε το είπε ο Δένδιας ή η Παπαρήγα, δεν έχει καμία, μα καμία σημασία... Μόνο όμως στο επίπεδο του συμβολισμού και της προπαγάνδας, που αν και δεν είναι διόλου αμελητέοι παράγοντες, εν τούτοις δεν προοιωνίζουν σοσιαλιστικής εμπνεύσεως μαζικές τιμωρίες, δεν υπάρχει ούτε καν η σκέψη στα κρατικά επιτελεία για μια τόση-δα μικρή Τιεν-Α-Μεν ή κάποιο άλλο σκοτεινό αριστούργημα κρατικής καταστολής.

Το αντίθετο. Το κράτος στην κυριολεξία εμφανίζεται εξαφανισμένο ανά τακτά χρονικά διαστήματα σαν να το καταπίνει η γης. Πεδίο δόξης λαμπρό τότε για τους τιμητές της κρατικής «ανεπάρκειας», που ξεσπαθώνουν κατά των υπευθύνων πολιτικών και υπηρεσιακών προϊστάμενων με δηλητηριώδεις υπόνοιες για «οργανωμένο σχέδιο». Το κύμα ανασφάλειας είναι ικανό να οδηγήσει σε καταστάσεις αυτοδικίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, προειδοποιούν οι πιο «νηφάλιοι».

Σε κάθε περίπτωση πάντως, αν χρειάζονται ισχυρά άλλοθι για τις όποιες κατασταλτικές μεθοδεύσεις, αυτό δεν είναι καθόλου απαραίτητο για την νέα άγρια λεηλασία που βρίσκεται σε εξέλιξη με πρόφαση την «οικονομική κρίση». Όταν μάλιστα η εφαρμογή της κατασταλτικής και εισπρακτικής πολιτικής φτάνει να ταυτίζεται χρονικά, τότε η μία αντλεί άλλοθι και επιχειρήματα από την άλλη.

Ο «Μητσοτακισμός» εδώ λειτουργεί σαν το «λυσάριο» στον αδιάβαστο μαθητή. Έκτακτες εισφορές και χαράτσια, «τακτοποίηση εκκρεμοτήτων», απολύσεις, μειώσεις μισθών, ελαστικά ωράρια και άγριες ιδιωτικοποιήσεις είναι ορισμένα μόνο από τα «πρόσκαιρα» μέτρα. Άγρια και «απαραίτ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η «μεγάλη Ύφεση» είναι εδώ. Και οι προβολείς της δημοσιότητας την καταγράφουν στις εκατοντάδες παραγκουπόλεις «παράνομων» καταυλισμών αστέγων στις ΗΠΑ, όπου καταφεύγουν χιλιάδες άνθρωποι, που συνεχώς πληθαίνουν χτυπημένοι από την «μοίρα», από πρώην οδηγούς φορτηγών μέχρι ηλεκτρολόγους, οικογένειες που κρύβονται σε σκηνές και υπόστεγα, όπου κάπου κάπου κυματίζει η αστερόεσσα και μαζί της το κουρελιασμένο πρo πολλού αμερικάνικο «όνειρο». Για την ώρα εξοργίζονται απλά με την παρουσία των

Πως να χωρέσει τ' όνειρο σε μπάχαλο δυό πήχες;

Ένα (όχι και τόσο) υποθετικό ερώτημα πλανάται στους πολυδαίδαλους διαδρόμους της εξουσίας, της οποίας οι εκπρόσωποι, ολοένα και πιο συχνά, καλούνται να διαχειριστούν καταστάσεις «εκτάκτου ανάγκης»: Τι θα έκανε μια κυβέρνηση καθαρόαιμων κομμουνιστών ή έστω μια συμμαχία αριστερών, αριστερίστικων και αριστερόστροφων «συνιστωσών» –για να χρησιμοποιήσουμε μια λέξη του συρμού– μπροστά στην «γενικευμένη ανομία» και στην λεγόμενη έξαρση της εγκληματικότητας;

Δεν θέλει και ρώτημα, ξύλο-εξορία-ψυχιατρεία είναι το τρίπτυχο της επιτυχίας για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, όταν η φωτισμένη και αλάνθαστη Ηγεσία ανακάλυπτε, έστω και μεμονωμένους, θύλακες ανταρσίας. Όσο περισσότερη η καταστολή, τόσο περισσότερο εκστασιάζονταν οι φιλικά προσκείμενες γραφίδες και τα «αδελφά κόμματα» και τόσο λιγότερο κινδύνευε η ηγεσία να χαρακτηριστεί ως «υποχωρητική», «ρεβιζιονιστική», «πουλημένη στους πράκτορες του ιμπεριαλισμού» και άλλες τέτοιες αβρότητες που εκτοξεύονταν από τη φαρέτρα του μαρξιστικού υβρεολογίου.

Το ράλι πλειοδοσίας στην ωμή καταστολή από τους «θεωρητικούς», θα διέκοπταν συχνά-πυκνά οι ρυθμικές κραυγές των «χρήσιμων ηλιθίων» που θα διαδήλωναν κατά χιλιάδες υπέρ της σοσιαλιστικής πατρίδας. Για εξέγερση ούτε λόγος βέβαια, σε ένα καθεστώς που η απεργία θεωρείται «εσχάτη προδοσία». Ακόμα και οι πιο ιδιότροποι και απαιτητικοί εργοδότες δεν θα μπορούσαν να φανταστούν πιο παραδεισένια μέρη. Αν νησιά χαμένα κάπου στον ωκεανό και μικροσκοπικά προτεκτοράτα είναι οι ιματοβαμμένο παγκόσμιο χάρτη των πολυεθνικών, αρκεί για να πειστεί και ο πιο δύσπιστος ότι **σοσιαλισμός δεν οικοδομείται χωρίς καπιταλισμό και αντιστρόφως**. Οι ρημαγμένες περιοχές του πρώην ανατολικού μπλοκ και της ΝΑ Ασίας αποτελούν αδιάψευστους μάρτυρες αυτού του δόγματος.

Ζηλεύουν οι «αστοί» πολιτικοί –σύμφωνα με την μαρξιστική ορολογία– τους αριστερούς - κομμουνιστές συναδέλφους τους γιατί πολύ απλά δεν μπορούν να τους φτάσουν. Αυτό άλλωστε είναι το μυστικό νόημα του συνθήματος της μεγάλης γαλάζιας φάρας, από τον πραγματιστή-εργατιστή Καραμανλή μέχρι τον αθεράπευτο ρομαντικό και λάτρη του Κάστρο, Καρατζαφέρη: «*Και κομμουνιστές θα γίνουμε για τον λαό*». Και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε...

Το ότι δεν μπορούν να τους φτάσουν όμως, δεν σημαίνει ότι δεν προσπαθούν. Ίσαίσα. Ο τελευταίος ΔΕΞΙΟΣ σαμουράι (κρα-

και οι μετριότητες, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη, τότε έχει πέσει μέσα.

Στην Ελλάδα έντεκα εκατομμύρια ελλήνων ξέρουν τι σημαίνει Δεξιά, ξέρουν τι σημαίνει Νέα Δημοκρατία.

Ενάμισι δισεκατομμύριο κινέζοι και οι οπαδοί του κινέζικου μοντέλου επιβολής ξέρουν και αυτοί τι σημαίνει Νέα Δημοκρατία.

Είναι το πρώτο στάδιο προς την αταξική κοινωνία σύμφωνα με την «θεωρία των σταδίων» αλλά και το έργο του Μεγάλου Τιμονιέρη Μάο Τσε Τουνγκ «για την πορεία της κινέζικης επανάστασης και για τα χαρακτηριστικά της νέας πολιτικής εξουσίας, της νέας οικονομίας και κουλτούρας που χρειάζεται η Κίνα υπό το σύνθημα της «Νέας Δημοκρατίας»», όπως διαβάζουμε από την ιστοσελίδα των χειροκροτητών της σφαγής στην Τιεν-Α-Μεν, από την οποία φέτος απέχουμε είκοσι χρόνια.

Καταντάει απαραίτητη εδώ μια μικρή αναφορά σε αυτό το αλλόκοτο μαοϊκό νεό-

παγάνδας, που αν και δεν είναι διόλου αμελητέοι παράγοντες, εν τούτοις δεν προοιωνίζουν σοσιαλιστικής εμπνεύσεως μαζικές τιμωρίες, δεν υπάρχει ούτε καν η σκέψη στα κρατικά επιτελεία για μια τόση-δα μικρή Τιεν-Α-Μεν ή κάποιο άλλο σκοτεινό αριστούργημα κρατικής καταστολής.

Το αντίθετο. Το κράτος στην κυριολεξία εμφανίζεται εξαφανισμένο ανά τακτά χρονικά διαστήματα σαν να το καταπίνει η γης. Πεδίο δόξης λαμπρό τότε για τους τιμητές της κρατικής «ανεπάρκειας», που ξεσπαθώνουν κατά των υπευθύνων πολιτικών και υπηρεσιακών προϊστάμενων με δηλητηριώδεις υπόνοιες για «οργανωμένο σχέδιο». Το κύμα ανασφάλειας είναι ικανό να οδηγήσει σε καταστάσεις αυτοδικίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, προειδοποιούν οι πιο «νηφάλιοι».

Σε κάθε περίπτωση πάντως, αν χρειάζονται ισχυρά άλλοθι για τις όποιες κατασταλτικές μεθοδεύσεις, αυτό δεν είναι καθόλου απαραίτητο για την νέα άγρια λεηλασία που βρίσκεται σε εξέλιξη με πρόφαση την «οικονομική κρίση». Όταν μάλιστα η εφαρμογή της κατασταλτικής και εισπρακτικής πολιτικής φτάνει να ταυτίζεται χρονικά, τότε η μία αντλεί άλλοθι και επιχειρήματα από την άλλη.

Ο «Μητσοτακισμός» εδώ λειτουργεί σαν το «λυσάριο» στον αδιάβαστο μαθητή. Έκτακτες εισφορές και χαράτσια, «τακτοποίηση εκκρεμοτήτων», απολύσεις, μειώσεις μισθών, ελαστικά ωράρια και άγριες ιδιωτικοποιήσεις είναι ορισμένα μόνο από τα «πρόσκαιρα» μέτρα. Άγρια και «απαραίτητα» μεν, πρόσκαιρα δε, γιατί δεν αργούν οι εκλογές. Τα «μόνιμα μέτρα» της ΕΕ, έπονται. Ήδη άρχισαν τα κόλπα με τα διάφορα επιδόματα, ενώ το τελευταίο κυβερνητικό κατόρθωμα αφορά την διανομή λαπτοπ στους μαθητές Α' Γυμνασίου. Τα αρπάζουν από τους γονείς, για να τα δώσουν στα παιδιά και η ενδο-οικογενειακή ένταση αναμένεται να κλιμακωθεί επικίνδυνα τον Σεπτέμβρη, αν φυσικά λειτουργήσει το μέτρο. Το κράτος στην κυριολεξία λειτουργεί σαν τον διεστραμμένο γέρο έξω από τα σχολεία που συστήνεται στα πιτσιρίκια σαν «ο καλύτερος φίλος τους» και τα ξεγελά με καραμέλες για σκοπούς ανομολόγητους.

Η «στρατηγική της έντασης» δείχνει να συμβάλλει εν πολλοίς, στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα: το «κλίμα ανασφάλειας». Μια άκρως διαχειρίσιμη και πολλαπλώς χρήσιμη, από το κράτος, κατάσταση στην Μεγάλη Πορεία προς την Συναίνεση. Η τεχνική του

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η «μεγάλη Υφεση» είναι εδώ. Και οι προβολείς της δημοσιότητας την καταγράφουν στις εκατοντάδες παραγκουπόλεις «παράνομων» καταυλισμών αστέγων στις ΗΠΑ, όπου καταφεύγουν χιλιάδες άνθρωποι, που συνεχώς πληθαίνουν χτυπημένοι από την «μοίρα», από πρώην οδηγούς φορτηγών μέχρι ηλεκτρολόγους, οικογένειες που κρύβονται σε σκηνές και υπόστεγα, όπου κάπου κάπου κυματίζει η αστερόεσσα και μαζί της το κουρελιασμένο προ πολλού αμερικάνικο «όνειρο». Για την ώρα εξοργίζονται απλά με την παρουσία των ΜΜΕ και απαιτούν να τους αφήσουν στην «ησυχία» τους αναμένοντας (;) τα αποτελέσματα του κρατικού ...προστατευτισμού ως «αντίδοτο» στην «κρίση». Λίγο μακρύτερα στην Γαλλία, εργαζόμενοι κρατούν όμηρους διευθυντικά στελέχη επιχειρήσεων, που προχωρούν σε χιλιάδες απολύσεις. Στην Ιταλία, αλλά και στην Γερμανία πολλαπλασιάζονται οι «Ρομπέν των φτωχών», που εισβάλλουν σε σούπερ μάρκετ αδειάζουν τα ράφια και μοιράζουν το περιεχόμενό τους σ' όσους τα έχουν ανάγκη.

Οι ειδήμονες προειδοποιούν (ή μήπως απειλούν;) για νέους πολέμους, κοινωνικές αναταραχές και κατά περίπτωση επιβολή δικτατορικών καθεστώτων. Όσο για τον ελλαδικό χώρο η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη πλανάται ακόμη ως εφιάλτης πάνω από τα κεφάλια των κυρίαρχων, που αναδιπλώνονται με το «μαλακό» συσπειρώνοντας τους πολίτες γύρω από το «ζήτημα της ασφάλειας» και επιζητώντας την κοινωνική συναίνεση για την τιμωρία κάθε κουκουλοφόρου και υβριστή του κράτους και των θεσμών.

Και μια παρατήρηση. Κοινωνικά απομονωμένη δεν είναι μια άποψη ή πρακτική που προσμετράται ως τέτοια με όρους «μειοψηφίας» ή «πλειοψηφίας», αλλά εκείνη που είτε συνήθως ηθελημένα είτε σπανιότερα αθέλητα απεμπολεί κάθε δυνατότητα και προοπτική κοινωνικών συνθέσεων, άρα και αναγνώρισης των ιδιαίτερων γνωρισμάτων της κοινωνικής ανυποταξίας.

Και κάτι ακόμα. Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη δεν αποτέλεσε μια στρατιωτική επιτυχία των εξεγερμένων ή των αναρχικών που συμμετείχαν σ' αυτήν. Αλλά και δεν αποτέλεσε κανενός είδους διδακτικό παράδειγμα «αυτοοργάνωσης» και μάλιστα «πρωτόγνωρης», που θα πρέπει να εμπεδώσουν οι καταπιεσμένοι γενικότερα, ή οι αγωνιζόμενοι άν-

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

νταρσίας. Όσο περισσότερη η καταστολή, τόσο περισσότερο εκστασιάζονταν οι φιλικά προσκείμενες γραφίδες και τα «αδελφά κόμματα» και τόσο λιγότερο κινδύνευε η ηγεσία να χαρακτηριστεί ως «υποχωρητική», «ρεβιζιονιστική», «πουλημένη στους πράκτορες του ιμπεριαλισμού» και άλλες τέτοιες αβρότητες που εκτοξεύονταν από τη φαρέτρα του μαρξιστικού υβρεολογίου.

Το ράλι πλειοδοσίας στην ωμή καταστολή από τους «θεωρητικούς», θα διέκοπταν συχνά-πυκνά οι ρυθμικές κραυγές των «χρήσιμων ηλιθίων» που θα διαδήλωναν κατά χιλιάδες υπέρ της σοσιαλιστικής πατρίδας. Για εξέγερση ούτε λόγος βέβαια, σε ένα καθεστώς που η απεργία θεωρείται «εσχάτη προδοσία». Ακόμα και οι πιο ιδιότροποι και απαιτητικοί εργοδότες δεν θα μπορούσαν να φανταστούν πιο παραδεισένια μέρη. Αν νησιά χαμένα κάπου στον ωκεανό και μικροσκοπικά προτεκτοράτα είναι οι ι-

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος•ΦΥΛΛΟ 82•
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η «μεγάλη Υφεση» είναι εδώ. Και οι προβολείς της δημοσιότητας την καταγράφουν στις εκατοντάδες παραγκουπόλεις «παράνομων» καταυλισμών αστέγων στις ΗΠΑ, όπου καταφεύγουν χιλιάδες άνθρωποι, που συνεχώς πληθαίνουν χτυπημένοι από την «μοίρα», από πρώην οδηγούς φορτηγών μέχρι ηλεκτρολόγους, οικογένειες που κρύβονται σε σκηνές και υπόστεγα, όπου κάπου κάπου κυματίζει η αστερόεσσα και μαζί της το κουρελιασμένο προ πολλού αμερικάνικο «όνειρο». Για την ώρα εξοργίζονται απλά με την παρουσία των ΜΜΕ και απαιτούν να τους αφήσουν στην «ησυχία» τους αναμένοντας (;) τα αποτελέσματα του κρατικού ...προστατευτισμού ως «αντίδοτο» στην «κρίση». Λίγο μακρύτερα στην Γαλλία, εργαζόμενοι κρατούν όμηρους διευθυντικά στελέχη επιχειρήσεων, που προχωρούν σε χιλιάδες απολύσεις. Στην Ιταλία, αλλά και στην Γερμανία πολλαπλασιάζονται οι «Ρομπέν των φτωχών», που εισβάλλουν σε σούπερ μάρκετ αδειάζουν τα ράφια και μοιράζουν το περιεχόμενό τους σ' όσους τα έχουν ανάγκη.

Οι ειδήμονες προειδοποιούν (ή μήπως απειλούν;) για νέους πολέμους, κοινωνικές αναταραχές και κατά περίπτωση επιβολή δικτατορικών καθεστώτων. Όσο για τον ελλαδικό χώρο η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη πλανάται ακόμη ως εφιάλτης πάνω από τα κεφάλια των κυρίαρχων, που αναδιπλώνονται με το «μαλακό» συσπειρώνοντας τους πολίτες γύρω από το «ζήτημα της ασφάλειας» και επιζητώντας την κοινωνική συναίνεση για την τιμωρία κάθε κουκουλοφόρου και υβριστή του κράτους και των θεσμών.

Και μια παρατήρηση. Κοινωνικά απομονωμένη δεν είναι μια άποψη ή πρακτική που προσμετράται ως τέτοια με όρους «μειοψηφίας» ή «πλειοψηφίας», αλλά εκείνη που είτε συνήθως ηθελημένα είτε σπανιότερα αθέλητα απεμπολεί κάθε δυνατότητα και προοπτική κοινωνικών συνθέσεων, άρα και αναγνώρισης των ιδιαίτερων γνωρισμάτων της κοινωνικής ανυποταξίας.

Και κάτι ακόμα. Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη δεν αποτέλεσε μια στρατιωτική επιτυχία των εξεγερμένων ή των αναρχικών που συμμετείχαν σ' αυτήν. Αλλά και δεν αποτέλεσε κανενός είδους διδακτικό παράδειγμα «αυτοοργάνωσης» και μάλιστα «πρωτόγνωρης», που θα πρέπει να εμπεδώσουν οι καταπιεσμένοι γενικότερα, ή οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι «ειδικότερα».

Οι ποικιλώνυμοι εξουσιαστές γνωρίζουν καλά ότι κάθε φερετζές της πολιτικής όσο φανταχτερός και αν είναι θα πρέπει να αντικαθίσταται. Και μάλιστα την κατάλληλη στιγμή.

Όπως εκείνος της αριστερής «κατανόησης» της «νεανικής εξέγερσης». Μια «κατανόηση» που γρήγορα αποδείχτηκε ανίκανη να σταθεροποιήσει τις εκλογικές προσδοκίες μιας «εν δυνάμει» κυβερνώσας αριστεράς. Αλλά για κάθε αριστερή νόσο υπάρχει το δοκιμασμένο «φάρμακο». «Αυτοοργάνωση», «αυτορρύθμιση» και «αυτοθέσμιση» των κοινωνικών δραστηριοποιήσεων. Δοκιμασμένα πράγματα. Η εφαρμοσμένη κινηματική θολούρα με τους πάσης φύσεως «αυτοοργανωμένους» πολίτες, να «ἐνεργοποιούνται» στα πλαίσια αριστερών επιτροπάτων υπό την αιγίδα και την συνεχή υψηλή εποπτεία του ΣΥΡΙΖΑ και των λοιπών αριστερών δημοκρατικών δυνάμεων για την υπεράσπιση των «δημόσιων χώρων».

Αλλά μήπως η πολιτική δεν είναι εκτός των άλλων η τέχνη της εξαπάτησης, αλλά και της νομής πολιτικών κερδών και συμφερόντων;

Ο Κύκλος Σύνταξης της Διαδρομής Ελευθερίας

απαραίτητο για την νέα άγρια λεηλασία που βρίσκεται σε εξέλιξη με πρόφαση την «οικονομική κρίση». Όταν μάλιστα η εφαρμογή της κατασταλτικής και εισπρακτικής πολιτικής φτάνει να ταυτίζεται χρονικά, τότε η μία αντλεί άλλοθι και επιχειρήματα από την άλλη.

Ο «Μητσοτακισμός» εδώ λειτουργεί σαν το «λυσάριο» στον αδιάβαστο μαθητή. Έκτακτες εισφορές και χαράτσια, «τακτοποίηση εκκρεμοτήτων», απολύσεις, μειώσεις μισθών, ελαστικά ωράρια και άγριες ιδιωτικοποιήσεις είναι ορισμένα μόνο από τα «πρόσκαιρα» μέτρα. Άγρια και «απαραίτητα» μεν, πρόσκαιρα δε, γιατί δεν αργούν οι εκλογές. Τα «μόνιμα μέτρα» της ΕΕ, έπονται. Ήδη άρχισαν τα κόλπα με τα διάφορα επιδόματα, ενώ το τελευταίο κυβερνητικό κατόρθωμα αφορά την διανομή λαπτοπ στους μαθητές Α' Γυμνασίου. Τα αρπάζουν από τους γονείς, για να τα δώσουν στα παιδιά και η ενδο-οικογενειακή ένταση αναμένεται να κλιμακωθεί επικίνδυνα τον Σεπτέμβρη, αν φυσικά λειτουργήσει το μέτρο. Το κράτος στην κυριολεξία λειτουργεί σαν τον διεστραμμένο γέρο έξω από τα σχολεία που συστήνεται στα πιτσιρίκια σαν «ο καλύτερος φίλος τους» και τα ξεγελά με καραμέλες για σκοπούς ανομολόγητους.

Η «στρατηγική της έντασης» δείχνει να συμβάλλει εν πολλοίς, στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα: το «κλίμα ανασφάλειας». Μια άκρως διαχειρίσιμη και πολλαπλώς χρήσιμη, από το κράτος, κατάσταση στην Μεγάλη Πορεία προς την Συναίνεση. Η τεχνική του φόβου, μια ανανεωμένη και ξανα-δοκιμασμένη κρατική μεθοδολογία, ήδη από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, έχει οδηγήσει μεγάλα κοινωνικά κομμάτια για μικρό διάστημα, ή λιγότερο ευάριθμα για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, σε ικανοποιητική σύμπλευση με τις κρατικές επιλογές.

Οψόμεθα...

Λεόν

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΗ

Ή

ΠΩΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΡΑΦΤΑΔΕΣ ΡΑΒΟΥΝ ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

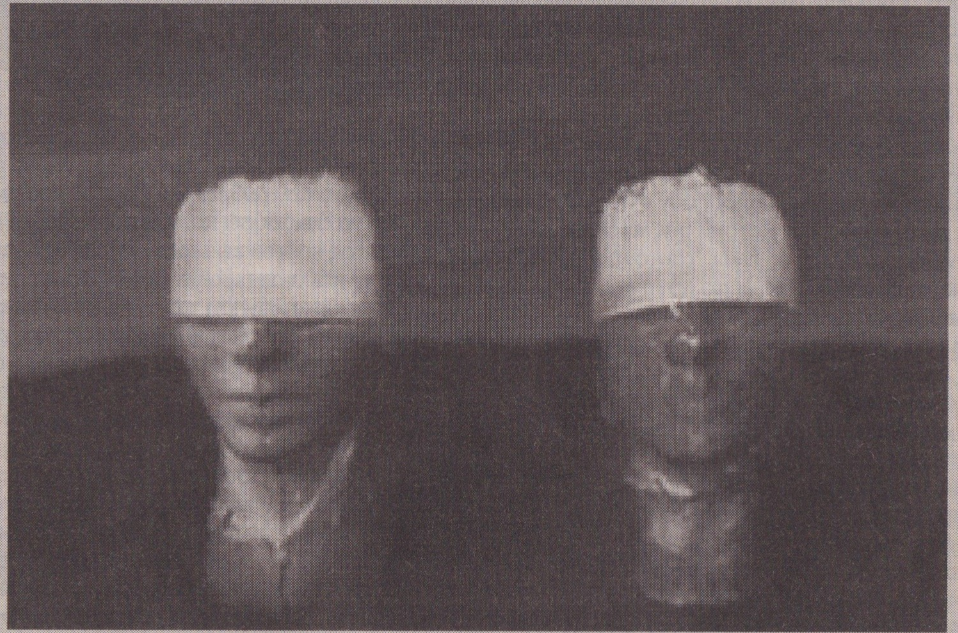
Η αναπαράσταση μιας κοινωνικής εξέγερσης ξεκινά συνήθως από την αδυναμία της κυριαρχικής αφήγησης να την προβάλλει καθολικά ως μια εκδήλωση πολιτικά παρείσακτη, ενδεικτική της κοινωνικής «παθολογίας» των κοινωνικά «αποκλεισμένων» από τον δρομολογούμενο κατά περίπτωση «κοινωνικό μετασχηματισμό».

Η αναπαράσταση αυτή δεν αναιρεί, αλλά αντίθετα συμβαδίζει ως ένα σημείο και αλληλοκαλύπτεται με την τεχνική τής τοποθέτησής τής εξέγερσης στην σφαίρα των «προ-πολιτικών φαινομένων», στα οποία συγκαταλέγεται ο «ανορθολογισμός» της βίαιης δράσης των «μαζών». «Ανορθολογισμός», που δήθεν προκύπτει από την διαπίστωση, ότι οι κυριαρχούμενοι μπορεί απλά να διαισθάνονται τις «σημαίνουσες» εξελίξεις, όμως, καθώς η πραγματικότητα είναι πολύπλευρη και ρευστή, αδυνατούν να προβούν στη θεωρητική της αποτίμηση. Έτσι ιδιαίτερα η αριστερής υφής πολιτική διαχείριση έχει ως εφαλτήριο την πεποίθηση ότι nomina si nescis perit et cognitio rerum (αγνοώντας το όνομα χάνεται και η γνώση του αντικειμένου).

Η προσφυγή στην αναπαράσταση, σε κάθε είδους ψευδή ανακατασκευή της πραγματικότητας, σημαίνει την εξουσιαστική αναγκαιότητα να λυθούν οι «διαφορές» με την ιστορία, την προσπάθεια ιδεολογικοποίησης του μέρους μιας μορφής αγώνα έναντι των υπολοίπων, ενός «υποκειμένου» έναντι των «άλλων».

Ας δούμε όμως ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, όπου η εξουσιαστική αναπαράσταση μιας εξέγερσης –εκείνης του Νοέμβρη του '73– έρχεται εκτός των άλλων να διαιρέσει κατά το δοκούν την αφήγηση της ιστορίας όχι μόνο σε δύο χρόνους στο «πριν» και το «μετά», αλλά σε πολύ περισσότερους.

Έτσι, με μεγάλη ευκολία, οι «προβοκάτορες» των Ιουλιανών και η δράση τους προδικτατορικά «χάνονται» στον χρόνο, για να επανανακαλύφθουν στα πρόσωπα και την δράση των 300 «προβοκατόρων», που «έσπρωξαν τα πράγματα» με την κατάληψη του Πολυτεχνείου και την ακόλουθη πυροδότηση της εξέγερσης του Νοέμβρη

ται ότι εμφανίζονται από το «πουθενά» –άρα τους πρέπει ο χαρακτηρισμός των χουντικών σταγονιδίων– για να συγκρουστούν δεκάδες φορές και με κάθε αφορμή.

Όσο για την αναπαράσταση της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη, έχουμε ήδη επαρκή δείγματα «γραφής». Πρόκειται για το ξέσπασμα μιας νεολαίστικης εξέγερσης, σύμφωνα με τους κατανοούντες αριστερούς τύπου ΣΥΡΙΖΑ ή απλά ένα αδιέξοδο ξέσπασμα της νεολαίας, που εκμεταλλεύτηκαν οι κουκουλοφόροι κατά το ΚΚΕ, ενώ οι υπόλοιπες «επίσημες» αναφορές, μόλις τρεις μήνες αργότερα, μιλούν για τα «γεγονότα του Δεκέμβρη», ή για τα «Δεκεμβριανά», ή για «τυφλές βιαιότητες κουκουλοφόρων που έκαψαν τις πόλεις».

Είναι εύκολο να «ξεχνιέται» ότι οι επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα από μαθητές δεν ήταν μια πρακτική που συνόδευε γενικά και αόριστα τις κινητοποιήσεις τους, ούτε απλά συμπλήρωνε κάποιες καταλήψεις και διαμαρτυρίες. Ήταν η κυρίως

καλάθι μιας αριστεράς «ανοιχτής και καλόκαρδης» απέναντι σ' όποιον προτίθεται να της συμπαρασταθεί μ' αυτόν τον τρόπο.

Για εμάς, οι αναρχικοί δεν αποτέλεσαν ούτε θα αποτελέσουν τον «αδύναμο» κρίκο των «υποκειμένων» που εξεγέρθηκαν τον Δεκέμβρη. Δεν καθοδήγησαν, αλλά ούτε υπήρξαν κομπάρσοι καμίας εξεγερτικής διαδικασίας, που προσανατολίζεται στην πριμοδότηση κάποιων αριστερών «αιρετικών» ενός πολιτικού συστήματος

σανίζουν και να φυλακίζουν τα κοινωνικά «μιάσματα», να αστυνομεύουν και να τρομοκρατούν με νόμους και θεσμούς.

Γνωρίζουμε, όμως, –και δεν είμαστε οι μόνοι– ότι τα οδοφράγματα αυτής της εξέγερσης είναι σημαντικά και δεν έχουν μπορέσει ακόμα να τα διαλύσουν οι κρατικοί δήμιοι, που ανασυντάσσονται και επιτάσσουν κάθε τρόπο και μέσο για να σταθεροποιήσουν την κυριαρχία τους. Προσπαθούν, για να το επιτύχουν, να εμφανιστούν και πάλι ως τουλάχιστον το αναγκαίο κακό, που θα εξασφαλίσει στην κοινωνία την ασφάλεια, την τάξη και την ηρεμία.

Προστρέχουν στον καθένα που είναι διατεθειμένος να προσδιοριστεί ως φιλήσυχος και νομοταγής πολίτης και να συναινέσει, ώστε να επικρατήσει η πολιτική ομαλότητα, απαραίτητη για το «κοινό» καλό, ιδιαίτερα σε χαλεπούς καιρούς. Καταδεικνύουν, για μιαν ακόμα φορά, ως «φαι-

...ΓΑΒΟΥΝ ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙΑ

των «προ-πολιτικών φαινομένων», στα οποία συγκαταλέγεται ο «ανορθολογισμός» της βίαιης δράσης των «μαζών». «Ανορθολογισμός», που δήθεν προκύπτει από την διαπίστωση, ότι οι κυριαρχούμενοι μπορεί απλά να διαισθάνονται τις «σημαίνουσες» εξελίξεις, όμως, καθώς η πραγματικότητα είναι πολύπλευρη και ρευστή, αδυνατούν να προβούν στη θεωρητική της αποτίμηση. Έτσι ιδιαίτερα η αριστερής υφής πολιτική διαχείριση έχει ως εφαλτήριο την πεποίθηση ότι nomina si nescis perit et cognitio rerum (αγνοώντας το όνομα χάνεται και η γνώση του αντικειμένου).

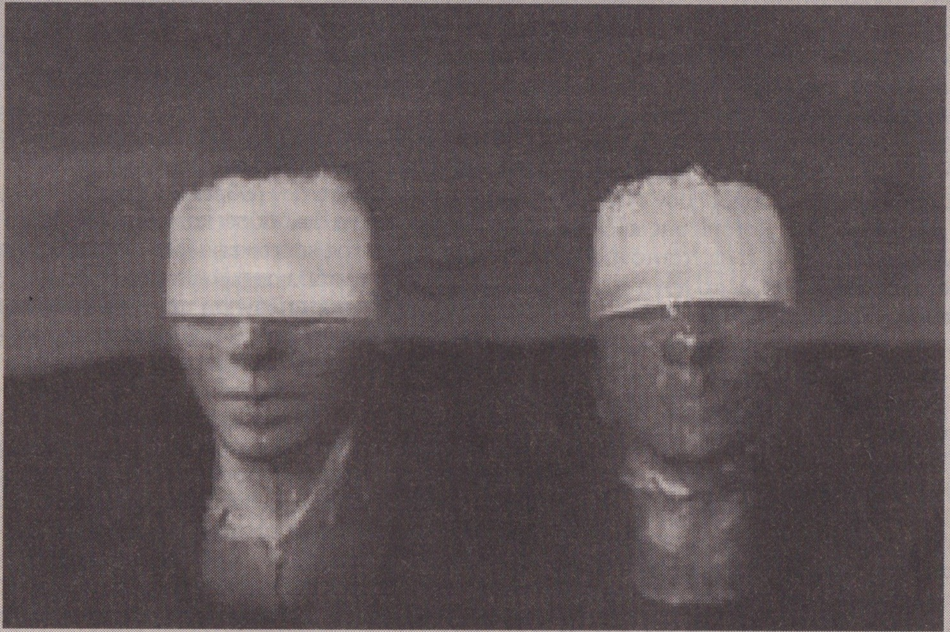
Η προσφυγή στην αναπαράσταση, σε κάθε είδους ψευδή ανακατασκευή της πραγματικότητας, σημαίνει την εξουσιαστική αναγκαιότητα να λυθούν οι «διαφορές» με την ιστορία, την προσπάθεια ιδεολογικοποίησης του μέρους μιας μορφής αγώνα έναντι των υπολοίπων, ενός «υποκειμένου» έναντι των «άλλων».

Ας δούμε όμως ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, όπου η εξουσιαστική αναπαράσταση μιας εξέγερσης –εκείνης του Νοέμβρη του '73– έρχεται εκτός των άλλων να διαιρέσει κατά το δοκούν την αφήγηση της ιστορίας όχι μόνο σε δύο χρόνους στο «πριν» και το «μετά», αλλά σε πολύ περισσότερους.

Έτσι, με μεγάλη ευκολία, οι «προβοκάτορες» των Ιουλιανών και η δράση τους προδικτατορικά «χάνονται» στον χρόνο, για να επανανακαλύφθουν στα πρόσωπα και την δράση των 300 «προβοκατόρων», που «έσπρωξαν τα πράγματα» με την κατάληψη του Πολυτεχνείου και την ακόλουθη πυροδότηση της εξέγερσης του Νοέμβρη.

Με τον ίδιο τρόπο, η εξέγερση ταυτίστηκε με την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Μια ταύτιση που ήρθε να εξαφανίσει σταδιακά την συγκρουσιακή δράση των ατάκτων, που συγκρούονταν στους δρόμους της Αθήνας, αφού οι τελευταίοι ήταν δύσκολο να εκπροσωπηθούν αφ' ενός, ή να κατανεμηθούν πολιτικά αφ' ετέρου, σε αντίθεση με την πιστοποιημένη παρουσία και εκπροσώπηση των κομματικών γραμμών μέσα στην κατάληψη μέσω του «συντονιστικού», που επεδίωξε να ελέγξει τις μορφές αγώνα, να αναδείξει ηγέτες και να προβάλλει αιτήματα.

Οι «προβοκάτορες» θα καταγγελθούν και πάλι «μεταπολιτευτικά», όπου εννοείται ότι εμφανίζονται από το «πουθενά» –άρα τους πρέπει ο χαρακτηρισμός των χουντικών σταγονιδίων– για να συγκρουστούν δεκάδες φορές και με κάθε αφορμή.

Όσο για την αναπαράσταση της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη, έχουμε ήδη επαρκή δείγματα «γραφής». Πρόκειται για το ξέσπασμα μιας νεολαίστικης εξέγερσης, σύμφωνα με τους κατανοούντες αριστερούς τύπου ΣΥΡΙΖΑ ή απλά ένα αδιέξοδο ξέσπασμα της νεολαίας, που εκμεταλλεύτηκαν οι κουκουλοφόροι κατά το ΚΚΕ, ενώ οι υπόλοιπες «επίσημες» αναφορές, μόλις τρεις μήνες αργότερα, μιλούν για τα «γεγονότα του Δεκέμβρη», ή για τα «Δεκεμβριανά», ή για «τυφλές βιαιότητες κουκουλοφόρων που έκαψαν τις πόλεις».

Είναι εύκολο να «ξεχνιέται» ότι οι επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα από μαθητές δεν ήταν μια πρακτική που συνόδευε γενικά και αόριστα τις κινητοποιήσεις τους, ούτε απλά συμπλήρωνε κάποιες καταλήψεις και διαμαρτυρίες. Ήταν η κυρίως πρακτική των οργισμένων μαθητών και όχι μιας δυναμικής μειοψηφίας. Το ίδιο βολικό είναι να «ξεχνιέται», επίσης, η επίμονη πολιορκία της βουλής, η εισβολή και οι καταστροφές υπουργείων, η ταχύτατη γενίκευση και διάχυση της σύγκρουσης σε δεκάδες πόλεις.

Πολλοί βιάστηκαν, ακόμη, να αναρωτηθούν και να μιλήσουν για μια «ανεξήγητη» συγκρουσιακή ύφεση, αδυνατώντας να προσδιορίσουν που βρίσκεται ή που θα βρεθεί ή αν θα βρεθεί η συνέχεια του «νήματος». Και άλλοι τόσοι δεν δίστασαν να «κατανοήσουν» ότι βρίσκονται μπροστά σε μια ιδανική ευκαιρία συγκομιδής κινηματικών πόρων, που θα γεμίσουν το εκλογικό καλάθι μιας αριστεράς «ανοιχτής και καλόκαρδης» απέναντι σ' όποιον προτίθεται να της συμπαρασταθεί μ' αυτόν τον τρόπο.

Για εμάς, οι αναρχικοί δεν αποτέλεσαν ούτε θα αποτελέσουν τον «αδύναμο» κρίκο των «υποκειμένων» που εξεγέρθηκαν τον Δεκέμβρη. Δεν καθοδήγησαν, αλλά ούτε υπήρξαν κομπάρσοι καμίας εξεγερτικής διαδικασίας, που προσανατολίζεται στην πριμοδότηση κάποιων αριστερών «αιρετικών» ενός πολιτικού συστήματος που απλά χρειάζεται εκδημοκρατισμό: καλύτερα σώματα ασφαλείας, ευαίσθητες πολιτικές για τους «αποκλεισμένους», τους άνεργους και τους μετανάστες.

Για εμάς, η πραγματικότητα της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη δεν αρχίζει και δεν τελειώνει με τη συλλογή κανενός είδους κινηματικών πόρων, ούτε της κοινωνίας που ξεσηκώνεται, ούτε κάποιων ταραξιών που αντιτίθενται και διαμαρτύρονται έστω με λίγο «ακραίο» τρόπο στην όξυνση των όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης που επιβάλλει η κυριαρχία σε περιόδους «κρίσης» και δη οικονομικής.

Δεν στοχεύουμε, ούτε είμαστε διατεθειμένοι να επιδιώξουμε τη συγκέντρωση «τώρα που είναι ευκαιρία», της μέγιστης δυνατής πολιτικής δύναμης ή την οποιαδήποτε κεφαλοποίηση της «συγκρουσιακής ηγεμονίας των αναρχικών».

σανίζουν και να φυλακίζουν τα κοινωνικά «μιάσματα», να αστυνομεύουν και να τρομοκρατούν με νόμους και θεσμούς.

Γνωρίζουμε, όμως, –και δεν είμαστε οι μόνοι– ότι τα οδοφράγματα αυτής της εξέγερσης είναι σημαντικά και δεν έχουν μπορέσει ακόμα να τα διαλύσουν οι κρατικοί δήμιοι, που ανασυντάσσονται και επιτάσσουν κάθε τρόπο και μέσο για να σταθεροποιήσουν την κυριαρχία τους. Προσπαθούν, για να το επιτύχουν, να εμφανιστούν και πάλι ως τουλάχιστον το αναγκαίο κακό, που θα εξασφαλίσει στην κοινωνία την ασφάλεια, την τάξη και την ηρεμία.

Προστρέχουν στον καθένα που είναι διατεθειμένος να προσδιοριστεί ως φιλήσυχος και νομοταγής πολίτης και να συναινέσει, ώστε να επικρατήσει η πολιτική ομαλότητα, απαραίτητη για το «κοινό» καλό, ιδιαίτερα σε χαλεπούς καιρούς. Καταδεικνύουν, για μιαν ακόμα φορά, ως «φταίχτες» όλους εκείνους που «εγκληματούν» έναντια στο καλό της κοινωνίας βάζοντας φωτιά στην «ομαλότητα και την πολιτική σταθερότητα του τόπου».

Ματαιοπονούν. Οι φωτιές του Δεκέμβρη δεν θα σβήσουν με τα συνηθισμένα τους τερτίπια. Τα αριστερά παραμυθάκια τελείωσαν προ πολλού, όσο και να πασχίζει η «αντάρτικη» αριστερά να πείσει για το αντίθετο.

Οι καινούργιοι τους νόμοι δεν θα επιβάλλουν, ούτε με το «καλό», ούτε με το ζόρι το σεβασμό ή την κοινωνική ανοχή στα σχέδια τους.

Μπορεί να αναδιπλώνονται και να συσπειρώνονται εκ νέου για να αντιμετωπίσουν μια ενδεχόμενη επανάληψη ανεξέλεγκτων κοινωνικών συγκρούσεων και ξεσηκωμών. Μπορεί να ετοιμάζονται να στήσουν για μιαν ακόμη φορά ένα εκλογικό

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται

ράδειγμα, όπου η εξουσιαστική αναπαρά-
σταση μιας εξέγερσης –εκείνης του Νοέμβρη του '73– έρχεται εκτός των άλλων να διαιρέσει κατά το δοκούν την αφήγηση της ιστορίας όχι μόνο σε δύο χρόνους στο «πριν» και το «μετά», αλλά σε πολύ περισσότερους.

Έτσι, με μεγάλη ευκολία, οι «προβοκάτορες» των Ιουλιάνων και η δράση τους προδικτατορικά «χάνονται» στον χρόνο, για να επανανακαλύφθουν στα πρόσωπα και την δράση των 300 «προβοκατόρων», που «έσπρωξαν τα πράγματα» με την κατάληψη του Πολυτεχνείου και την ακόλουθη πυροδότηση της εξέγερσης του Νοέμβρη.

Με τον ίδιο τρόπο, η εξέγερση ταυτίστηκε με την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Μια ταύτιση που ήρθε να εξαφανίσει σταδιακά την συγκρουσιακή δράση των ατάκτων, που συγκρούονταν στους δρόμους της Αθήνας, αφού οι τελευταίοι ήταν δύσκολο να εκπροσωπηθούν αφ' ενός, ή να κατανεμηθούν πολιτικά αφ' ετέρου, σε αντίθεση με την πιστοποιημένη παρουσία και εκπροσώπηση των κομματικών γραμμών μέσα στην κατάληψη μέσω του «συντονιστικού», που επεδίωξε να ελέγξει τις μορφές αγώνα, να αναδείξει ηγέτες και να προβάλλει αιτήματα.

Οι «προβοκάτορες» θα καταγγελθούν και πάλι «μεταπολιτευτικά», όπου εννοεί-

της νεολαίας, που εκμεταλλεύτηκαν οι κουκουλοφόροι κατά το ΚΚΕ, ενώ οι υπόλοιπες «επίσημες» αναφορές, μόλις τρεις μήνες αργότερα, μιλούν για τα «γεγονότα του Δεκέμβρη», ή για τα «Δεκεμβριανά», ή για «τυφλές βιαιότητες κουκουλοφόρων που έκαψαν τις πόλεις».

Είναι εύκολο να «ξεχνιέται» ότι οι επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα από μαθητές δεν ήταν μια πρακτική που συνόδευε γενικά και αόριστα τις κινητοποιήσεις τους, ούτε απλά συμπλήρωνε κάποιες καταλήψεις και διαμαρτυρίες. Ήταν η κυρίως πρακτική των οργισμένων μαθητών και όχι μιας δυναμικής μειοψηφίας. Το ίδιο βολικό είναι να «ξεχνιέται», επίσης, η επίμονη πολιορκία της βουλής, η εισβολή και οι καταστροφές υπουργείων, η ταχύτατη γενίκευση και διάχυση της σύγκρουσης σε δεκάδες πόλεις.

Πολλοί βιάστηκαν, ακόμη, να αναρωτηθούν και να μιλήσουν για μια «ανεξήγητη» συγκρουσιακή ύφεση, αδυνατώντας να προσδιορίσουν που βρίσκεται ή που θα βρεθεί ή αν θα βρεθεί η συνέχεια του «νήματος». Και άλλοι τόσοι δεν δίστασαν να «κατανοήσουν» ότι βρίσκονται μπροστά σε μια ιδανική ευκαιρία συγκομιδής κινηματικών πόρων, που θα γεμίσουν το εκλογικό

καλάθι μιας αριστεράς «ανοιχτής και καλόκαρδης» απέναντι σ' όποιον προτίθεται να της συμπαρασταθεί μ' αυτόν τον τρόπο.

Για εμάς, οι αναρχικοί δεν αποτέλεσαν ούτε θα αποτελέσουν τον "αδύναμο" κρίκο των «υποκειμένων» που εξεγέρθηκαν τον Δεκέμβρη. Δεν καθοδήγησαν, αλλά ούτε υπήρξαν κομπάρσοι καμίας εξεγερτικής διαδικασίας, που προσανατολίζεται στην πριμοδότηση κάποιων αριστερών «αιρετικών» ενός πολιτικού συστήματος που απλά χρειάζεται εκδημοκρατισμό: καλύτερα σώματα ασφαλείας, ευαίσθητες πολιτικές για τους «αποκλεισμένους», τους άνεργους και τους μετανάστες.

Για εμάς, η πραγματικότητα της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη δεν αρχίζει και δεν τελειώνει με τη συλλογή κανενός είδους κινηματικών πόρων, ούτε της κοινωνίας που ξεσηκώνεται, ούτε κάποιων ταραξιών που αντιτίθενται και διαμαρτύρονται έστω με λίγο «ακραίο» τρόπο στην όξυνση των όρων καταπίεσης και εκμετάλλευσης που επιβάλλει η κυριαρχία σε περιόδους «κρίσης» και δη οικονομικής.

Δεν στοχεύουμε, ούτε είμαστε διατεθειμένοι να επιδιώξουμε τη συγκέντρωση «τώρα που είναι ευκαιρία», της μέγιστης δυνατής πολιτικής δύναμης ή την οποιαδήποτε κεφαλοποίηση της «συγκρουσιακής ηγεμονίας των αναρχικών».

Συμβάλλαμε, συμμετείχαμε και θα το ξανακάνουμε, σε κάθε προσπάθεια ανυπότακτων ανθρώπων που ξεσηκώνονται, όχι για να βελτιώσουν τις συνθήκες εξανδραποδισμού τους, ούτε για να παρεμβληθούν συγκρουσιακά στους όρους αναδιανομής των εξουσιαστικών συμφερόντων, αλλά για να καταστρέψουν ό,τι τους στερεί την ελευθερία, ό,τι καταπνιγεί την ανθρωπινότητά τους.

Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη δεν αποτέλεσε ούτε το πρώτο «συμβάν» που πυρπόλησε τις νύχτες και τις ημέρες των εξουσιαστών, ούτε θα είναι το τελευταίο. Δεν ξεκίνησαν τότε να δολοφονούν, να ρημάζουν τις ζωές των υπηκόων τους, να βα-

για να σταθεροποιήσουν την κυριαρχία τους. Προσπαθούν, για να το επιτύχουν, να εμφανιστούν και πάλι ως τουλάχιστον το αναγκαίο κακό, που θα εξασφαλίσει στην κοινωνία την ασφάλεια, την τάξη και την ηρεμία.

Προστρέχουν στον καθένα που είναι διατεθειμένος να προσδιοριστεί ως φιλήσυχος και νομοταγής πολίτης και να συναινέσει, ώστε να επικρατήσει η πολιτική ομαλότητα, απαραίτητη για το «κοινό» καλό, ιδιαίτερα σε χαλεπούς καιρούς. Καταδεικνύουν, για μιαν ακόμα φορά, ως «φταίχτες» όλους εκείνους που «εγκληματούν» ενάντια στο καλό της κοινωνίας βάζοντας φωτιά στην «ομαλότητα και την πολιτική σταθερότητα του τόπου».

Ματαιοπονούν. Οι φωτιές του Δεκέμβρη δεν θα σβήσουν με τα συνηθισμένα τους τερτίπια. Τα αριστερά παραμυθάκια τελείωσαν προ πολλού, όσο και να πασχίζει η «αντάρτικη» αριστερά να πείσει για το αντίθετο.

Οι καινούργιοι τους νόμοι δεν θα επιβάλλουν, ούτε με το «καλό», ούτε με το ζόρι το σεβασμό ή την κοινωνική ανοχή στα σχέδια τους.

Μπορεί να αναδιπλώνονται και να συσπειρώνονται εκ νέου για να αντιμετωπίσουν μια ενδεχόμενη επανάληψη ανεξέλεγκτων κοινωνικών συγκρούσεων και ξεσηκωμών. Μπορεί να ετοιμάζονται να στήσουν για μιαν ακόμη φορά ένα εκλογικό πανηγυράκι, να εμφανίσουν για μιαν ακόμα φορά καταστάσεις εθνικής ανάγκης και συνοχής, που θα επιβάλλουν δήθεν την κοινωνική υπευθυνότητα και συναίνεση.

Δεν θα πείσουν. Γι' αυτό και θα καταφύγουν και πάλι στο βούρδουλα και την τρομοκρατία.

Αλλά οι φωτιές θα ανάψουν και πάλι δίπλα σε ισχυρότερα οδοφράγματα που θα τα κρατούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι.

Και οι αναρχικοί θα είμαστε εκεί, όχι για να βάλουμε βάλσαμο στις πληγές, αλλά για να τις ανοίξουμε ακόμα περισσότερο.

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

****

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

****

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα:
Παναγιώτης Διόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

(Όπου τα δανεικά εργαλεία γίνονται δεκανίκια της εξουσίας...)

Στο δρόμο για την αναρχία δεν υπάρχουν δόγματα και ιδεολογίες. Δεν υπάρχουν προκατασκευασμένες συνταγές και έτοιμες λύσεις. Προ πάντων, δεν ταιριάζουν ...δανεικές μέθοδοι και μέσα, τα οποία είναι συνυφασμένα με την εξουσιαστική ιδεολογία. Και όταν λέμε εξουσιαστική ιδεολογία δεν αναφερόμαστε μόνο στην ατόφια εκδήλωσή της αλλά και στις αριστερές, σοσιαλιστικές ή κομμουνιστικές εκδοχές και παραλλαγές της.

Μέσα στον αγώνα των αναρχικών είναι και η **διαρκής αναζήτηση και συγκέντρωση εμπειριών** μέσα από τις οποίες ξεπηδούν και γίνονται επανα-οικειοποιήσιμα ορισμένα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, τόσο από τους ίδιους, όσο και από τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Χαρακτηριστικά τα οποία είναι ικανά να συμβάλουν στην καταστροφή των θεσμών και μηχανισμών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Όμως, ο αναρχικός αγώνας είναι, ταυτόχρονα, και **μια διαρκής πάλη για το ξεκαθάρισμα** με το λόγο και την πράξη αυτών **των απελευθερωτικών χαρακτηριστικών**.

Ήδη με την αναφορά μας –λίγο πιο πάνω– στην αριστερά είναι αναμενόμενη μια έντονη «αντίρρηση». Η «αντίρρηση» αυτή προέρχεται από όσους τοποθετούν θεωρητικά (αλλά και πρακτικά) την αναρχία ΜΕΣΑ στην αριστερά, ισχυριζόμενοι πως αποτελεί κομμάτι της.

Σε σχέση με μια τέτοια τοποθέτηση θα πρέπει να επισημάνουμε πως υπάρχει μια τεράστιου μεγέθους παραποίηση της πραγματικότητας, όταν προβάλλεται ο ισχυρισμός πως η αναρχία αποτελεί μέρος της αριστεράς ή κάποιου σοσιαλιστικού κινήματος γενικότερα. Το ίδιο ισχύει και στις περιπτώσεις εκείνες όπου η αναρχία εμφανίζεται ως μια από τις υποδιαιρέσεις τού (ή κάποιου) «επαναστατικού κινήματος».

Όλες αυτές οι ...ταξινομήσεις βασίζονται σε μία χωρίς επιφυλάξεις αποδοχή κάποιων θέσεων, οι οποίες έχουν διεισδύσει στις απελευθερωτικές διεργασίες και οι οποίες σύμφωνα με τη λογική της αποδοχής των «αυτονόητων» έχουν διατηρηθεί χωρίς να γίνουν αντικείμενο κάποιας ουσιαστικής προσέγγισης με βάση την Αναρχική Θεώρηση.

Η πείρα, όμως, της κοινωνικής και αντικρατικής δράσης έχει αποδείξει πως τις πλέον βαθιές **παραμορφώσεις της αλήθειας** τις προκαλούν οι **έτοιμες θεωρίες** και η επιπόλαιη **αποδοχή** διαφόρων καταστάσεων, λογικών και πρακτικών που δες της ιδεολογίας της κυριαρχίας– μη μπορώντας να αποτελέσει με κανένα τρόπο κομμάτι της συνολικής απελευθερωτικής προοπτικής των ανθρώπων και των κοινωνιών, προσπαθεί διαρκώς **να διεισδύσει και να αλώσει** τις ανταγωνιστικές προς το κράτος και το κεφάλαιο κινήσεις των ανθρώπων.

Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία αποδεκτό πως το **μεγάλο εργαλείο για την παραπλάνηση των ανθρώπων** που αγωνίζονται είναι η **αριστερή λογική της κυριαρχίας**. Έρχεται να μετατρέψει τις διεργασίες που αναπτύσσονται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες σε ...διαδικασίες. Οικειοποιείται –διαστρεβλώνοντας–, τις προσπάθειες των ανθρώπων που εξεγείρονται ή επαναστατούν. Γι' αυτούς τους σκοπούς χρησιμοποιούνται οι πολλαπλές –σοσιαλιστικές και μη– μεταμορφώσεις, οι βαρύγδουποι μανδύες των επιστημονικών αναλύσεων (Μαρξισμός), αλλά και οι αριστερές ...αποχρώσεις του κρατισμού, που προβάλλουν τον προοδευτισμό, τον εναλλακτισμό και τις διάφορες κουλτουριάρικες καρικατούρες. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι περιπτώσεις όπου αυτές οι προσπάθειες έχουν κατορθώσει να ξεστρατίσουν τους αγωνιζόμενους και να τους οδηγήσουν στα μονοπάτια του ρεφορμισμού.

Γι' αυτό το λόγο, οι αναρχικοί είναι υποχρεωμένοι να τοποθετηθούν και να δράσουν ανταγωνιστικά προς ό,τι αντιστρατεύεται την απελευθερωτική προοπτική και στη συγκεκριμένη περίπτωση στη λογική και τις μεθοδεύσεις που εκπορεύονται από την αριστερά –και όχι μόνο.

Αυτοοργάνωση

Όλα όσα προαναφέρθηκαν έχουν σχέση με πολλά ζητήζεται ...αποκρυπτογράφηση. Αυτή θα προσπαθήσουμε να κάνουμε εξετάζοντας το ζήτημα από την σκοπιά της αναρχικής κοινωνικής απελευθέρωσης. Άλλωστε πιστεύουμε ότι –τις περισσότερες φορές– οι ασάφειες και οι παραπομπές στα ...αυτονόητα, οφείλονται είτε σε άγνοια, είτε σε σκόπιμη θολούρα με ανομολόγητους σκοπούς. Από την πλευρά μας θεωρούμε πως **η ειλικρίνεια είναι ένα από τα προαπαιτούμενα στους κοινωνικούς αγώνες**. Όσο για τα ...αυτονόητα, αυτά δεν υπάρχουν.

Τι είναι, όμως, η **αυτοοργάνωση**;

Αν ανατρέξουμε στις διάφορες αναφορές που γίνονται γι' αυτήν, θα διαπιστώσουμε την κοινότητα του ορισμού της. Ιδιαίτερη θέση κατέχει η αυτοοργάνωση τόσο σε μαρξιστικά φιλοσοφικά κείμενα, όσο και σε αριστερές και αριστερίστικες αναλύσεις και προτάσεις. Αλλά, δεν απουσιάζει από τις κομματικές θέσεις και τα πολιτικά προτάγματα του ΠΑΣΟΚ:

«Η αυτο-οργάνωση έχει οριζόντια δομή και όχι κάθετη. Υπάρχει ένα σημείο αναφοράς και όχι μια κομματική γραφειοκρατία κομμουνιστικού τύπου. Το ΠΑΣΟΚ πάντοτε έδειχνε το δρόμο της πρωτοπορίας.

Σκοπός της αυτο-οργάνωσης (ή μάλλον θεωρητικός στόχος προς το παρόν και ελπίζω πράξη σύντομα) είναι να «λειτουργήσει» εκεί που τελειώνει η αρμοδιότητα των ΝΕ (Νομαρχιακών Επιτροπών) και ΤΟ (Τοπικών Οργανώσεων) και αρχίζει η κοινωνία. Δηλαδή, οι αυτο-οργανώσεις είναι το σημείο επαφής ΝΕ και ΤΟ με τους ενεργούς πολίτες αυτής της κοινωνίας. Εκτιμώ ότι δεν υπάρχει περίπτωση οι «ανοιχτές» ΤΟ και ΝΕ να λειτουργήσουν και να παράγουν κοινωνικό έργο». (Γιάννης Γ. Αγγέλου, ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΑΝΟΙΧΤΟ ΚΟΜΜΑ).

Αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ:

«Η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ ή θα περνάει μέσα από τα κοινωνικά πεδία και από εκεί στην πολιτική συγκρότηση-οργάνωση, ή θα περιοριστεί σε μια κακόγουστη αναπαράσταση». (Καρανίκας Νίκος, Επόμενο βήμα η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ - δημοκρατία, αυτοοργάνωση, χειραφέτηση)

Αναμφίβολα σ' όλες τις τοποθετήσεις στο λήμμα της αυτοοργάνωσης, ο ορισμός που **επικρατεί** (με μικρές διαφοροποιήσεις) έχει ως εξής: «**Διαδικασία η οποία χαρακτηρίζει τα**

εξουσιαστική ιδεολογία δεν αναφε-ρόμαστε μόνο στην ατόφια εκδήλωσή της αλλά και στις αριστερές, σοσιαλιστικές ή κομμουνιστικές εκδοχές και παραλλαγές της.

Μέσα στον αγώνα των αναρχικών είναι και η **διαρκής αναζήτηση και συγκέντρωση εμπειριών** μέσα από τις οποίες ξεπηδούν και γίνονται επανα-οικειοποιήσιμα ορισμένα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, τόσο από τους ίδιους, όσο και από τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους ανθρώπους. Χαρακτηριστικά τα οποία είναι ικανά να συμβάλουν στην καταστροφή των θεσμών και μηχανισμών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Όμως, ο αναρχικός αγώνας είναι, ταυτόχρονα, και **μια διαρκής πάλη για το ξεκαθάρισμα** με το λόγο και την πράξη αυτών **των απελευθερωτικών χαρακτηριστικών**.

Ήδη με την αναφορά μας –λίγο πιο πάνω– στην αριστερά είναι αναμενόμενη μια έντονη «αντίρρηση». Η «αντίρρηση» αυτή προέρχεται από όσους τοποθετούν θεωρητικά (αλλά και πρακτικά) την αναρχία ΜΕΣΑ στην αριστερά, ισχυριζόμενοι πως αποτελεί κομμάτι της.

Σε σχέση με μια τέτοια τοποθέτηση θα πρέπει να επισημάνουμε πως υπάρχει μια τεράστιου μεγέθους παραποίηση της πραγματικότητας, όταν προβάλλεται ο ισχυρισμός πως η αναρχία αποτελεί μέρος της αριστεράς ή κάποιου σοσιαλιστικού κινήματος γενικότερα. Το ίδιο ισχύει και στις περιπτώσεις εκείνες όπου η αναρχία εμφανίζεται ως μια από τις υποδιαιρέσεις τού (ή κάποιου) «επαναστατικού κινήματος».

Όλες αυτές οι ...ταξινομήσεις βασίζονται σε μία χωρίς επιφυλάξεις αποδοχή κάποιων θέσεων, οι οποίες έχουν διεισδύσει στις απελευθερωτικές διεργασίες και οι οποίες σύμφωνα με τη λογική της αποδοχής των «αυτονόητων» έχουν διατηρηθεί χωρίς να γίνουν αντικείμενο κάποιας ουσιαστικής προσέγγισης με βάση την Αναρχική Θεώρηση.

Η πείρα, όμως, της κοινωνικής και αντικρατικής δράσης έχει αποδείξει πως τις πλέον βαθιές **παραμορφώσεις της αλήθειας** τις προκαλούν οι **έτοιμες θεωρίες** και η επιπόλαιη **αποδοχή** διαφόρων καταστάσεων, λογικών και πρακτικών που είναι προϊόντα της εξουσιαστικής ιδεολογίας.

Όσο υπάρχει αυτή η ιδιότυπη εκκρεμότητα προκύπτουν συνεχώς εμπόδια. Αυτό οφείλεται στην ανάμιξη εξουσιαστικών λογικών και δραστηριοτήτων με τις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κάτι διαφορετικό από αυτό που συνήθως συμβαίνει: η διαρκής εμπλοκή τέτοιων θέσεων να εκτροχιάζει τους ανθρώπους και τα κοινωνικά σύνολα από την απελευθερωτική προοπτική.

Πιο συγκεκριμένα. Η παραδοχή πως η αριστερά (σε κάθε της εκδοχή) είναι εξουσιαστική, δεν μπορεί να συμπορευτεί με την όποια αποδοχή πως η αναρχία είναι μέρος της. Σ' αυτή την περίπτωση, –και πέρα από κάθε αμφιβολία–, υπάρχει **άρνηση** της αναρχίας, αφού θεωρείται **τμήμα ενός εξουσιαστικού συνόλου**, το οποίο λέγεται αριστερά. Οι συνέπειες αυτής της αποδοχής γίνονται ακόμα πιο δραματικές όταν κατανοήσουμε πως αυτό το εξουσιαστικό σύνολο (η αριστερά) ανήκει, με τη σειρά του, στο επίσης εξουσιαστικό υπερσύνολο που ορίζεται από τον κρατισμό και την κυριαρχία.

Θα ήταν «μικρό» το κακό αν οι συνέπειες της ένταξης της αναρχίας στην αριστερά δεν είχαν προεκτάσεις που φτάνουν στο σημείο να κατασκευάζουν μια άλλη «πραγματικότητα» από αυτήν που έχει καταγραφεί κοινωνικο-ιστορικά.

(... γίνονται δεκανίκια της εξουσίας...)

δες της ιδεολογίας της κυριαρχίας– μη μπορώντας να αποτελέσει με κανένα τρόπο κομμάτι της συνολικής απελευθερωτικής προοπτικής των ανθρώπων και των κοινωνιών, προσπαθεί διαρκώς **να διεισδύσει και να αλώσει** τις ανταγωνιστικές προς το κράτος και το κεφάλαιο κινήσεις των ανθρώπων.

Είναι πέρα από κάθε αμφιβολία αποδεκτό πως το **μεγάλο εργαλείο για την παραπλάνηση των ανθρώπων** που αγωνίζονται είναι η **αριστερή λογική της κυριαρχίας**. Έρχεται να μετατρέψει τις διεργασίες που αναπτύσσονται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες σε ...διαδικασίες. Οικειοποιείται –διαστρεβλώνοντας–, τις προσπάθειες των ανθρώπων που εξεγείρονται ή επαναστατούν. Γι' αυτούς τους σκοπούς χρησιμοποιούνται οι πολλαπλές –σοσιαλιστικές και μη– μεταμορφώσεις, οι βαρύγδουποι μανδύες των επιστημονικών αναλύσεων (Μαρξισμός), αλλά και οι αριστερές ...αποχρώσεις του κρατισμού, που προβάλλουν τον προοδευτισμό, τον εναλλακτισμό και τις διάφορες κουλτουριάρικες καρικατούρες. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι περιπτώσεις όπου αυτές οι προσπάθειες έχουν κατορθώσει να ξεστρατίσουν τους αγωνιζόμενους και να τους οδηγήσουν στα μονοπάτια του ρεφορμισμού.

Γι' αυτό το λόγο, οι αναρχικοί είναι υποχρεωμένοι να τοποθετηθούν και να δράσουν ανταγωνιστικά προς ό,τι αντιστρατεύεται την απελευθερωτική προοπτική και στη συγκεκριμένη περίπτωση στη λογική και τις μεθοδεύσεις που εκπορεύονται από την αριστερά –και όχι μόνο.

Αυτοοργάνωση

Όλα όσα προαναφέρθηκαν έχουν σχέση με πολλά ζητήματα. Εδώ όμως θα ασχοληθούμε με ένα από αυτά που είναι η **αυτοοργάνωση**. Η λέξη φαντάζει το τελευταίο διάστημα ως το ...φάρμακο για πολλές «αρρώστιες». Αυτή η «επικαιρότητα» δεν ξενίζει. Διάφορες εξουσιαστικές πρακτικές ξεπροβάλλουν, –πολλές φορές εν αγνοία όσων συμμετέχουν στις διαδικασίες που προτάσσονται–, προκειμένου να καλύψουν τα **κενά** που παρουσιάζουν τα μέσα επιβολής (θεσμοί-μηχανισμοί) που υπάρχουν. Αλλά και να «**αναβαθμίσουν**» τις ψευδαισθήσεις των εξουσιαζόμενων, επιδιώκοντας να τους κάνουν **ευτυχισμένους αποδέκτες** των συνθηκών αλλοτρίωσης.

Αυτά τα **κενά** των μέσων επιβολής, γίνονται ιδιαίτερα εμφανή σε συνθήκες έντονων πολιτικών αντιπαραθέσεων ανάμεσα στις εξουσιαστικές κλίκες –ή και–, κατά τη διάρκεια συγκρουσιακών και εξεγερτικών γεγονότων ή όταν αυτά εκδηλώνονται ταυτόχρονα.

Η εμπειρία σ' αυτόν τον τομέα μιλά από μόνη της. Σε περιόδους κοινωνικών αναταράξεων, το κράτος βρίσκει τρόπους να εγκλωβίζει και να κατευθύνει τον κόσμο μέσω των θεσμισμένων μηχανισμών του σε ακίνδυνες για το σύστημα ενέργειες. Αυτό έγινε τη δεκαετία του '60 όπου ένα τεράστιο κοινωνικό δυναμικό αναλώθηκε σε ...δεντροφυτεύσεις και

ναι ένα από τα προαπαιτούμενα στους κοινωνικούς αγώνες. Όσο για τα ...αυτονόητα, αυτά δεν υπάρχουν.

Τι είναι, όμως, η **αυτοοργάνωση**;

Αν ανατρέξουμε στις διάφορες αναφορές που γίνονται γι' αυτήν, θα διαπιστώσουμε την κοινότητα του ορισμού της. Ιδιαίτερη θέση κατέχει η αυτοοργάνωση τόσο σε μαρξιστικά φιλοσοφικά κείμενα, όσο και σε αριστερές και αριστερίστικες αναλύσεις και προτάσεις. Αλλά, δεν απουσιάζει από τις κομματικές θέσεις και τα πολιτικά προτάγματα του ΠΑΣΟΚ:

«Η αυτο-οργάνωση έχει οριζόντια δομή και όχι κάθετη. Υπάρχει ένα σημείο αναφοράς και όχι μια κομματική γραφειοκρατία κομμουνιστικού τύπου. Το ΠΑΣΟΚ πάντοτε έδειχνε το δρόμο της πρωτοπορίας.

Σκοπός της αυτο-οργάνωσης (ή μάλλον θεωρητικός στόχος προς το παρόν και ελπίζω πράξη σύντομα) είναι να «λειτουργήσει» εκεί που τελειώνει η αρμοδιότητα των ΝΕ (Νομαρχιακών Επιτροπών) και ΤΟ (Τοπικών Οργανώσεων) και αρχίζει η κοινωνία. Δηλαδή, οι αυτο-οργανώσεις είναι το σημείο επαφής ΝΕ και ΤΟ με τους ενεργούς πολίτες αυτής της κοινωνίας. Εκτιμώ ότι δεν υπάρχει περίπτωση οι «ανοιχτές» ΤΟ και ΝΕ να λειτουργήσουν και να παράγουν κοινωνικό έργο». (Γιάννης Γ. Αγγέλου, ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΑΝΟΙΧΤΟ ΚΟΜΜΑ).

Αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ:

«Η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ ή θα περνάει μέσα από τα κοινωνικά πεδία και από εκεί στην πολιτική συγκρότηση-οργάνωση, ή θα περιοριστεί σε μια κακόγουστη αναπαράσταση». (Καρανίκας Νίκος, Επόμενο βήμα η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ - δημοκρατία, αυτοοργάνωση, χειραφέτηση)

Αναμφίβολα σ' όλες τις τοποθετήσεις στο λήμμα της αυτοοργάνωσης, ο ορισμός που **επικρατεί** (με μικρές διαφοροποιήσεις) έχει ως εξής: «**Διαδικασία η οποία χαρακτηρίζει τα συστήματα με υψηλό επίπεδο πολυπλοκότητας και συνίσταται στην ικανότητα των εν λόγω συστημάτων, υπό μεταβαλλόμενες εξωτερικές και εσωτερικές συνθήκες, να δημιουργούν, να αναπαράγουν, να διατηρούν και (είτε) να τελειοποιούν την οργάνωση τους**».

Πρόκειται με απλά λόγια για έναν επιστημονικό ορισμό, που αφορά φαινόμενα στη φύση και τη τεχνολογία. Το ερώτημα είναι κατά πόσο μπορούν όλα αυτά να έχουν λειτουργικά αποτελέσματα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης και μάλιστα από την αναρχική σκοπιά της;

Η απάντηση είναι σαφώς αρνητική, αφού η *μεταφορά* όλων αυτών των καταστάσεων μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό και η *εγκαθίδρυσή* τους ως μέσων αγώνα, οδηγεί στο *μπλοκάρισμα* των αγωνιστικών προσπαθειών των ανθρώπων προς μια απελευθερωτική κατεύθυνση.

Ας προσέξουμε ιδιαίτερα τους όρους ***πολυπλοκότητα***, ***αναπαραγωγή*** και ***διατήρηση*** ή ***τελειοποίηση της οργάνωσης***. Εδώ, προφανώς, έχουμε να κάνουμε με την **κατασκευή**, **ανακατασκευή** και **διατήρηση υποδομών και δομών** που ήδη υπάρχουν ή, αφού κατασκευαστούν, θα ενταχθούν αναγκαστικά σε κάποια δομή. (Αρκετά κατατοπιστική, άλλωστε,

λιστικού κινήματος γενικότερα. Το ίδιο ισχύει και στις περιπτώσεις εκείνες όπου η αναρχία εμφανίζεται ως μια από τις υποδιαιρέσεις τού (ή κάποιου) «επαναστατικού κινήματος».

Όλες αυτές οι ...ταξινομήσεις βασίζονται σε μία χωρίς επιφυλάξεις αποδοχή κάποιων θέσεων, οι οποίες έχουν διεισδύσει στις απελευθερωτικές διεργασίες και οι οποίες σύμφωνα με τη λογική της αποδοχής των «αυτονόητων» έχουν διατηρηθεί χωρίς να γίνουν αντικείμενο κάποιας ουσιαστικής προσέγγισης με βάση την Αναρχική Θεώρηση.

Η πείρα, όμως, της κοινωνικής και αντικρατικής δράσης έχει αποδείξει πως τις πλέον βαθιές **παραμορφώσεις της αλήθειας** τις προκαλούν οι **έτοιμες θεωρίες** και η επιπόλαιη **αποδοχή** διαφόρων καταστάσεων, λογικών και πρακτικών που είναι προϊόντα της εξουσιαστικής ιδεολογίας.

Όσο υπάρχει αυτή η ιδιότυπη εκκρεμότητα προκύπτουν συνεχώς εμπόδια. Αυτό οφείλεται στην ανάμιξη εξουσιαστικών λογικών και δραστηριοτήτων με τις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κάτι διαφορετικό από αυτό που συνήθως συμβαίνει: η διαρκής εμπλοκή τέτοιων θέσεων να εκτροχιάζει τους ανθρώπους και τα κοινωνικά σύνολα από την απελευθερωτική προοπτική.

Πιο συγκεκριμένα. Η παραδοχή πως η αριστερά (σε κάθε της εκδοχή) είναι εξουσιαστική, δεν μπορεί να συμπορευτεί με την όποια αποδοχή πως η αναρχία είναι μέρος της. Σ' αυτή την περίπτωση, –και πέρα από κάθε αμφιβολία–, υπάρχει **άρνηση** της αναρχίας, αφού θεωρείται **τμήμα ενός εξουσιαστικού συνόλου**, το οποίο λέγεται αριστερά. Οι συνέπειες αυτής της αποδοχής γίνονται ακόμα πιο δραματικές όταν κατανοήσουμε πως αυτό το εξουσιαστικό σύνολο (η αριστερά) ανήκει, με τη σειρά του, στο επίσης εξουσιαστικό υπερσύνολο που ορίζεται από τον κρατισμό και την κυριαρχία.

Θα ήταν «μικρό» το κακό αν οι συνέπειες της ένταξης της αναρχίας στην αριστερά δεν είχαν προεκτάσεις που φτάνουν στο σημείο να κατασκευάζουν μια άλλη «πραγματικότητα» από αυτήν που έχει καταγραφεί κοινωνικο-ιστορικά.

Αυτή η άρνηση αφορά την **πολυχιλιετή ιστορία των απελευθερωτικών αγώνων των ανθρώπων ενάντια στην εξουσία και τον εξανδραποδισμό**. Έτσι αυτοί οι αγώνες και οι κοινωνικές επαναστάσεις, οι αναρχικές ή αναρχικού τύπου κοινότητες των λεγόμενων αρχαίων χρόνων, αλλά και των μετέπειτα αιώνων, είναι σαν να μην υπήρξαν ή σαν να ήταν φαινόμενα άνευ ιδιαίτερης σημασίας, εφ' όσον τότε δεν υπήρχε ...αριστερά για να ενταχθούν σ' αυτήν. Μ' αυτού του είδους το «άλμα» η ιστορία των ανθρώπινων αγώνων για ελευθερία, ισότητα και δικαιοσύνη φαίνεται να έχει διάρκεια «ζωής» μόνο τις τρεις τελευταίες εκατονταετίες, όση δηλαδή η αριστερο-σοσιαλιστική ιδεολογία και πρακτική.

Η αλήθεια, όμως, βρίσκεται στο γεγονός πως η αναρχία προϋπάρχει της κάθε αριστεράς αλλά και του οποιουδήποτε σοσιαλισμού, επιστημονικού ή μη. Αν θέλουμε, μάλιστα, να ακριβολογήσουμε είμαστε υποχρεωμένοι να επισημάνουμε πως η αριστερά –όπως και οι υπόλοιπες παραφυάδες της εξουσίας– φρόντισε να καταπολεμήσει τον αναρχισμό και τις διάφορες κουλτουριάρικες καρικατούρες. Δεν

κτισμό και τις διάφορες κουλτουριάρικες καρικατούρες. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι περιπτώσεις όπου αυτές οι προσπάθειες έχουν κατορθώσει να ξεστρατίσουν τους αγωνιζόμενους και να τους οδηγήσουν στα μονοπάτια του ρεφορμισμού.

Γι' αυτό το λόγο, οι αναρχικοί είναι υποχρεωμένοι να τοποθετηθούν και να δράσουν ανταγωνιστικά προς ό,τι αντιστρατεύεται την απελευθερωτική προοπτική και στη συγκεκριμένη περίπτωση στη λογική και τις μεθοδεύσεις που εκπορεύονται από την αριστερά –και όχι μόνο.

Αυτοοργάνωση

Όλα όσα προαναφέρθηκαν έχουν σχέση με πολλά ζητήματα. Εδώ όμως θα ασχοληθούμε με ένα από αυτά που είναι η **αυτοοργάνωση**. Η λέξη φαντάζει το τελευταίο διάστημα ως το ...φάρμακο για πολλές «αρρώστιες». Αυτή η «επικαιρότητα» δεν ξενίζει. Διάφορες εξουσιαστικές πρακτικές ξεπροβάλλουν, –πολλές φορές εν αγνοία όσων συμμετέχουν στις διαδικασίες που προτάσσονται–, προκειμένου να καλύψουν τα **κενά** που παρουσιάζουν τα μέσα επιβολής (θεσμοί-μηχανισμοί) που υπάρχουν. Αλλά και να «**αναβαθμίσουν**» τις ψευδαισθήσεις των εξουσιαζόμενων, επιδιώκοντας να τους κάνουν **ευτυχισμένους αποδέκτες** των συνθηκών αλλοτρίωσης.

Αυτά τα **κενά** των μέσων επιβολής, γίνονται ιδιαίτερα εμφανή σε συνθήκες έντονων πολιτικών αντιπαραθέσεων ανάμεσα στις εξουσιαστικές κλίκες –ή και–, κατά τη διάρκεια συγκρουσιακών και εξεγερτικών γεγονότων ή όταν αυτά εκδηλώνονται ταυτόχρονα.

Η εμπειρία σ' αυτόν τον τομέα μιλά από μόνη της. Σε περιόδους κοινωνικών αναταράξεων, το κράτος βρίσκει τρόπους να εγκλωβίζει και να κατευθύνει τον κόσμο μέσω των θεσμισμένων μηχανισμών του σε ακίνδυνες για το σύστημα ενέργειες. Αυτό έγινε τη δεκαετία του '60 όπου ένα τεράστιο κοινωνικό δυναμικό αναλώθηκε σε ...δεντροφυτεύσεις και πρακτικές καλής θελήσεως, για να μην πούμε για το εξαντλητικό ξεποδάριασμα στις «πορείες ειρήνης». Όλα αυτά προλείαναν το έδαφος για το τελικό μάντρωμα και την απρόσκοπτη επιβολή της στρατιωτικής δικτατορίας της 21ης Απρίλη.

Όσον αφορά, λοιπόν, την αυτοοργάνωση (για να επανέλθουμε στο ζήτημά μας) συμβαίνει να παρουσιάζεται μια παραπλανητική εικόνα προς όσους αγωνίζονται. Μια εικόνα που δείχνει πως, μέσα από αυτήν, θα επιτευχθούν απελευθερωτικά βήματα. Στην πραγματικότητα, αυτοί που προτείνουν αυτό το μέσο, γνωρίζουν πολύ καλά προς ποια κατεύθυνση κινείται μια αυτοοργανωμένη διαδικασία. Η κατεύθυνση μπορεί να γίνει φανερή τόσο από το «περιεχόμενο» της δράσης, όσο και από αυτά που οι ίδιοι οι προτείνοντες αυτοοργάνωση –κατά καιρούς– καταθέτουν γραπτά.

Παρ' όλα αυτά, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που χρειά-

κοινωνίας. Εκτιμώ ότι δεν υπάρχει περίπτωση οι «ανοιχτές» *ΤΟ και ΝΕ να λειτουργήσουν και να παράγουν κοινωνικό έργο*». (Γιάννης Γ. Αγγέλου, ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΑΝΟΙΧΤΟ ΚΟΜΜΑ).

Αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ:

«Η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ ή θα περνάει μέσα από τα κοινωνικά πεδία και από εκεί στην πολιτική συγκρότηση-οργάνωση, ή θα περιοριστεί σε μια κακόγουστη αναπαράσταση». (Καρανίκας Νίκος, Επόμενο βήμα η αυτοθέσμιση του ΣΥΡΙΖΑ - δημοκρατία, αυτοοργάνωση, χειραφέτηση)

Αναμφίβολα σ' όλες τις τοποθετήσεις στο λήμμα της αυτοοργάνωσης, ο ορισμός που **επικρατεί** (με μικρές διαφοροποιήσεις) έχει ως εξής: «**Διαδικασία η οποία χαρακτηρίζει τα συστήματα με υψηλό επίπεδο πολυπλοκότητας και συνίσταται στην ικανότητα των εν λόγω συστημάτων, υπό μεταβαλλόμενες εξωτερικές και εσωτερικές συνθήκες, να δημιουργούν, να αναπαράγουν, να διατηρούν και (είτε) να τελειοποιούν την οργάνωση τους**».

Πρόκειται με απλά λόγια για έναν επιστημονικό ορισμό, που αφορά φαινόμενα στη φύση και την τεχνολογία. Το ερώτημα είναι κατά πόσο μπορούν όλα αυτά να έχουν λειτουργικά αποτελέσματα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης και μάλιστα από την αναρχική σκοπιά της;

Η απάντηση είναι σαφώς αρνητική, αφού η *μεταφορά* όλων αυτών των καταστάσεων μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό και η *εγκαθίδρυσή* τους ως μέσων αγώνα, οδηγεί στο *μπλοκάρισμα* των αγωνιστικών προσπαθειών των ανθρώπων προς μια απελευθερωτική κατεύθυνση.

Ας προσέξουμε ιδιαίτερα τους όρους ***πολυπλοκότητα***, ***αναπαραγωγή*** και ***διατήρηση*** ή ***τελειοποίηση της οργάνωσης***. Εδώ, προφανώς, έχουμε να κάνουμε με την **κατασκευή, ανακατασκευή** και **διατήρηση υποδομών και δομών** που ήδη υπάρχουν ή, αφού κατασκευαστούν, θα ενταχθούν αναγκαστικά σε κάποια δομή. (Αρκετά κατατοπιστική, άλλωστε, είναι και η προηγούμενη παραπομπή μας στα κείμενα του ΠΑΣΟΚ και ΣΥ.ΡΙΖ.Α)

Εφ' όσον αναφερόμαστε σε **δομές**, θα πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας **θεσμούς-μηχανισμούς του κράτους**, από τους οποίους εκπορεύονται οι διαδικασίες και στους οποίους θα ενταχθούν με διάφορους τρόπους όσα θα προκύψουν. Η δε υπερδομή (δηλαδή το κράτος) θα ...εμπλουτιστεί δεόντως.

Σε ό,τι αφορά την **πολυπλοκότητα** δεν χρειάζεται να επιμείνουμε ιδιαίτερα, αφού είναι αναμενόμενο πως σε τέτοιες συνθήκες, χρειάζεται να υπάρχει υψηλός βαθμός «δυνατοτήτων» για τη διαχείρισή της. Εδώ, λοιπόν, υπάρχουν ή διαμορφώνονται συνθήκες, που συνιστούν το προνομιακό πεδίο για την κατοχύρωση και διαπλάτυνση των εξουσιαστικών σχέσεων.

Με πιο απλά λόγια αυτό σημαίνει πως, ακόμα κι αν δεχθούμε την **πολυπλοκότητα** σαν αποτέλεσμα της *συνύπαρξης των διαφορετικών ατομικοτήτων που απαρτίζουν μια αυ-*

τοοργανωμένη κίνηση, τότε αναγκαστικά θα χρειασθεί να επιστρατευτούν τα **μέσα** της **πολιτικής** και της **καθοδήγησης**, σε συνδυασμό με τις απαραίτητες **συγχωνεύσεις απόψεων και πρακτικών** για να γίνει δυνατό ...κάποιο προχώρημα.

Εννοείται πως τέτοιου είδους ...«διευθετήσεις» δεν θα αποφέρουν κάποιον μέσο όρο, αλλά την **ανάδειξη των ρεφορμιστικών προταγμάτων**, που εξυπηρετούν αψεγάδιαστα τους πολιτικούς μηχανισμούς της εξουσίας.

Συμπερασματικά, **η αυτοοργάνωση**, –μετά από την παραπάνω διερεύνηση–, **είναι ένα καθαυτό εργαλείο του κράτους για την αυτοκάθαρση και την βαθύτερη διείσδυση και επιβολή του στους ανθρώπους**.

Σε κείμενα αριστερίστικων ομάδων, ήδη από τις αρχές της μεταπολίτευσης, υπάρχουν *συνεχείς αναφορές στην αυτοοργάνωση* **ως μέσο**, το οποίο, θα επιτρέψει σ' αυτές να **διεισδύσουν** και να **συνδεθούν** με τους κοινωνικούς χώρους και τον κόσμο, με το πρόσχημα να τον ...καθοδηγήσουν προς κάποιου είδους επανάσταση, αλλά στην ουσία να τον χειραγωγήσουν. Άλλωστε, τι το διαφορετικό θα μπορούσε να περιμένει κανείς από αυτούς τους αντικοινωνικούς μηχανισμούς που επιζητούσαν και επιζητούν την **ανάληψη μεριδίων** από την μεγάλη εξουσιαστική φάρα, **σαν αμοιβή του ελέγχου και της καταστολής** των αγώνων των καταπιεσμένων;

Στο ερώτημα της «**σύνδεσης**» οι αναρχικοί έχουν απαντήσει προ πολλού. *Σύνδεση επιζητούν οι φορείς ιδεολογιών που θέλουν να επιβληθούν στην κοινωνία και τους ανθρώπους*. Οι αναρχικοί αποτελούσαν ανέκαθεν ένα **αναπόσπαστο κομμάτι** της κοινωνίας. Οπότε τα «εκτός» της κοινωνίας και τα περί «σύνδεσης» δεν τους αφορούν. Με βάση αυτό το δεδομένο οι πρακτικές τους δεν μπορούν να σχετίζονται με αυτές των εξουσιαστών.

Πάμε παρακάτω...

Η αυτοοργάνωση είναι ένα **πολιτικό** εργαλείο. Συνεπώς εντάσσεται σε ευρύτερους πολιτικούς σχεδιασμούς.

«Οι αυτοοργανωμένες συλλογικότητες δεν είναι απλά ένας διαφορετικός τρόπος να κάνεις πολιτική. Παρ' όλη την αποσπασματικότητα, την ασυνέχεια και τη μερικότητά τους, αποτελούν και ένα διαρκές πολιτικό πείραμα που εμπλουτίζει με εμπειρίες, γνώση, επεξεργασίες και πρακτικές το αντικαπιταλιστικό κίνημα».

[...] «Παρ' όλο που οι αυτοοργανωμένοι κοινωνικοί αγώνες έχουν αποσπασματικό, μερικό, πολλές φορές και απλά διεκδικητικό ή συντεχνιακό χαρακτήρα, χωρίς να αναπτύσσουν ή να καταλήγουν σε έναν συνολικό ανατρεπτικό λόγο, η συμβολή και η σημασία τους είναι κομβική. Αποδεικνύουν ότι η αυτοοργάνωση δεν είναι ένα εσωτερικό μοντέλο του αντικαπιταλιστικού κινήματος αλλά μια κοινωνική πρακτική. Εγγράφουν στη συλλογική μνήμη τη δυνατότητα και την εμπειρία ότι μπορείς να αγωνίζεσαι, να δημιουργείς, να οργανώνεις την κοινωνική δραστηριότητα, χωρίς ανάγκη ύπαρξης κρά-

παγανδιστές της αυτοοργάνωσης, που δεν διστάζουν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους: **στις περιπτώσεις όπου το κράτος αδυνατεί να προσφέρει λύσεις, οι τοπικές κοινωνίες και οι πολίτες τους, αρχίζουν να στρέφονται, προς την αυτοοργάνωση**. Είναι η μόνη λύση που απομένει για την προάσπιση των συμφερόντων τους, που όμως κινούνται πάντοτε μέσα στα πλαίσια που ορίζει το σύστημα κυριαρχίας-εκμετάλλευσης.

Είπαμε πως η καθοδήγηση αυτών των «μαζικών δομών» που στήνονται μέσω της αυτοοργάνωσης δεν εντάσσεται στην αναρχική θεώρηση και δεν θα μπορούσε να συσχετιστεί καθ' οιονδήποτε τρόπο με την αναρχική πρακτική. Από την άλλη η εγκατάλειψη των αναρχικών μέσα σε τέτοιες δομές θα οδηγούσε, σε καταστροφικά αποτελέσματα. Είναι γνωστές οι επιπτώσεις της συμμετοχής των αναρχικών στα σοβιέτ κατά την διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στη Ρωσία και το συνακόλουθο πραξικόπημα των μπολσεβίκων.

Εν προκειμένω, το ζήτημα για τους αναρχικούς τίθεται διαρκώς, επίμονα και ξεκάθαρα: *θα εργασθούμε για την αναρχία ή για να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες αναμόρφωσης των συνιστωσών του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης;*

Θα ήταν ιδιαίτερα παράξενο να μην πάρει, η πρακτική και η προτροπή για αυτοοργάνωση, τις απαιτούμενες διαστάσεις σε μια μετα-εξεγερσιακή κατάσταση όπως αυτή που διανύουμε. Η κινητικότητα στο κοινωνικό χώρο μετά από μια εξέγερση, ενεργοποιεί κάθε είδους μηχανισμούς αφομοίωσης και ρεφορμισμού. Αυτοοργάνωση εδώ, αυτοοργάνωση εκεί, το ίδιο και ...παραπέρα.

Σε πολλές περιπτώσεις η προτροπή για αυτοοργάνωση σχηματοποιείται σε συνθήματα μεταξύ των οποίων είναι και το «Αυτοοργάνωση σε όλες τις Γειτονιές, Όχι σε Πόλεις Φυλακές» ή «για να μην γίνουν οι πόλεις μοντέρνες φυλακές».

Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει δύο τινά: πρώτον ότι οι πόλεις δεν είναι φυλακές και πως με την αυτοοργάνωση θα ...αποτραπεί η μετατροπή τους σε φυλακές και δεύτερον, ότι είναι μεν φυλακές αλλά με την αυτοοργάνωση θα ...πάψουν να είναι.

Πρόκειται για μια ιδιαίτερα «περίεργη» πολιτική ακροβατισμού, όπου εξωραΐζεται το σύστημα επιβολής. Οι αναρχικοί έχουν συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα ότι *οι πόλεις είναι φυλακές*. Σύγχρονες ή μεσαιωνικές δεν έχει καμιά σημασία.

Στην πρώτη περίπτωση, έχουμε μια άρνηση της πραγματικότητας. Αλλά και κάτι περισσότερο. Ο εξωραϊσμός μετατρέπει την φυλακή σε ανθοστόλιστη με κρεμαστούς κήπους. Τι μπορεί να προκύψει σε αυτή την περίπτωση; Τα κελιά θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν, οι φυλακισμένοι το ίδιο, όπως και οι φύλακες. Συνεπώς το μόνο που θα μπορέσει να συμβεί είναι οι έγκλειστοι να ...«**αγαπήσουν**» το κελί τους, σύμφωνα με την παλιά κομμουνιστική προτροπή προς

τις **προθέσεις** και τις **προοπτικές** που βάζουν και κατά πόσον όλα αυτά έχουν σχέση με την αναρχική προοπτική. Επειδή, σε κάθε ζήτημα κοινωνικού και αντικρατικού αγώνα οι ερωτήσεις είναι άμεσες και απαιτούν άμεσες και ξεκάθαρες απαντήσεις.

Το χρυσωμένο χάπι σ' όλη αυτή την φαντασμαγορία των λέξεων είναι η **αντιιεραρχία** και οι **συλλογικές αποφάσεις**. Αντιιεραρχία, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έλλειψη εξουσίας. Επειδή, εκτός από την **ιεραρχική (κάθετη)** άσκηση της εξουσίας, υπάρχουν και **οι οριζόντιες εφαρμογές της** (καθώς και πολλές ακόμη παραλλαγές). Αυτές είναι δυνατόν να σχετίζονται με ομόκεντρους ή τεμνόμενους κύκλους ή ακόμα και με σημεία που βρίσκονται εντός ή εκτός των διαφόρων κύκλων και συνδέονται με αυτούς με ...διάφορες ευθείες.

Η εξουσία έχει βρει πολλούς τρόπους μετάλλαξης προκειμένου να διατηρήσει τη συνέχεια της επιβολής της.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πως η αυτοοργάνωση βρίσκεται σε μια πλήρως **ανταγωνιστική σχέση** ως προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Ερχόμαστε τώρα σε ένα άλλο σημείο που έχει σχέση με τη λεγόμενη νοηματοδότηση. Είναι με άλλα λόγια ένα ξαναβάφτισμα. Το ρόλο του «νονού», ανάμεσα σ' άλλους, αναλαμβάνουν και διάφορες καταστασιακές προσεγγίσεις, που έχοντας επίγνωση της εφήμερης λάμψης που διαθέτει η αυτοοργάνωση θέλουν να την ανακαινίσουν.

Εδώ επαναλαμβάνεται η γνωστή ιστορία με τους καλόγερους όπου το κρέας βαφτίζεται ψάρι. Η νοηματοδότηση είναι ένα εγκεφαλικό προϊόν και όπως όλα του είδους του επιδιώκεται να επιβληθεί στην πραγματικότητα. Η καταστασιακή θολούρα έρχεται να αναζωογονήσει τα καταπονημένα εξουσιαστικά είδωλα. Αυτό άλλωστε είναι μια επαναλαμβανόμενη ιστορία.

Εννοείται πως όταν αλλάξει το νόημα θα πρέπει να αλλάξει και η ουσία; Αυτό δεν είναι κάτι το νομοτελειακό. Στην περίπτωση όμως αλλαγής της ουσίας τότε θα προκύψουν δύο συνθήκες. Η πρώτη να είναι να κατασκευαστεί ένας τραγέλαφος και η δεύτερη να μεταπέσει σε μια από τις υπάρχουσες μορφές οργάνωσης με άλλο όνομα. Οπότε, για ποιο λόγο να γίνει όλη αυτή η ανακατωσούρα;

Επειδή τίποτα δεν γίνεται άνευ λόγου και αιτίας, όλη αυτή η ανακατασκευή, προφανώς, γίνεται προκειμένου να εξυπηρετηθούν ορισμένοι σκοποί.

Ποιοι όμως είναι αυτοί οι σκοποί; Μήπως να ξεγελαστούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι, να παραπλανηθεί η κοινωνία ή **να παρουσιαστεί κάποιο εκσυγχρονιστικό προσωπείο** στα μέσα που χρησιμοποιούνται για τον κοινωνικό αγώνα;

Από τη μία, λοιπόν η έτοιμη λύση της αυτοοργάνωσης και από την άλλη η εγκεφαλική κατασκευή της επανανοηματοδότησής της, που θα πρέπει να δοκιμαστούν στον κοινωνικό χώρο. Πειράματα στου καϊσίδη το κεφάλι! Όχι μόνο,

μεταπολίτευση, υπάρχουν συνεχείς αναφορές στην αυτο-*οργάνωση* **ως μέσο**, το οποίο, θα επιτρέψει σ' αυτές να **διεισδύσουν** και να **συνδεθούν** με τους κοινωνικούς χώρους και τον κόσμο, με το πρόσχημα να τον ...καθοδηγήσουν προς κάποιου είδους επανάσταση, αλλά στην ουσία να τον χειραγωγήσουν. Άλλωστε, τι το διαφορετικό θα μπορούσε να περιμένει κανείς από αυτούς τους αντικοινωνικούς μηχανισμούς που επιζητούσαν και επιζητούν την **ανάληψη μεριδίων** από την μεγάλη εξουσιαστική φάρα, **σαν αμοιβή του ελέγχου και της καταστολής** των αγώνων των καταπιεσμένων;

Στο ερώτημα της «**σύνδεσης**» οι αναρχικοί έχουν απαντήσει προ πολλού. *Σύνδεση επιζητούν οι φορείς ιδεολογιών που θέλουν να επιβληθούν στην κοινωνία και τους ανθρώπους*. Οι αναρχικοί αποτελούσαν ανέκαθεν ένα **αναπόσπαστο κομμάτι** της κοινωνίας. Οπότε τα «εκτός» της κοινωνίας και τα περί «σύνδεσης» δεν τους αφορούν. Με βάση αυτό το δεδομένο οι πρακτικές τους δεν μπορούν να σχετίζονται με αυτές των εξουσιαστών.

Πάμε παρακάτω...

Η αυτοοργάνωση είναι ένα **πολιτικό** εργαλείο. Συνεπώς εντάσσεται σε ευρύτερους πολιτικούς σχεδιασμούς.

«Οι αυτοοργανωμένες συλλογικότητες δεν είναι απλά ένας διαφορετικός τρόπος να κάνεις πολιτική. Παρ' όλη την αποσπασματικότητα, την ασυνέχεια και τη μερικότητά τους, αποτελούν και ένα διαρκές πολιτικό πείραμα που εμπλουτίζει με εμπειρίες, γνώση, επεξεργασίες και πρακτικές το αντικαπιταλιστικό κίνημα».

[…] «Παρ' όλο που οι αυτοοργανωμένοι κοινωνικοί αγώνες έχουν αποσπασματικό, μερικό, πολλές φορές και απλά διεκδικητικό ή συντεχνιακό χαρακτήρα, χωρίς να αναπτύσσουν ή να καταλήγουν σε έναν συνολικό ανατρεπτικό λόγο, η συμβολή και η σημασία τους είναι κομβική. Αποδεικνύουν ότι η αυτοοργάνωση δεν είναι ένα εσωτερικό μοντέλο του αντικαπιταλιστικού κινήματος αλλά μια κοινωνική πρακτική. Εγγράφουν στη συλλογική μνήμη τη δυνατότητα και την εμπειρία ότι μπορείς να αγωνίζεσαι, να δημιουργείς, να οργανώνεις την κοινωνική δραστηριότητα, χωρίς ανάγκη ύπαρξης κράτους, στρατών, αστυνομίας, μηχανισμών διαχωρισμένων από την κοινωνία».(Αυτόνομο Στέκι, Πως αντιλαμβανόμαστε την Αυτοοργάνωση)

Εδώ πλέον το ζητούμενο μέσω της αυτοοργάνωσης είναι **να υπάρξουν μηχανισμοί που δεν θα είναι διαχωρισμένοι από την κοινωνία**. Αν το κράτος θα μείνει στη γωνία ή θα καταστραφεί αυτά είναι «ψιλά γράμματα». Οπότε, είτε οι μηχανισμοί –μαζί και το κράτος– θα συνδεθούν για τα καλά με την κοινωνία, είτε το ρόλο των διάφορων μηχανισμών του κράτους θα **αναλάβουν** οι αυτοοργανωμένες δυνάμεις. Όπερ έδει δείξαι.

Η αυτοοργάνωση είναι ένα εργαλείο, που προφανώς λόγω της μερικότητάς του, όπως γίνεται αποδεκτό και από τα αποσπάσματα που παρατίθενται, χρειάζεται έναν **πολιτικό φορέα** που θα προσδώσει τα χαρακτηριστικά και τον λόγο. Γιατί, εφ' όσον δεν υπάρχει συνολικός απελευθερωτικός λόγος, η αυτοοργάνωση δεν θα μπορέσει να δώσει μια λύση, αλλά θα εμπλουτίσει τις εμπειρίες αυτών που ...θα δώσουν λύση.

Εδώ είναι πιθανό να τεθεί το ερώτημα: «Δεν θα μπορού-

μες θα οδηγούσε, σε καταστροφικά αποτελέσματα. Είναι γνωστές οι επιπτώσεις της συμμετοχής των αναρχικών στα σοβιέτ κατά την διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στη Ρωσία και το συνακόλουθο πραξικόπημα των μπολσεβίκων.

Εν προκειμένω, το ζήτημα για τους αναρχικούς τίθεται διαρκώς, επίμονα και ξεκάθαρα: *θα εργασθούμε για την αναρχία ή για να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες αναμόρφωσης των συνιστωσών του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης;*

Θα ήταν ιδιαίτερα παράξενο να μην πάρει, η πρακτική και η προτροπή για αυτοοργάνωση, τις απαιτούμενες διαστάσεις σε μια μετα-εξεγερσιακή κατάσταση όπως αυτή που διανύουμε. Η κινητικότητα στο κοινωνικό χώρο μετά από μια εξέγερση, ενεργοποιεί κάθε είδους μηχανισμούς αφομοίωσης και ρεφορμισμού. Αυτοοργάνωση εδώ, αυτοοργάνωση εκεί, το ίδιο και ...παραπέρα.

Σε πολλές περιπτώσεις η προτροπή για αυτοοργάνωση σχηματοποιείται σε συνθήματα μεταξύ των οποίων είναι και το «Αυτοοργάνωση σε όλες τις Γειτονιές, Όχι σε Πόλεις Φυλακές» ή «για να μην γίνουν οι πόλεις μοντέρνες φυλακές».

Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει δύο τινά: πρώτον ότι οι πόλεις δεν είναι φυλακές και πως με την αυτοοργάνωση θα ...αποτραπεί η μετατροπή τους σε φυλακές και δεύτερον, ότι είναι μεν φυλακές αλλά με την αυτοοργάνωση θα ...πάψουν να είναι.

Πρόκειται για μια ιδιαίτερα «περίεργη» πολιτική ακροβατισμού, όπου εξωραΐζεται το σύστημα επιβολής. Οι αναρχικοί έχουν συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα ότι *οι πόλεις είναι φυλακές*. Σύγχρονες ή μεσαιωνικές δεν έχει καμιά σημασία.

Στην πρώτη περίπτωση, έχουμε μια άρνηση της πραγματικότητας. Αλλά και κάτι περισσότερο. Ο εξωραϊσμός μετατρέπει την φυλακή σε ανθοστόλιστη με κρεμαστούς κήπους. Τι μπορεί να προκύψει σε αυτή την περίπτωση; Τα κελιά θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν, οι φυλακισμένοι το ίδιο, όπως και οι φύλακες. Συνεπώς το μόνο που θα μπορέσει να συμβεί είναι οι έγκλειστοι να ...«**αγαπήσουν**» το κελί τους, σύμφωνα με την παλιά κομμουνιστική προτροπή προς τους κρατούμενους-μέλη του ΚΚΕ. (Το γνωστό «τρώγε το φαΐ σου, αγάπα το κελί σου, διάβαζε πολύ.»)

Στη δεύτερη περίπτωση, έχουμε την αυτοοργάνωση ως την θεραπεία για «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν» αφού μ' αυτήν οι πόλεις θα ...πάψουν να είναι φυλακές

Όλος αυτός ο ντόρος περί αυτοοργάνωσης δεν προήλθε από το πουθενά. Οι ...«ζυμώσεις» έχουν «προϊστορία», όπως είπαμε. Συνεπώς, θα ήταν απίθανο, να μην επιχειρηθεί η επέκταση αυτής της διαδικασίας, συμπεριλαμβάνοντας στον κύκλο των ενδιαφερόντων της, αντιεξουσιαστές, ελευθεριακούς και αναρχικούς.

Άλλωστε, δεν έχουν λείψει οι κατά καιρούς αναφορές στην έννοια της αυτοοργάνωσης, χωρίς όμως να δίνεται η δυνατότητα να γίνει κατανοητή η σημασία, ο ρόλος και οι προοπτικές ενός τέτοιου εγχειρήματος.

Θα μπορούσε να υποτεθεί πως είναι δύσκολο κάτι τέτοιο, αλλά εμείς θεωρούμε πως δεν ισχύει.

Αντίθετα, υπάρχει σιωπή ή αναφορά σε τετριμμένες διατυπώσεις όπως *αντιιεραρχία, συλλογικές αποφάσεις, συνελεύσεις ανοιχτού ή κλειστού τύπου* και, σε ...«προχωρημένες» περιπτώσεις, αντικαπιταλισμός. Οι γενικότητες όμως

των διαφόρων κύκλων και συνδέονται με αυτούς με ...διάφορες ευθείες.

Η εξουσία έχει βρει πολλούς τρόπους μετάλλαξης προκειμένου να διατηρήσει τη συνέχεια της επιβολής της.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πως η αυτοοργάνωση βρίσκεται σε μια πλήρως **ανταγωνιστική σχέση** ως προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Ερχόμαστε τώρα σε ένα άλλο σημείο που έχει σχέση με τη λεγόμενη νοηματοδότηση. Είναι με άλλα λόγια ένα ξαναβάφτισμα. Το ρόλο του «νονού», ανάμεσα σ' άλλους, αναλαμβάνουν και διάφορες καταστασιακές προσεγγίσεις, που έχοντας επίγνωση της εφήμερης λάμψης που διαθέτει η αυτοοργάνωση θέλουν να την ανακαινίσουν.

Εδώ επαναλαμβάνεται η γνωστή ιστορία με τους καλόγερους όπου το κρέας βαφτίζεται ψάρι. Η νοηματοδότηση είναι ένα εγκεφαλικό προϊόν και όπως όλα του είδους του επιδιώκεται να επιβληθεί στην πραγματικότητα. Η καταστασιακή θολούρα έρχεται να αναζωογονήσει τα καταπονημένα εξουσιαστικά είδωλα. Αυτό άλλωστε είναι μια επαναλαμβανόμενη ιστορία.

Εννοείται πως όταν αλλάξει το νόημα θα πρέπει να αλλάξει και η ουσία; Αυτό δεν είναι κάτι το νομοτελειακό. Στην περίπτωση όμως αλλαγής της ουσίας τότε θα προκύψουν δύο συνθήκες. Η πρώτη να είναι να κατασκευαστεί ένας τραγέλαφος και η δεύτερη να μεταπέσει σε μια από τις υπάρχουσες μορφές οργάνωσης με άλλο όνομα. Οπότε, για ποιο λόγο να γίνει όλη αυτή η ανακατωσούρα;

Επειδή τίποτα δεν γίνεται άνευ λόγου και αιτίας, όλη αυτή η ανακατασκευή, προφανώς, γίνεται προκειμένου να εξυπηρετηθούν ορισμένοι σκοποί.

Ποιοι όμως είναι αυτοί οι σκοποί; Μήπως να ξεγελαστούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι, να παραπλανηθεί η κοινωνία ή **να παρουσιαστεί κάποιο εκσυγχρονιστικό προσωπείο** στα μέσα που χρησιμοποιούνται για τον κοινωνικό αγώνα;

Από τη μία, λοιπόν η έτοιμη λύση της αυτοοργάνωσης και από την άλλη η εγκεφαλική κατασκευή της επανανοηματοδότησής της, που θα πρέπει να δοκιμαστούν στον κοινωνικό χώρο. Πειράματα στου κασίδη το κεφάλι! Όχι μόνο.

Πρόκειται για λογικές που δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές από την σκοπιά της αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής σε ό,τι αφορά τα δύο πρώτα ερωτήματα.

Σε σχέση, τώρα, με την «εκσυγχρονιστική» πλευρά θα πρέπει να τονίσουμε πως τέτοιου είδους κόλπα χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να εξαπατήσουν. Οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο να το κάνουν, εκτός κι αν αρνηθούν την αναρχική τους υπόσταση και την απελευθερωτική προοπτική. Οπότε τα πράγματα αλλάζουν.

Προκειμένου να οργανωθούν οι αναρχικοί δεν έχει κανένα νόημα να χρησιμοποιήσουν ένα μέσο με εξουσιαστικές καταβολές. Είναι σαν να προσπαθούμε να ονομάσουμε τη Βουλή αναρχική κομμούνα. Όταν έχουν αναδειχθεί σημαντικές και λειτουργικές μορφές οργάνωσης των αναρχικών, τότε, το να επιχειρείται η «αναρχοποίηση» της αυτοοργάνωσης, είτε είναι άνευ ουσίας, είτε κρύβει ανομολόγητες προθέσεις.

Σε κάθε περίπτωση, η ουσία του ζητήματος βρίσκεται αλλού. Στο ότι η εμπειρία έρχεται να μετουσιωθεί σε πράξη, μέσα από μία, όσο το δυνατόν, ολοκληρωμένη θεώρηση κι όχι μέσα από τις διάφορες κατασκευές

σπασματικότητα, την ασυνέχεια και τη μερικότητά τους, αποτελούν και ένα διαρκές πολιτικό πείραμα που εμπλουτίζει με εμπειρίες, γνώση, επεξεργασίες και πρακτικές το αντικαπιταλιστικό κίνημα».

[...] «Παρ' όλο που οι αυτοοργανωμένοι κοινωνικοί αγώνες έχουν αποσπασματικό, μερικό, πολλές φορές και απλά διεκδικητικό ή συντεχνιακό χαρακτήρα, χωρίς να αναπτύσσουν ή να καταλήγουν σε έναν συνολικό ανατρεπτικό λόγο, η συμβολή και η σημασία τους είναι κομβική. Αποδεικνύουν ότι η αυτοοργάνωση δεν είναι ένα εσωτερικό μοντέλο του αντικαπιταλιστικού κινήματος αλλά μια κοινωνική πρακτική. Εγγράφουν στη συλλογική μνήμη τη δυνατότητα και την εμπειρία ότι μπορείς να αγωνίζεσαι, να δημιουργείς, να οργανώνεις την κοινωνική δραστηριότητα, χωρίς ανάγκη ύπαρξης κράτους, στρατών, αστυνομίας, μηχανισμών διαχωρισμένων από την κοινωνία».(Αυτόνομο Στέκι, Πως αντιλαμβανόμαστε την Αυτοοργάνωση)

Εδώ πλέον το ζητούμενο μέσω της αυτοοργάνωσης είναι **να υπάρξουν μηχανισμοί που δεν θα είναι διαχωρισμένοι από την κοινωνία**. Αν το κράτος θα μείνει στη γωνία ή θα καταστραφεί αυτά είναι «ψιλά γράμματα». Οπότε, είτε οι μηχανισμοί –μαζί και το κράτος– θα συνδεθούν για τα καλά με την κοινωνία, είτε το ρόλο των διάφορων μηχανισμών του κράτους θα **αναλάβουν** οι αυτοοργανωμένες δυνάμεις. Όπερ έδει δείξαι.

Η αυτοοργάνωση είναι ένα εργαλείο, που προφανώς λόγω της μερικότητάς του, όπως γίνεται αποδεκτό και από τα αποσπάσματα που παρατίθενται, χρειάζεται έναν **πολιτικό φορέα** που θα προσδώσει τα χαρακτηριστικά και τον λόγο. Γιατί, εφ' όσον δεν υπάρχει συνολικός απελευθερωτικός λόγος, η αυτοοργάνωση δεν θα μπορέσει να δώσει μια λύση, αλλά θα εμπλουτίσει τις εμπειρίες αυτών που ...θα δώσουν λύση.

Εδώ είναι πιθανό να τεθεί το ερώτημα: «Δεν θα μπορούσαν να βρίσκονται οι αναρχικοί στη θέση "αυτών που θα δώσουν λύση"»;

Η απάντηση είναι σαφέστατα **αρνητική**, αφού η κατασκευή μια τέτοιας δομής σημαίνει πως βάζει τους αναρχικούς στη θέση αυτών που πάνε να περάσουν τη γραμμή τους και να καθοδηγήσουν. Εκείνο που έχει σημασία για την αναρχική κοινωνική απελευθερωτική προοπτική είναι το **δυνάμωμα** της αναρχίας, μέσα από την **δημιουργία αναρχικών ομάδων**, η **ανάπτυξη συνεργασιών** των αναρχικών ομάδων και διαρκής προσπάθεια για την **ανάδειξη της Αναρχικής Θεώρησης** στον κοινωνικό χώρο και στις σχέσεις και δραστηριότητες των ανθρώπων.

Είναι ξεκάθαρο πως από όποια πλευρά κι αν κοιτάξει κάποιος το ζήτημα της αυτοοργάνωσης, θα διαπιστώσει πως πρόκειται για ένα μέσο που έρχεται *να συμπληρώσει και να διορθώσει τις αδυναμίες του κρατικού μηχανισμού.*

Όπως χαρακτηριστικά διατυπώνεται από διάφορους προ-

ψουν να είναι.

Πρόκειται για μια ιδιαίτερα «περίεργη» πολιτική ακροβατισμού, όπου εξωραΐζεται το σύστημα επιβολής. Οι αναρχικοί έχουν συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα ότι *οι πόλεις είναι φυλακές*. Σύγχρονες ή μεσαιωνικές δεν έχει καμιά σημασία.

Στην πρώτη περίπτωση, έχουμε μια άρνηση της πραγματικότητας. Αλλά και κάτι περισσότερο. Ο εξωραϊσμός μετατρέπει την φυλακή σε ανθοστόλιστη με κρεμαστούς κήπους. Τι μπορεί να προκύψει σε αυτή την περίπτωση; Τα κελιά θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν, οι φυλακισμένοι το ίδιο, όπως και οι φύλακες. Συνεπώς το μόνο που θα μπορέσει να συμβεί είναι οι έγκλειστοι να ...«**αγαπήσουν**» το κελί τους, σύμφωνα με την παλιά κομμουνιστική προτροπή προς τους κρατούμενους-μέλη του ΚΚΕ. (Το γνωστό «τρώγε το φαΐ σου, αγάπα το κελί σου, διάβαζε πολύ.»)

Στη δεύτερη περίπτωση, έχουμε την αυτοοργάνωση ως την θεραπεία για «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν» αφού μ' αυτήν οι πόλεις θα ...πάψουν να είναι φυλακές

Όλος αυτός ο ντόρος περί αυτοοργάνωσης δεν προήλθε από το πουθενά. Οι ...«ζυμώσεις» έχουν «προϊστορία», όπως είπαμε. Συνεπώς, θα ήταν απίθανο, να μην επιχειρηθεί η επέκταση αυτής της διαδικασίας, συμπεριλαμβάνοντας στον κύκλο των ενδιαφερόντων της, αντιεξουσιαστές, ελευθεριακούς και αναρχικούς.

Άλλωστε, δεν έχουν λείψει οι κατά καιρούς αναφορές στην έννοια της αυτοοργάνωσης, χωρίς όμως να δίνεται η δυνατότητα να γίνει κατανοητή η σημασία, ο ρόλος και οι προοπτικές ενός τέτοιου εγχειρήματος.

Θα μπορούσε να υποτεθεί πως είναι δύσκολο κάτι τέτοιο, αλλά εμείς θεωρούμε πως δεν ισχύει.

Αντίθετα, υπάρχει σιωπή ή αναφορά σε τετριμμένες διατυπώσεις όπως *αντιιεραρχία, συλλογικές αποφάσεις, συνελεύσεις ανοιχτού ή κλειστού τύπου* και, σε ...«προχωρημένες» περιπτώσεις, *αντικαπιταλισμός*. Οι γενικότητες, όμως, δεν απαντούν σε πολύ συγκεκριμένες ερωτήσεις και απαιτήσεις που προβάλλει η κοινωνική και αντικρατική δράση και προοπτική όπως: **Αυτοοργάνωση από ποιους και για ποιο σκοπό;**

Αυτή, λοιπόν, η ασάφεια από τη μεριά όσων επικαλούνται την τοποθέτησή τους στο πλευρό των απελευθερωτικών διεργασιών, δεν μπορεί να καλυφθεί πίσω από διατυπώσεις του είδους ...«δύσκολο πράγμα η αυτοοργάνωση». Αν υπάρχει κάποια δυσκολία σ' αυτή τη διαδικασία, αυτή έγκειται στο να αποβληθεί η αναρχική θεώρηση και να υιοθετηθούν άλλες λογικές και δραστηριότητες. Αλλά όπως δείχνουν τα πράγματα «μόνο του σπανού τα γένια είναι δύσκολο να ξαναφυτρώσουνε από μόνα τους».

Ανεξάρτητα, πάντως, από αυτό, οι άνθρωποι θέλουν να γνωρίζουν «που πατάν και που πηγαίνουν». Όσοι λοιπόν πρωτοστατούν σε «εγχειρήματα» αυτοοργάνωσης, οφείλουν να έχουν σαφείς τοποθετήσεις σε σχέση με αυτά, για

τραγέλαφος και η δεύτερη να μεταπέσει σε μια από τις υπάρχουσες μορφές οργάνωσης με άλλο όνομα. Οπότε, για ποιο λόγο να γίνει όλη αυτή η ανακατωσούρα;

Επειδή τίποτα δεν γίνεται άνευ λόγου και αιτίας, όλη αυτή η ανακατασκευή, προφανώς, γίνεται προκειμένου να εξυπηρετηθούν ορισμένοι σκοποί.

Ποιοι όμως είναι αυτοί οι σκοποί; Μήπως να ξεγελαστούν αγωνιζόμενοι άνθρωποι, να παραπλανηθεί η κοινωνία ή **να παρουσιαστεί κάποιο εκσυγχρονιστικό προσωπείο** στα μέσα που χρησιμοποιούνται για τον κοινωνικό αγώνα;

Από τη μία, λοιπόν η έτοιμη λύση της αυτοοργάνωσης και από την άλλη η εγκεφαλική κατασκευή της επανανοηματοδότησής της, που θα πρέπει να δοκιμαστούν στον κοινωνικό χώρο. Πειράματα στου κασίδη το κεφάλι! Όχι μόνο.

Πρόκειται για λογικές που δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές από την σκοπιά της αναρχικής απελευθερωτικής προοπτικής σε ό,τι αφορά τα δύο πρώτα ερωτήματα.

Σε σχέση, τώρα, με τη «εκσυγχρονιστική» πλευρά θα πρέπει να τονίσουμε πως τέτοιου είδους κόλπα χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να εξαπατήσουν. Οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο να το κάνουν, εκτός κι αν αρνηθούν την αναρχική τους υπόσταση και την απελευθερωτική προοπτική. Οπότε τα πράγματα αλλάζουν.

Προκειμένου να οργανωθούν οι αναρχικοί δεν έχει κανένα νόημα να χρησιμοποιήσουν ένα μέσο με εξουσιαστικές καταβολές. Είναι σαν να προσπαθούμε να ονομάσουμε τη Βουλή αναρχική κομμούνα. Όταν έχουν αναδειχθεί σημαντικές και λειτουργικές μορφές οργάνωσης των αναρχικών, τότε, το να επιχειρείται η «αναρχοποίηση» της αυτοοργάνωσης, είτε είναι άνευ ουσίας, είτε κρύβει ανομολόγητες προθέσεις.

Σε κάθε περίπτωση, η ουσία του ζητήματος βρίσκεται αλλού. Στο ότι η εμπειρία έρχεται να μετουσιωθεί σε πράξη, μέσα από μία, όσο το δυνατόν, ολοκληρωμένη θεώρηση κι όχι μέσα από τις διάφορες κατασκευές.

Η συμμετοχή και πρόσκληση των αναρχικών σε αυτοοργανωμένες κινήσεις, είναι προφανές πως γίνεται στην προοπτική της συμμετοχής σε ένα πλέγμα ετερόκλητων και αντιτιθέμενων απόψεων και, συνεπώς, ανάλογων διαθέσεων. Τότε, οι αναρχικοί βρίσκονται στη κατάσταση να προσπαθούν να συμμετέχουν σε μια διαδικασία **διατήρησης ισορροπιών σε ένα ανομοιογενές σύνολο**. Αποδεχόμενοι ένα τέτοιο ρόλο θα κάνουν εκπτώσεις, επειδή, η κάθε μορφής «μαζικότητα», που παρέχεται με ευκολίες, απαιτεί θυσίες. Κι αυτές γίνονται και σε λόγο και σε δράση.

Βέβαια, στην περίπτωση της προσυνεννόησης, όταν δηλαδή έχει κατασκευαστεί εκ των προτέρων μια πλατφόρμα, τα αποτελέσματα παραμένουν ίδια, μόνο που στην περίπτωση αυτή έχουν σχέση με ένα «έγκλημα εκ προμελέτης».

Όσοι αποδέχονται όλη αυτή τη διαδικασία συνειδητά, θα πρέπει να ομολογήσουν πως αποδέχονται την Μαρξιστική - Λενινιστική - Σταλινική θεωρία του ρεφορμισμού **των στα-**

δίων. Δηλαδή, μέσω της αυτοοργάνωσης, να φτιαχτεί ένα σκαλί για το επόμενο βήμα κ.ο.κ. Αν είναι έτσι, τότε σημαίνει πως ντρέπονται να το διατυπώσουν ανοιχτά. Και καλά κάνουν. Γιατί αυτή η θέση είναι μια ουσιαστική **άρνηση** της αναρχίας.

Και μετά από όλα αυτά η ερώτηση που θα μας γίνει είναι: «Καλά όλα αυτά αλλά εσείς τι προτείνετε;»

Η Αναρχική Οργάνωση

Στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουμε να προτείνουμε κάτι το πρωτόγνωρο και πρωτόφανές επειδή υπάρχουν δοκιμασμένα και αδιαμφισβήτητα λειτουργικά και αποτελεσματικά μέσα, που προωθούν τους αναρχικούς στόχους. Η εμπειρία των αναρχικών μέσα στους κοινωνικούς και αντικρατικούς αγώνες έχει αναδείξει σημαντικούς τρόπους με τους οποίους οργανώνονται.

Είναι εξακριβωμένο –από όσα εκτέθηκαν προηγουμένως– πως, για τους αναρχικούς, **το «εργαλείο» της αυτοοργάνωσης στέκεται εμπόδιο στην αναρχική δράση και προοπτική** και ακόμα χειρότερα.

Προκειμένου να υπάρξει η δυνατότητα δράσης των αναρχικών, είναι απαραίτητη η οργάνωσή τους σε εκείνο το μέσο που τους επιτρέπει να εκφράζουν τις δυνατότητες, τις εμπειρίες και τις πρακτικές τους προς το σκοπούμενο: την αναρχία. Το μέσο αυτό είναι **η αναρχική ομάδα.**

«Αλλά», θα πει κάποιος, «αρκεί αυτή η γενική αναφορά για να καλύψει όλα τα προηγούμενα»;

Θεωρούμε πως όχι. Γι' αυτό θα προσπαθήσουμε να αναφερθούμε σε κάποια σημαντικά χαρακτηριστικά που σχετίζονται με την αναρχική ομάδα. Αυτό δεν σημαίνει πως η ζωντάνια και η δημιουργικότητα που ξεπηδούν από την ύπαρξη και τη δράση της, μπορούν να περιγραφούν και να ξεδιπλωθούν μέσα από κάποιες σελίδες γραπτών κειμένων. Υπάρχουν πολλά που θα μπορούσαν να κατατεθούν και αυτό κατατίθεται σαν μια υπόσχεση για μελλοντική καταγραφή.

Μετά από την συσσωρευμένη εμπειρία τόσων δεκαετιών αναρχικής δράσης και οργανωτικών προσπαθειών εκείνο που διαπιστώνεται είναι πως η αναρχική ομάδα εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό συστατικό, τον πυρήνα και το κύτταρο για την ανάπτυξη της **αναρχικής κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης.**

Η Αναρχική Ομάδα δεν είναι μια απλή συνάθροιση ορισμένων ανθρώπων που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί και έχει σαφή διαφοροποίηση από την **συλλογικότητα**.

Στην τελευταία, το κοινό χαρακτηριστικό είναι ο **κοινά εκφρασμένος λόγος**. Στην **αναρχική συλλογικότητα** μπορούν να συμμετέχουν άτομα και αναρχικές ομάδες που συσπειρώνονται στη βάση ενός κοινού λόγου και μιας ή ορισμένων

δράσης και τις ιδιαιτερότητες όσων συμμετέχουν σ' αυτήν. Η αποφυγή του ισοπεδωτισμού και η ανάδειξη με ουσιαστικό τρόπο της διαφορετικότητας είναι καθοριστικά χαρακτηριστικά της λειτουργίας της.

Η αναρχική ομάδα δεν κάνει πολιτική αλλά αναπτύσσει κοινωνική δράση. Αυτό σημαίνει πως δεν βλέπει τα πράγματα μονοδιάστατα, όπως γίνεται από τους τεχνικούς της εξουσίας. **Η πολυδιάστατη αυτή αντιμετώπιση, παράλληλα με την ξεκάθαρη στάση απέναντι στις διαφοροποιήσεις και η σταθερή αντικρατική προοπτική είναι που καταστρέφουν τις τεχνητές πολώσεις με κοινωνικά κομμάτια.**

Για τους αναρχικούς, για παράδειγμα, οι φυλακισμένοι είναι αντικείμενα βασανισμού από το κράτος. Αυτό δεν τους αθωώνει από κάθε ευθύνη. Αλλά και πάλι δεν ξεχνάμε πως η κατάσταση στην οποία οδηγήθηκαν δεν προέρχεται από τον κακό τους εαυτό αλλά από τις εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές συνθήκες που έχουν κατασκευάσει οι κρατούντες. Άρα, λοιπόν, ούτε με την ισοπεδωτική πολιτική άποψη που τους θέλει μόνιμα θύματα, ούτε και με την αντίστοιχη που τους εμφανίζει σαν θύτες. Σε κάθε περίπτωση το πρόταγμα της καταστροφής των φυλακών είναι αναπόσπαστο με αυτό της καταστροφής του κράτους. Αλλιώς υπάρχει η συνήθης μετάπτωση στο αίτημα της καταστροφής ΑΥΤΩΝ των φυλακών ή αλλαγής του ΤΡΟΠΟΥ «σωφρονισμού» (=βασανισμού). Αυτά όμως δεν είναι πράγματα που αφορούν τους αναρχικούς αλλά τους διαχειριστές και διεκπεραιωτές των κρατικών υποθέσεων.

Η αναρχική συναίνεση είναι το καθοριστικό στοιχείο της συναδέλφωσης στον κοινό αγώνα. Μια συναίνεση που επιτρέπει την πρακτική εφαρμογή μιας πρότασης σε περίπτωση διαφωνιών, αλλά και την δυνατότητα εξαγωγής συμπερασμάτων ύστερα από ενδελεχή ανάλυση των εμπειριών από την συγκεκριμένη δράση, αλλά και σε συνδυασμό με τις εμπειρίες από ανάλογου περιεχομένου δραστηριότητες. Η σφαιρική αντίληψη είναι μια διαρκής προσπάθεια να αντιμετωπίζονται τα όσα αφορούν την κοινωνική απελευθερωτική διεργασία. Αυτή τη σφαιρικότητα εξασφαλίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο η αναρχική ομάδα.

Η αναρχική ομάδα έχει το δικαίωμα επιλογής της δράσης και της συμμετοχής σε διάφορα γεγονότα. Μια επιλογή που καθορίζεται από το κατά πόσο τα συγκεκριμένα δρώμενα μπορούν να συμβάλουν στην απελευθερωτική κοινωνική προοπτική ή απλώς θα αποτελέσουν μια διαδικασία αφομοίωσης των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των μηχανισμών χειραγώγησης.

Οι τεχνοκράτες της πολιτικής έχουν ένα «εφεύρημα» που το χρησιμοποιούν αδιάκοπα προκειμένου να υποβαθμίσουν τη σημασία της αναρχικής στάσης στους κοινωνικούς αγώνες. Είναι το γνωστό παραμύθι σύμφωνα με το οποίο όσοι υποστηρίζουν την καθαρότητα απόψεων και δράσης μέ-

στον κοινωνικό ανταγωνισμό είναι σημαντικότατο. Γι' αυτό και οι καφενειακές και πεζοδρομιακές χυδαιολογίες και τα ψεύδη που κατά καιρούς εκτοξεύονται εναντίον των αναρχικών ομάδων προσφέρουν την χειρότερη υπηρεσία πρώτα στους ίδιους που τις εκφέρουν και δευτερευόντως στην ίδια την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αλλά, κυρίως, απευθύνονται σε εύπιστους και άπειρους ανθρώπους προκειμένου να επιτευχθούν χειραγωγικοί σκοποί.

Ποιος άλλωστε από τους υπέρμαχους της ατομικότητας μπορεί να ισχυριστεί πως δεν συνδιαμόρφωσε με άλλους ή δεν είναι φορέας απόψεων;

Συνεπώς έδρασε συλλογικά, αλλά με αποσπασματικό τρόπο. Αυτό είναι που πολλές φορές μπορεί να καταστήσει κάποιον φορέα απόψεων άλλων οργανωμένων καταστάσεων, ηθελημένα ή αθέλητα.

Στην προκειμένη περίπτωση η απατηλή εικόνα της αντιπαράθεσης ομάδας - ατόμου έρχεται να συνδυαστεί σε πολλές περιπτώσεις με την τεχνική που χρησιμοποιούν οι πολιτικοί. Κατασκευάζουν έναν αντίπαλο για να συσπειρώσουν σε σχέση με την αντίθεση προς αυτόν.

Η άρνηση της αναρχικής ομάδας και της δημιουργικής εργασίας που συντελείται μέσα σ' αυτήν (και απ' αυτήν) εάν δεν μπορέσει να δώσει ένα σαφές και ποιοτικά καλύτερο τρόπο οργάνωσης της δράσης και εμπλουτισμού των αναρχικών απόψεων με σκοπό την καταστροφή του κράτους και την αναρχία, μετατρέπεται σε μια διαλυτική πρακτική που στην «καλύτερη» περίπτωση μπορεί να φτιάξει ακτιβιστές. Αλλά, για αυτό το ζήτημα έχουμε ήδη αναφερθεί στο προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Για τους αναρχικούς, η αντιπαράθεση μεταξύ ατομικότητας και αναρχικής ομάδας είναι κατασκευασμένη και εξυπηρετεί τις συνήθεις πολιτικές σκοπιμότητες του ανταγωνισμού και της προώθησης «προσωπικοτήτων» και παραγόντων, που δρουν σαν κομματάρχες χωρίς ορατό κομματικό στρατό.

Η επιμονή μας κρατά χρόνια και θα διαρκεί όσο θα υπάρχει κράτος κι εκμεταλλευτικές σχέσεις: ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Πρωταρχικό στοιχείο οργάνωσης είναι η αναρχική ομάδα. Δεν χρειάζονται πολλά πράγματα για να δημιουργηθεί. Αρκεί το πάθος για την αναρχία. Κάποιες κατασταλαγμένες εμπειρίες και το πείσμα όσων αποφασίζουν να δράσουν πολύμορφα. Συμβάλλοντας στις απελευθερωτικές διεργασίες. Εμπλουτίζοντας εμπειρίες.

Άλλωστε, η λειτουργικότητα της αναρχικής ομάδας μέσα στον κοινωνικό αγώνα αλλά και ευρύτερα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, έχει σχέση με τη συμβολή της στη διαμόρφωση και ανάπτυξη της αναρχικής θεώρησης μέσα από τη διαπάλη απόψεων και το ξεκαθάρισμα των εμπειριών. Γεγονός που σημαίνει **την καταγραφή και την έκθεση των απόψεων και των στόχων** και αυτό μέσα από τα ζητήματα που θέτει

στόχους. Η εμπειρία των αναρχικών μέσα στους κοινωνικούς και αντικρατικούς αγώνες έχει αναδείξει σημαντικούς τρόπους με τους οποίους οργανώνονται.

Είναι εξακριβωμένο –από όσα εκτέθηκαν προηγουμένως– πως, για τους αναρχικούς, **το «εργαλείο» της αυτοοργάνωσης στέκεται εμπόδιο στην αναρχική δράση και προοπτική** και ακόμα χειρότερα.

Προκειμένου να υπάρξει η δυνατότητα δράσης των αναρχικών, είναι απαραίτητη η οργάνωσή τους σε εκείνο το μέσο που τους επιτρέπει να εκφράζουν τις δυνατότητες, τις εμπειρίες και τις πρακτικές τους προς το σκοπούμενο: την αναρχία. Το μέσο αυτό είναι **η αναρχική ομάδα.**

«Αλλά», θα πει κάποιος, «αρκεί αυτή η γενική αναφορά για να καλύψει όλα τα προηγούμενα»;

Θεωρούμε πως όχι. Γι' αυτό θα προσπαθήσουμε να αναφερθούμε σε κάποια σημαντικά χαρακτηριστικά που σχετίζονται με την αναρχική ομάδα. Αυτό δεν σημαίνει πως η ζωντάνια και η δημιουργικότητα που ξεπηδούν από την ύπαρξη και τη δράση της, μπορούν να περιγραφούν και να ξεδιπλωθούν μέσα από κάποιες σελίδες γραπτών κειμένων. Υπάρχουν πολλά που θα μπορούσαν να κατατεθούν και αυτό κατατίθεται σαν μια υπόσχεση για μελλοντική καταγραφή.

Μετά από την συσσωρευμένη εμπειρία τόσων δεκαετιών αναρχικής δράσης και οργανωτικών προσπαθειών εκείνο που διαπιστώνεται είναι πως η αναρχική ομάδα εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό συστατικό, τον πυρήνα και το κύτταρο για την ανάπτυξη της **αναρχικής κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης.**

Η Αναρχική Ομάδα δεν είναι μια απλή συνάθροιση ορισμένων ανθρώπων που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί και έχει σαφή διαφοροποίηση από την **συλλογικότητα**.

Στην τελευταία, το κοινό χαρακτηριστικό είναι ο **κοινά εκφρασμένος λόγος**. Στην **αναρχική συλλογικότητα** μπορούν να συμμετέχουν άτομα και αναρχικές ομάδες που συσπειρώνονται στη βάση ενός κοινού λόγου και μιας ή ορισμένων απόψεων. Δεν σημαίνει όμως, πως υπάρχει μια συνολικά κοινή άποψη που να εκφράζεται μέσω της Αναρχικής Θεώρησης.

Στην Αναρχική Ομάδα η διεργασία έχει πολύπλευρα χαρακτηριστικά. Εδώ, πλέον, το άτομο έρχεται να συμβάλλει και να εμπλουτίσει με τις εμπειρίες του τις διεργασίες που έχει θέσει σε λειτουργία η συλλογικότητα. Παράλληλα εμπλουτίζεται από την εμπειρία του κάθε ενός συντρόφου και συντρόφισσας που δρουν μέσα από την ομάδα, αποκτά δηλαδή την συνολικοποιημένη εμπειρία που έχει αποκτηθεί από τη δράση της ομάδας.

Οι δυνατότητες μιας ομάδας δεν καθορίζονται από κάποια όρια. Η δημιουργικότητα και η πολύπλευρη συμμετοχή γίνεται κτήμα όλων και ταυτόχρονα η επεξεργασία ζητημάτων που αφορούν τον αναρχικό αγώνα συνολικά, συνιστούν ουσιαστική συμβολή για το μέλλον.

Η αναρχική ομάδα δρα με **συνέχεια, συνέπεια** και **σταθερότητα** διευρύνοντας τους ορίζοντες τόσο της επεξεργασίας ζητημάτων, εμπλουτίζοντας την αναρχική θεώρηση, όσο και της δράσης. Το χαρακτηριστικό μιας αναρχικής ομάδας δεν είναι η αύξηση του αριθμού όσων την αποτελούν αλλά η ανιδιοτελής συνεισφορά στον απελευθερωτικό αγώνα των καταπιεσμένων στην προοπτική της αναρχίας.

τον κακό τους εαυτό αλλά από τις εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές συνθήκες που έχουν κατασκευάσει οι κρατούντες. Άρα, λοιπόν, ούτε με την ισοπεδωτική πολιτική άποψη που τους θέλει μόνιμα θύματα, ούτε και με την αντίστοιχη που τους εμφανίζει σαν θύτες. Σε κάθε περίπτωση το πρόταγμα της καταστροφής των φυλακών είναι αναπόσπαστο με αυτό της καταστροφής του κράτους. Αλλιώς υπάρχει η συνήθης μετάπτωση στο αίτημα της καταστροφής ΑΥΤΩΝ των φυλακών ή αλλαγής του ΤΡΟΠΟΥ «σωφρονισμού» (=βασανισμού). Αυτά όμως δεν είναι πράγματα που αφορούν τους αναρχικούς αλλά τους διαχειριστές και διεκπεραιωτές των κρατικών υποθέσεων.

Η αναρχική συναίνεση είναι το καθοριστικό στοιχείο της συναδέλφωσης στον κοινό αγώνα. Μια συναίνεση που επιτρέπει την πρακτική εφαρμογή μιας πρότασης σε περίπτωση διαφωνιών, αλλά και την δυνατότητα εξαγωγής συμπερασμάτων ύστερα από ενδελεχή ανάλυση των εμπειριών από την συγκεκριμένη δράση, αλλά και σε συνδυασμό με τις εμπειρίες από ανάλογου περιεχομένου δραστηριότητες. Η σφαιρική αντίληψη είναι μια διαρκής προσπάθεια να αντιμετωπίζονται τα όσα αφορούν την κοινωνική απελευθερωτική διεργασία. Αυτή τη σφαιρικότητα εξασφαλίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο η αναρχική ομάδα.

Η αναρχική ομάδα έχει το δικαίωμα επιλογής της δράσης και της συμμετοχής σε διάφορα γεγονότα. Μια επιλογή που καθορίζεται από το κατά πόσο τα συγκεκριμένα δρώμενα μπορούν να συμβάλουν στην απελευθερωτική κοινωνική προοπτική ή απλώς θα αποτελέσουν μια διαδικασία αφομοίωσης των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των μηχανισμών χειραγώγησης.

Οι τεχνοκράτες της πολιτικής έχουν ένα «εφεύρημα» που το χρησιμοποιούν αδιάκοπα προκειμένου να υποβαθμίσουν τη σημασία της αναρχικής στάσης στους κοινωνικούς αγώνες. Είναι το γνωστό παραμύθι σύμφωνα με το οποίο όσοι υποστηρίζουν την καθαρότητα απόψεων και δράσης μένουν παρατηρητές της κοινωνικής επανάστασης.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα και ανηθέστερη συκοφαντία από αυτήν. Γιατί απλούστατα όσοι δεν βασίζονται σε απελευθερωτικές απόψεις και τις ανάλογες πρακτικές γίνονται αντικείμενα χρήσης για εξουσιαστικές επιδιώξεις. Το ζήτημα για τους αναρχικούς δεν είναι η άκριτη συμμετοχή στο οποιοδήποτε τζέρτζελο αλλά να ξέρουν τι θα βγει από αυτή μας τη συμμετοχή.

Και το σημαντικότερο. Θα πρέπει να έχουμε την ικανότητα και τη δυνατότητα να συμπεράνουμε κατά πόσο αυτή η συμμετοχή μας θα μπορεί να είναι μέρος της συνολικότερης προσπάθειας και συμβολής μας στην απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά του κράτους και των εκμεταλλευτών. Και σ' αυτή τη στάση σημαντικότατη είναι η συμμετοχή μας σε αναρχική ομάδα. Η ανάδειξη της **ουσιαστικής** καθαρότητας των αναρχικών απόψεων και πρακτικών είναι ένα από τα συστατικά του αγώνα για την καταστροφή κάθε εξουσίας.

Οι αναρχικοί δεν παλεύουν για την συγχώνευση του κράτους με την κοινωνία αλλά για να συμβάλλουν στην αποδέσμευση των ανθρώπων και της κοινωνίας από το κράτος και στην καταστροφή του, αναπτύσσοντας στο διηνεκές μια πάλη ενάντια στις εξουσιαστικές σχέσεις. (Αυτή ακριβώς η

Στην προκειμένη περίπτωση η απατηλή εικόνα της αντιπαράθεσης ομάδας - ατόμου έρχεται να συνδυαστεί σε πολλές περιπτώσεις με την τεχνική που χρησιμοποιούν οι πολιτικοί. Κατασκευάζουν έναν αντίπαλο για να συσπειρώσουν σε σχέση με την αντίθεση προς αυτόν.

Η άρνηση της αναρχικής ομάδας και της δημιουργικής εργασίας που συντελείται μέσα σ' αυτήν (και απ' αυτήν) εάν δεν μπορέσει να δώσει ένα σαφές και ποιοτικά καλύτερο τρόπο οργάνωσης της δράσης και εμπλουτισμού των αναρχικών απόψεων με σκοπό την καταστροφή του κράτους και την αναρχία, μετατρέπεται σε μια διαλυτική πρακτική που στην «καλύτερη» περίπτωση μπορεί να φτιάξει ακτιβιστές. Αλλά, για αυτό το ζήτημα έχουμε ήδη αναφερθεί στο προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Για τους αναρχικούς, η αντιπαράθεση μεταξύ ατομικότητας και αναρχικής ομάδας είναι κατασκευασμένη και εξυπηρετεί τις συνήθεις πολιτικές σκοπιμότητες του ανταγωνισμού και της προώθησης «προσωπικοτήτων» και παραγόντων, που δρουν σαν κομματάρχες χωρίς ορατό κομματικό στρατό.

Η επιμονή μας κρατά χρόνια και θα διαρκεί όσο θα υπάρχει κράτος κι εκμεταλλευτικές σχέσεις: ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Πρωταρχικό στοιχείο οργάνωσης είναι η αναρχική ομάδα. Δεν χρειάζονται πολλά πράγματα για να δημιουργηθεί. Αρκεί το πάθος για την αναρχία. Κάποιες κατασταλαγμένες εμπειρίες και το πείσμα όσων αποφασίζουν να δράσουν πολύμορφα. Συμβάλλοντας στις απελευθερωτικές διεργασίες. Εμπλουτίζοντας εμπειρίες.

Άλλωστε, η λειτουργικότητα της αναρχικής ομάδας μέσα στον κοινωνικό αγώνα αλλά και ευρύτερα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, έχει σχέση με τη συμβολή της στη διαμόρφωση και ανάπτυξη της αναρχικής θεώρησης μέσα από τη διαπάλη απόψεων και το ξεκαθάρισμα των εμπειριών. Γεγονός που σημαίνει **την καταγραφή και την έκθεση των απόψεων και των στόχων** και αυτό μέσα από τα ζητήματα που θέτει κάθε φορά η πραγματικότητα του αγώνα για την καταστροφή του κράτους και για την αναρχία. Γιατί έχουμε μπουχτίσει από τα πολιτικά τερτίπια και τις υπεκφυγές. Η αναρχία απαιτεί θάρρος όχι μόνο στη δράση αλλά και στην ανοιχτή κατάθεση απόψεων, που να δοκιμάζονται μέσα από την πραγματικότητα που ζούμε.

Για τους αναρχικούς, που θεωρούν πως ο αγώνας για την αναρχία δεν είναι μια απλή ενασχόληση, αλλά τρόπος ζωής και συνεχούς αντικρατικής δράσης, **η επιλογή των μέσων δράσης έχει καθοριστική σημασία.**

«Με ξένα κόλλυβα δεν μπορείς να κάνεις μνημόσυνο», συνηθίζει να λέει ο κόσμος. Και έχει δίκιο.

Δεν παίρνουμε τις έτοιμες λύσεις και τα θεωρητικά κατασκευάσματα των εξουσιαστικών θεωριών. Επειδή δεν χρειαζόμαστε δάνεια προκειμένου να συμβάλλουμε στην αναρχική κοινωνική επανάσταση. Έχουμε καταξιωμένα μέσα που έχουν αναδειχθεί από την πολύχρονη αντικρατική δράση. Αυτά είναι η **Αναρχική Ομάδα**, η **αναρχική συλλογικότητα**, η **αναρχική πρωτοβουλία**, η **Συνεργασία ανάμεσα σε Αναρχικές ομάδες και άτομα** που δημιουργούν συγκεκριμένο τρόπο οργάνωσης και δράσης. Δημιουργούμε και δεν παπαγαλίζουμε. Δυναμώνουμε αυτά τα μέσα του αναρχικού α-

κατατίθεται σαν μια υπόσχεση για μελλοντική καταγραφή.

Μετά από την συσσωρευμένη εμπειρία τόσων δεκαετιών αναρχικής δράσης και οργανωτικών προσπαθειών εκείνο που διαπιστώνεται είναι πως η αναρχική ομάδα εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό συστατικό, τον πυρήνα και το κύτταρο για την ανάπτυξη της **αναρχικής κοινωνικής απελευθερωτικής δράσης**.

Η Αναρχική Ομάδα δεν είναι μια απλή συνάθροιση ορισμένων ανθρώπων που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί και έχει σαφή διαφοροποίηση από την **συλλογικότητα**.

Στην τελευταία, το κοινό χαρακτηριστικό είναι ο **κοινά εκφρασμένος λόγος**. Στην **αναρχική συλλογικότητα** μπορούν να συμμετέχουν άτομα και αναρχικές ομάδες που συσπειρώνονται στη βάση ενός κοινού λόγου και μιας ή ορισμένων απόψεων. Δεν σημαίνει όμως, πως υπάρχει μια συνολικά κοινή άποψη που να εκφράζεται μέσω της Αναρχικής Θεώρησης.

Στην Αναρχική Ομάδα η διεργασία έχει πολύπλευρα χαρακτηριστικά. Εδώ, πλέον, το άτομο έρχεται να συμβάλλει και να εμπλουτίσει με τις εμπειρίες του τις διεργασίες που έχει θέσει σε λειτουργία η συλλογικότητα. Παράλληλα εμπλουτίζεται από την εμπειρία του κάθε ενός συντρόφου και συντρόφισσας που δρουν μέσα από την ομάδα, αποκτά δηλαδή την συνολικοποιημένη εμπειρία που έχει αποκτηθεί από τη δράση της ομάδας.

Οι δυνατότητες μιας ομάδας δεν καθορίζονται από κάποια όρια. Η δημιουργικότητα και η πολύπλευρη συμμετοχή γίνεται κτήμα όλων και ταυτόχρονα η επεξεργασία ζητημάτων που αφορούν τον αναρχικό αγώνα συνολικά, συνιστούν ουσιαστική συμβολή για το μέλλον.

Η αναρχική ομάδα δρα με **συνέχεια, συνέπεια** και **σταθερότητα** διευρύνοντας τους ορίζοντες τόσο της επεξεργασίας ζητημάτων, εμπλουτίζοντας την αναρχική θεώρηση, όσο και της δράσης. Το χαρακτηριστικό μιας αναρχικής ομάδας δεν είναι η αύξηση του αριθμού όσων την αποτελούν αλλά η ανιδιοτελής συνεισφορά στον απελευθερωτικό αγώνα των καταπιεσμένων στην προοπτική της αναρχίας.

Είναι εύκολα αντιληπτό πως **η ολιγάριθμη αναρχική ομάδα** δεν είναι ευάλωτη στην διάβρωση από εχθρικούς προς την αναρχία παράγοντες. Ταυτόχρονα, η ύπαρξη αναρχικών ομάδων συνιστά ένα **ουσιαστικό εμπόδιο στην κάθε προσπάθεια χρησιμοποίησης και διαστρέβλωσης των απελευθερωτικών απόψεων** για σκοπούς που δεν εξυπηρετούν την αναρχία.

Μια αναρχική ομάδα μέσα από την πολύχρονη δράση της αποτελεί τον συνεκτικό κρίκο ανάμεσα σε χρονικές περιόδους αλλά και σε κοινωνικούς αγώνες που έχουν εκδηλωθεί. Συνδέει το χθες με το σήμερα συμβάλλοντας συνάμα στην δημιουργική δράση για το άμεσο και απώτερο μέλλον.

Η αναρχική ομάδα (εννοώντας πάντοτε τα άτομα που την αποτελούν κι όχι κάτι το υπερβατικό) σαν **αντιθεσμικό και αντιδομικό** μέσο αγώνα δεν κατασκευάζει θεσμούς, αλλά δημιουργεί σχέσεις που ανταποκρίνονται στις ανάγκες της διεργασία. Αυτή τη σφαιρικότητα εξασφαλίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο η αναρχική ομάδα.

Η αναρχική ομάδα έχει το δικαίωμα επιλογής της δράσης και της συμμετοχής σε διάφορα γεγονότα. Μια επιλογή που καθορίζεται από το κατά πόσο τα συγκεκριμένα δρώμενα μπορούν να συμβάλουν στην απελευθερωτική κοινωνική προοπτική ή απλώς θα αποτελέσουν μια διαδικασία αφομοίωσης των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των μηχανισμών χειραγώγησης.

Οι τεχνοκράτες της πολιτικής έχουν ένα «εφεύρημα» που το χρησιμοποιούν αδιάκοπα προκειμένου να υποβαθμίσουν τη σημασία της αναρχικής στάσης στους κοινωνικούς αγώνες. Είναι το γνωστό παραμύθι σύμφωνα με το οποίο όσοι υποστηρίζουν την καθαρότητα απόψεων και δράσης μένουν παρατηρητές της κοινωνικής επανάστασης.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα και αηθέστερη συκοφαντία από αυτήν. Γιατί απλούστατα όσοι δεν βασίζονται σε απελευθερωτικές απόψεις και τις ανάλογες πρακτικές γίνονται αντικείμενα χρήσης για εξουσιαστικές επιδιώξεις. Το ζήτημα για τους αναρχικούς δεν είναι η άκριτη συμμετοχή στο οποιοδήποτε τζέρτζελο αλλά να ξέρουν τι θα βγει από αυτή μας τη συμμετοχή.

Και το σημαντικότερο. Θα πρέπει να έχουμε την ικανότητα και τη δυνατότητα να συμπεράνουμε κατά πόσο αυτή η συμμετοχή μας θα μπορεί να είναι μέρος της συνολικότερης προσπάθειας και συμβολής μας στην απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά του κράτους και των εκμεταλλευτών. Και σ' αυτή τη στάση σημαντικότατη είναι η συμμετοχή μας σε αναρχική ομάδα. Η ανάδειξη της **ουσιαστικής** καθαρότητας των αναρχικών απόψεων και πρακτικών είναι ένα από τα συστατικά του αγώνα για την καταστροφή κάθε εξουσίας.

Οι αναρχικοί δεν παλεύουν για την συγχώνευση του κράτους με την κοινωνία αλλά για να συμβάλλουν στην αποδέσμευση των ανθρώπων και της κοινωνίας από το κράτος και στην καταστροφή του, αναπτύσσοντας στο διηνεκές μια πάλη ενάντια στις εξουσιαστικές σχέσεις. (Αυτή ακριβώς η διατύπωση είναι ένα σαφές δείγμα τι εννοούμε μιλώντας για **ουσιαστική καθαρότητα**).

Οι φορείς των εξουσιαστικών απόψεων –και μάλιστα της αριστερής εκδοχής τους– διατηρούν, παρ' όλα αυτά, για τους εαυτούς τους το δικαίωμα της μη συμμετοχής σε διάφορες δραστηριοποιήσεις, ντύνοντας με διάφορους πολιτικούς θεατρινισμούς αυτή τους τη στάση. Πολλές φορές μάλιστα δεν χάνουν την ευκαιρία να προσφεύγουν σε ιδεολογικές αναφορές για να δικαιολογηθούν.

Οι απολογητές του αλόγιστου ακτιβισμού και της προσπάθειας μετατροπής των αναρχικών σε βαστάζων, εργολάβων και διεκπεραιωτών των μεταρρυθμιστικών επιλογών, εύκολα ξεμασκαρεύονται όταν αντιμετωπίζουν απόψεις που ξεπηδούν μέσα από τη συλλογική επεξεργασία, που προσφέρει η εργασία της αναρχικής ομάδας.

Το μέγεθος της συμβολής της αναρχικής ομάδας μέσα χει κράτος κι εκμεταλλευτικές σχέσεις: ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Πρωταρχικό στοιχείο οργάνωσης είναι η αναρχική ομάδα. Δεν χρειάζονται πολλά πράγματα για να δημιουργηθεί. Αρκεί το πάθος για την αναρχία. Κάποιες κατασταλαγμένες εμπειρίες και το πείσμα όσων αποφασίζουν να δράσουν πολύμορφα. Συμβάλλοντας στις απελευθερωτικές διεργασίες. Εμπλουτίζοντας εμπειρίες.

Άλλωστε, η λειτουργικότητα της αναρχικής ομάδας μέσα στον κοινωνικό αγώνα αλλά και ευρύτερα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, έχει σχέση με τη συμβολή της στη διαμόρφωση και ανάπτυξη της αναρχικής θεώρησης μέσα από τη διαπάλη απόψεων και το ξεκαθάρισμα των εμπειριών. Γεγονός που σημαίνει **την καταγραφή και την έκθεση των απόψεων και των στόχων** και αυτό μέσα από τα ζητήματα που θέτει κάθε φορά η πραγματικότητα του αγώνα για την καταστροφή του κράτους και για την αναρχία. Γιατί έχουμε μπουχτίσει από τα πολιτικά τερτίπια και τις υπεκφυγές. Η αναρχία απαιτεί θάρρος όχι μόνο στη δράση αλλά και στην ανοιχτή κατάθεση απόψεων, που να δοκιμάζονται μέσα από την πραγματικότητα που ζούμε.

Για τους αναρχικούς, που θεωρούν πως ο αγώνας για την αναρχία δεν είναι μια απλή ενασχόληση, αλλά τρόπος ζωής και συνεχούς αντικρατικής δράσης, **η επιλογή των μέσων δράσης έχει καθοριστική σημασία.**

«Με ξένα κόλλυβα δεν μπορείς να κάνεις μνημόσυνο», συνηθίζει να λέει ο κόσμος. Και έχει δίκιο.

Δεν παίρνουμε τις έτοιμες λύσεις και τα θεωρητικά κατασκευάσματα των εξουσιαστικών θεωριών. Επειδή δεν χρειαζόμαστε δάνεια προκειμένου να συμβάλλουμε στην αναρχική κοινωνική επανάσταση. Έχουμε καταξιωμένα μέσα που έχουν αναδειχθεί από την πολύχρονη αντικρατική δράση μας. Αυτά είναι η **Αναρχική Ομάδα**, η **αναρχική συλλογικότητα**, η **αναρχική πρωτοβουλία**, η **Συνεργασία ανάμεσα σε Αναρχικές ομάδες και άτομα** που δημιουργούν συγκεκριμένο τρόπο οργάνωσης και δράσης. Δημιουργούμε και δεν παπαγαλίζουμε. Δυναμώνουμε αυτά τα μέσα του αναρχικού αγώνα και δεν δεχόμαστε την αντικατάστασή τους με εξουσιαστικές καρικατούρες. Επεξεργαζόμαστε εμπειρίες και διορθώνουμε τα λάθη μας.

Γνωρίζουμε πως κάθε δάνειο, με σκοπό τη μαζικότητα, ξεπληρώνεται με υλικούς και άυλους τρόπους. Στην προκειμένη περίπτωση το κόστος για την κοινωνική διαπάλη είναι ανυπολόγιστο και φέρνει αποτελέσματα τελείως αντίθετα προς τους σκοπούς των αναρχικών. Οι συνέπειες αυτού του είδους είναι να μετατρέπονται τα δάνεια σε δεκανίκια στήριξης του κρατισμού και των εξουσιαστικών - εκμεταλλευτικών σχέσεων. Να βοηθούν στον μετασχηματισμό και την ενίσχυση του κράτους.

Και σε μια τέτοια κατάσταση δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να είμαστε ανταγωνιστικοί σε απόλυτο βαθμό.

Συσπείρωση Αναρχικών

Εμιράτο του Καυκάσου:

Μύθος ή Πραγματικότητα;

Ο δεύτερος πόλεμος της Τσετσενίας, που ξεκίνησε στις αρχές του Οκτωβρίου του 1999, ήταν από την έναρξή του βαμμένος με το πράσινο χρώμα του Ισλάμ. Ακολούθησε ο τζιχάντ των ριζοσπαστών Μουσουλμάνων στα βουνά του Νταγκεστάν τον Αύγουστο με Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς.

Αν και τα πρώτα χρόνια του δεύτερου αυτού πολέμου η κοσμική ηγεσία της μη-αναγνωρισμένης Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ισκερίας (ChRI) συνέχισε να λειτουργεί, γρήγορα άρχισε να χρωματίζει τις δραστηριότητές της με μουσουλμανικούς τόνους.

Η συνάντηση της Κρατικής Επιτροπής Άμυνας της ChRI, που έλαβε χώρα στις 22 Ιουλίου 2002, επιβεβαίωσε ακριβώς αυτό το μετασχηματισμό. Σ' αυτή τη συνάντηση, ο Σαμίλ Μπασάεβ ορίστηκε διοικητής των στρατιωτικών επιχειρήσεων τριών μετώπων –του Ανατολικού, του Δυτικού και του Βόρειου– ενώ ο Αμπντούλ Καλίμ Σαντουλάεβ, επικεφαλής της ισλαμικής κοινότητας (jamaat) στην πόλη Αργκούν και σύμβουλος θρησκευτικών υποθέσεων υπό τον πρόεδρο της Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ιτσκερίας Ασλάν Μασκχάντοβ, εκλέχτηκε αντιπρόεδρος της ChRI[1].

Ο Σαμίλ Μπασάεβ, που πέθανε τη νύχτα της 9ης Ιουλίου 2006 υπό μυστηριώδεις συνθήκες (είτε σαν αποτέλεσμα της επιχείρησης των ρωσικών ειδικών δυνάμεων, είτε από κατά λάθος έκρηξη)[2], ήταν ο de facto επικεφαλής όλων των στρατιωτικών δραστηριοτήτων υπό τη σκέπη της ChRI, που άρχισαν το καλοκαίρι του 2002, περίοδος που τους αποδίδεται η ταμπέλα των «τρομοκρατών». Το όνομα του Μπασάεβ σχετίζεται, επίσης, με την κατάληψη του θεάτρου Ντουμπρόβκα στη Μόσχα στα τέλη Οκτωβρίου 2002 και την ομηρία στο σχολείο στο Μπεσλάν στις αρχές Σεπτεμβρίου 2004, όπως και οι λιγότερες γνωστές, αλλά εξ ίσου τραγικές εκρήξεις σε επιβατικά αεροπλάνα που αναχώρησαν από το αεροδρόμιο Ντομοντέντοβο της Μόσχας τη νύχτα της 24ης Αυγούστου 2004[3].

Ο Μιχαήλ Ρόστοιν[4] θεωρεί ότι ο Μπασάεβ δεν ήταν ριζοσπάστης Μουσουλμάνος φανατικός, αλλά, λόγω τακτικής, αποφάσισε να προσχωρήσει στη διεθνή ριζοσπαστι-

Το καλοκαίρι του 2006, το κίνημα της αντίστασης αδυνάτισε σημαντικά και οι πιο πολλοί διοικητές του ήταν νεκροί. Μόνο λίγοι κατάφεραν να διαφύγουν στο εξωτερικό. Έτσι, το κίνημα της αντίστασης πέρασε στην επόμενη γενιά. Η εισροή των νέων οδήγησε στο ριζοσπαστικό Μουσουλμανικό φονταμενταλισμό, που έγινε γνωστός στο βόρειο Καύκασο με τον λαϊκό όρο «Ουαχαμπισμός».

Στην Τσετσενία, ο αριθμός των μαχητών που αντιστέκονταν μειώθηκε σημαντικά επειδή ο πληθυσμός κουράστηκε από την αιματηρή και απελπισμένη αντίσταση στις ομοσπονδιακές δυνάμεις. Επί πλέον, πολλοί τσετσένοι ακολουθούν τις παραδόσεις του Σούφι, που πηγάζουν βαθιά από την τοπική κουλτούρα, και οι «Ουαχαμπιστές» του βόρειου Καυκάσου προτίθενται να εξαφανίσουν το Σουφισμό, επειδή τον εκλαμβάνουν σαν παρέκκλιση από το αποκαλούμενο «καθαρό» Ισλάμ.

Την ίδια στιγμή, το κίνημα της αντίστασης δέχτηκε τρομερή ενίσχυση από τις στρατιωτικές jamaat των ριζοσπαστών Μουσουλμάνων. Αν και λίγοι, διαθέτουν τρομερή πειθαρχία και είναι πολύ καλά οργανωμένοι[5]. Αυτά τα μπλοκ άρχισαν να ξεπηδούν σε γειτνιάζουσες δημοκρατίες του βόρειου Καύκασου και έως ένα βαθμό, αυτή η διαδικασία ενδυνάμωσε τη θέση της Τσετσενίας σαν κέντρο του κινήματος αντίστασης.

Είναι προφανές ότι οι στρατιωτικές ομάδες αντιπροσωπεύουν ένα εσωτερικό κομμάτι του φαινομένου, που αποκαλείται «πολιτικό Ισλάμ».

Ο πιο αξιοσημείωτος και γλαφυρός ιδεολόγος του πολιτικού Ισλάμ, στις αρχές του 2000, ήταν ο Γιασίν Ρασούλοβ, ένας τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου του Νταγκεστάν. Σύμφωνα με τον Ρασούλοβ, «η επιδρομή στην περιοχή του Νταγκεστάν από τον «Ισλαμικό Στρατό του Καυκάσου» (εννοεί τον ιερό πόλεμο του Αυγούστου-Σεπτεμβρίου 1999) για την εγκαθίδρυση της Σαρία, η καταστροφή του θυλάκου της Σαρία στη ζώνη Καντάρ (τις «Ουαχαμπιτικές» κοινότητες στα χωριά Καραμάκχι και Τσαμπανμάκχι στο Νταγκεστάν) και οι τωρινές ποινικές κυρώσεις των αρχών ενάντια στους υπέρμαπαρχίες) – η Τσετσενία, για παράδειγμα έγινε γνωστή σαν βιλαέτι Νοκχτσίτσο. Σύμφωνα με έναν αρθρογράφο σε μια αυτονομιστική ιστοσελίδα (Chechenpress), «ο μόνος σκοπός των πρόσφατων ομιλιών του Αμπού Ουσμάν (όπως αποκαλείται ο Ντόκα Ουμάροβ), είναι να αναπτύξει σλόγκαν που θα είναι γενικά κατανοητά σε όλους τους παρτιζάνους του Καυκάσου, ανεξάρτητα από τον εθνικό αυτοπροσδιορισμό τους, και που θα τους ενώσουν στο να χτίσουν ένα κίνημα τζιχάντ στο βόρειο Καύκασο με τέτοιο τρόπο, ώστε ο Ουμάροβ και όποιος τον διαδεχτεί, να θεωρείται ο φυσικός ηγέτης[7].

Όλα τα παραπάνω σκιαγραφούν την επίσημη ιστορία, αλλά το αληθινό ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό το Εμιράτο αντανακλά την υπάρχουσα πραγματικότητα και δεν είναι ένα εικονικό σχέδιο που προωθείται από τις ριζοσπαστικές μουσουλμανικές ιστοσελίδες όπως το Kavkaz Center, για παράδειγμα. Είναι προφανές ότι η ισχυρότερη βάση του Εμιράτου είναι η Τσετσενία, παρά τις ορισμένες επιτυχίες που είχε το φιλορωσικό καθεστώς του τσετσένου Προέδρου Ραμζάν Καντίροβ τα τελευταία χρόνια. Ένας αριθμός από χωριά στις ορεινές περιοχές της Τσετσενίας είναι ακόμα υπό τον έλεγχο

σεων εκεί, είναι αληθοφανές να μιλάμε για ένα θρησκευτικό πόλεμο που σιγοβράζει σ' αυτή τη δημοκρατία που σε εύλογο χρόνο μπορεί να οδηγήσει σε εμφύλια σύρραξη. Σε άλλες δημοκρατίες του βόρειου Καύκασου –την Καμπαρντίνο-Μπαλκαρία, την Καρατσαεβο-Κερκεσία και τη βόρεια Οσετία-Αλανία– οι δραστηριότητες των jamaat του Εμιράτου δεν είναι τόσο ορατές, αλλά παρόλα αυτά υπάρχουν. Το Εμιράτο πέτυχε τον Ιούνιο του 2008 να πάρει στις γραμμές της αντίστασης το διακεκριμένο κήρυκα του Σαλαφισμού και νεοφώτιστο Μουσουλμάνο από τη Μπουριατία, Σαΐντ Μπουριάτσκι[9].

Το κίνημα των jamaat, που εξελίχθηκε στο μη-αναγνωρισμένο κράτος του Εμιράτου του Καυκάσου, έχει τη δομή των διεθνών κοινοτήτων των ριζοσπαστικών μουσουλμάνων και στοιχειοθετεί ένα μακροπρόθεσμο παράγοντα αποσταθεροποίησης σ' αυτό το τμήμα της Ρωσίας.

Πηγή: North Caucasus Weekly, Kavkaz Center

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

τού πολέμου η κοσμική ηγεσία της μη-αναγνωρισμένης Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ισκερίας (ChRI) συνέχισε να λειτουργεί, γρήγορα άρχισε να χρωματίζει τις δραστηριότητές της με μουσουλμανικούς τόνους.

Η συνάντηση της Κρατικής Επιτροπής Άμυνας της ChRI, που έλαβε χώρα στις 22 Ιουλίου 2002, επιβεβαίωσε ακριβώς αυτό το μετασχηματισμό. Σ' αυτή τη συνάντηση, ο Σαμίλ Μπασάεβ ορίστηκε διοικητής των στρατιωτικών επιχειρήσεων τριών μετώπων –του Ανατολικού, του Δυτικού και του Βόρειου– ενώ ο Αμπντούλ Καλίμ Σαντουλάεβ, επικεφαλής της ισλαμικής κοινότητας (jamaat) στην πόλη Αργκούν και σύμβουλος θρησκευτικών υποθέσεων υπό τον πρόεδρο της Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ιτσκερίας Ασλάν Μασκχάντοβ, εκλέχτηκε αντιπρόεδρος της ChRI[1].

Ο Σαμίλ Μπασάεβ, που πέθανε τη νύχτα της 9ης Ιουλίου 2006 υπό μυστηριώδεις συνθήκες (είτε σαν αποτέλεσμα της επιχείρησης των ρωσικών ειδικών δυνάμεων, είτε από κατά λάθος έκρηξη)[2], ήταν ο de facto επικεφαλής όλων των στρατιωτικών δραστηριοτήτων υπό τη σκέπη της ChRI, που άρχισαν το καλοκαίρι του 2002, περίοδος που τους αποδίδεται η ταμπέλα των «τρομοκρατών». Το όνομα του Μπασάεβ σχετίζεται, επίσης, με την κατάληψη του θεάτρου Ντουμπρόβκα στη Μόσχα στα τέλη Οκτωβρίου 2002 και την ομηρία στο σχολείο στο Μπεσλάν στις αρχές Σεπτεμβρίου 2004, όπως και οι λιγότερες γνωστές, αλλά εξ ίσου τραγικές εκρήξεις σε επιβατικά αεροπλάνα που αναχώρησαν από το αεροδρόμιο Ντομοντέντοβο της Μόσχας τη νύχτα της 24ης Αυγούστου 2004[3].

Ο Μιχαήλ Ρόστσιν[4] θεωρεί ότι ο Μπασάεβ δεν ήταν ριζοσπάστης Μουσουλμάνος φανατικός, αλλά, λόγω τακτικής, αποφάσισε να προσχωρήσει στη διεθνή ριζοσπαστική Μουσουλμανική κοινότητα, που σχηματιζόταν στον απόηχο της 11ης Σεπτεμβρίου και έγινε η κύρια χρηματοδότρια για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις.

Στο διάστημα 2002-2005, ο Μασχάντοφ παρέμεινε το τελευταίο –και σε ορισμένο βαθμό– απατηλό σύμβολο κοσμικής εξουσίας της ChRI. Από τότε, δεν έλεγχε άλλο το κίνημα της τσετσενικής αντίστασης, του οποίου οι επιρροές προέρχονταν από τους ριζοσπάστες μουσουλμάνους. Ο θάνατός του στις 8 Μαρτίου 2005, στο Τολστόι-Γιουρτ, εξ αιτίας μιας επιχείρησης των ομοσπονδιακών δυνάμεων (των κατοχικών δυνάμεων της Ρωσίας), οδήγησε στην επιτά-

μπισμός».

Στην Τσετσενία, ο αριθμός των μαχητών που αντιστέκονταν μειώθηκε σημαντικά επειδή ο πληθυσμός κουράστηκε από την αιματηρή και απελπισμένη αντίσταση στις ομοσπονδιακές δυνάμεις. Επί πλέον, πολλοί τσετσένοι ακολουθούν τις παραδόσεις του Σούφι, που πηγάζουν βαθιά από την τοπική κουλτούρα, και οι «Ουαχαμπιστές» του βόρειου Καυκάσου προτίθενται να εξαφανίσουν το Σουφισμό, επειδή τον εκλαμβάνουν σαν παρέκκλιση από το αποκαλούμενο «καθαρό» Ισλάμ.

Την ίδια στιγμή, το κίνημα της αντίστασης δέχτηκε τρομερή ενίσχυση από τις στρατιωτικές jamaat των ριζοσπαστών Μουσουλμάνων. Αν και λίγοι, διαθέτουν τρομερή πειθαρχία και είναι πολύ καλά οργανωμένοι[5]. Αυτά τα μπλοκ άρχισαν να ξεπηδούν σε γειτνιάζουσες δημοκρατίες του βόρειου Καύκασου και έως ένα βαθμό, αυτή η διαδικασία ενδυνάμωσε τη θέση της Τσετσενίας σαν κέντρο του κινήματος αντίστασης.

Είναι προφανές ότι οι στρατιωτικές ομάδες αντιπροσωπεύουν ένα εσωτερικό κομμάτι του φαινομένου, που αποκαλείται «πολιτικό Ισλάμ».

Ο πιο αξιοσημείωτος και γλαφυρός ιδεολόγος του πολιτικού Ισλάμ, στις αρχές του 2000, ήταν ο Γιασίν Ρασούλοβ, ένας τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου του Νταγκεστάν. Σύμφωνα με τον Ρασούλοβ, «η επιδρομή στην περιοχή του Νταγκεστάν από τον «Ισλαμικό Στρατό του Καυκάσου» (εννοεί τον ιερό πόλεμο του Αυγούστου-Σεπτεμβρίου 1999) για την εγκαθίδρυση της Σαρία, η καταστροφή του θυλάκου της Σαρία στη ζώνη Καντάρ (τις «Ουαχαμπιτικές» κοινότητες στα χωριά Καραμάκχι και Τσαμπανμάκχι στο Νταγκεστάν) και οι τωρινές ποινικές κυρώσεις των αρχών ενάντια στους υπέρμαχους του "Ουαχαμπισμού" – όλα αυτά είναι μια συνέχεια της ιστορικής παράδοσης του μαχητικού Ισλάμ και της αδιάλλακτης αντίστασης στις ρωσικές αρχές στο βόρειο Καύκασο. Η συνεργασία των τοπικών θεσμών με τις αρχές και τις δυνάμεις του Υπουργείου Εσωτερικών αντιπροσωπεύει ένα λογικό και φυσικό φαινόμενο, μέσα στα πλαίσια της ίδιας παράδοσης, που συνεχίζεται από τη νέα Ρωσία.

Ο Ρασούλοβ σκοτώθηκε στις 10 Απριλίου 2006 στη Μαχατσκαλά κατά τη διάρκεια ειδικών επιχειρήσεων που διεξήγαγε το τοπικό υπουργείο εσωτερικών, αλλά οι ιδέες του είχαν κυκλοφορήσει ευρέως στο βόρειο Καύκασο. Ο Ουμάροβ, που βασικά είναι

εθνικό αυτοπροσδιορισμό τους, και που θα τους ενώσουν στο να χτίσουν ένα κίνημα τζιχάντ στο βόρειο Καύκασο με τέτοιο τρόπο, ώστε ο Ουμάροβ και όποιος τον διαδε-

Εμιράτο του Καυκάσου:

Μύθος ή Πραγματικότητα;

χτεί, να θεωρείται ο φυσικός ηγέτης[7].

Όλα τα παραπάνω σκιαγραφούν την επίσημη ιστορία, αλλά το αληθινό ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό το Εμιράτο αντανακλά την υπάρχουσα πραγματικότητα και δεν είναι ένα εικονικό σχέδιο που προωθείται από τις ριζοσπαστικές μουσουλμανικές ιστοσελίδες όπως το Kavkaz Center, για παράδειγμα. Είναι προφανές ότι η ισχυρότερη βάση του Εμιράτου είναι η Τσετσενία, παρά τις ορισμένες επιτυχίες που είχε το φιλορωσικό καθεστώς του τσετσένου Προέδρου Ραμζάν Καντίροβ τα τελευταία χρόνια. Ένας αριθμός από χωριά στις ορεινές περιοχές της Τσετσενίας είναι ακόμα υπό τον έλεγχο της τσετσενικής αντίστασης, που έχει τώρα αποκτήσει ένα ξεκάθαρο «ουαχαμπιτικό» χαρακτήρα.

Από καιρό σε καιρό, οι μουτζαχεντίν, σ' αυτές τις περιοχές, στήνουν σημεία ελέγχου στους δρόμους για να αιχμαλωτίσουν τους αξιωματούχους και δυνάμεις καταστολής της κυβέρνησης του Καντίροβ, ενώ οι επίσημες διοικήσεις των χωριών αναγκάζονται να κρύβονται στην πρωτεύουσα Γκρόζνι. Οι στρατιωτικές δραστηριότητες του Εμιράτου είναι ορατές, κυρίως, στη γειτονική Ινγκουσετία, όπου οι καλύτεροι δρόμοι, οι πυκνοκατοικημένες περιοχές και η μικρή επικράτεια επιτρέπουν στους μουτζαχεντίν να διεξάγουν επιχειρήσεις σαμποτάζ και να

ρόλα αυτά υπάρχουν. Το Εμιράτο πέτυχε τον Ιούνιο του 2008 να πάρει στις γραμμές της αντίστασης το διακεκριμένο κήρυκα του Σαλαφισμού και νεοφώτιστο Μουσουλμάνο από τη Μπουριατία, Σαΐντ Μπουριάτσκι[9].

Το κίνημα των jamaat, που εξελίχθηκε στο μη-αναγνωρισμένο κράτος του Εμιράτου του Καυκάσου, έχει τη δομή των διεθνών κοινοτήτων των ριζοσπαστικών μουσουλμάνων και στοιχειοθετεί ένα μακροπρόθεσμο παράγοντα αποσταθεροποίησης σ' αυτό το τμήμα της Ρωσίας.

Πηγή: North Caucasus Weekly, Kavkaz Center

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Laurent Vinatier. Guerre en Tchetchenie, exil et diaspora (these de doctorat). Παρίσι, 2008, σ.51.

2. http://www.polit.ru/news/2006/07/11/basaev.html.

3. http://www.newsru.com/russia/30aug2004/nagaeva.html.

4. Πρόκειται για τον συγγραφέα του άρθρου.

5. Για παράδειγμα, αυτό γράφει για τις jamaat η Αναλυτική Επισκόπηση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου της Ομόσπονδης Συνέλευσης της Ρωσίας: «Το σλόγκαν της κήρυξης πολέμου ενάντια στις διεφθαρμένες αρχές έχει αναμφίβολα επίδραση στον πληθυσμό. Η δημογραφική σύνθεση των μαχητικών jamaat είναι νεολαιίστικη, από γεννηθέντες μετά το 1980, που «δε βρήκαν το

μοκρατών». Το όνομα του Μπασάεβ σχετίζεται, επίσης, με την κατάληψη του θεάτρου Ντουμπρόβκα στη Μόσχα στα τέλη Οκτωβρίου 2002 και την ομηρία στο σχολείο στο Μπεσλάν στις αρχές Σεπτεμβρίου 2004, όπως και οι λιγότερες γνωστές, αλλά εξ ίσου τραγικές εκρήξεις σε επιβατικά αεροπλάνα που αναχώρησαν από το αεροδρόμιο Ντομοντέντοβο της Μόσχας τη νύχτα της 24ης Αυγούστου 2004[3].

Ο Μιχαήλ Ρόστσιν[4] θεωρεί ότι ο Μπασάεβ δεν ήταν ριζοσπάστης Μουσουλμάνος φανατικός, αλλά, λόγω τακτικής, αποφάσισε να προσχωρήσει στη διεθνή ριζοσπαστική Μουσουλμανική κοινότητα, που σχηματιζόταν στον απόηχο της 11ης Σεπτεμβρίου και έγινε η κύρια χρηματοδότρια για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις.

Στο διάστημα 2002-2005, ο Μασχάντοφ παρέμεινε το τελευταίο –και σε ορισμένο βαθμό– απατηλό σύμβολο κοσμικής εξουσίας της ChRI. Από τότε, δεν έλεγχε άλλο το κίνημα της τσετσενικής αντίστασης, του οποίου οι επιρροές προέρχονταν από τους ριζοσπάστες μουσουλμάνους. Ο θάνατός του στις 8 Μαρτίου 2005, στο Τολστόι-Γιουρτ, εξ αιτίας μιας επιχείρησης των ομοσπονδιακών δυνάμεων (των κατοχικών δυνάμεων της Ρωσίας), οδήγησε στην επιτάχυνση της ισλαμοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης του κινήματος της τσετσενικής αντίστασης. Ο Σαντουλάεβ ανακηρύχτηκε νέος πρόεδρος της ChRI. Κατά τη σύντομη διακυβέρνησή του, ασχολιόταν κυρίως με την πνευματική και εκπαιδευτική εργασία και για τους οπαδούς της αντίστασης ήταν πιο πολύ μια πνευματική μορφή παρά πολιτικός.

Η Τσετσενική αντίσταση στο σύνολό της, τον θεωρούσε ένα νεαρό σεΐχη και οι συζητήσεις έδιναν κι έπαιρναν για το Εμιράτο και τη ανακήρυξή του Σαντουλάεβ ως Εμίρη. Πάντως, δεν θα μάθουμε ποτέ αν ο Αμπντούλ-Καλίμ Σαντουλάεβ συμφώνησε ή όχι, να δημιουργηθεί επίσημα ένα θεοκρατικό κράτος, αφού στις 17 Ιουνίου του 2006 σκοτώθηκε σε μια άλλη ειδική επιχείρηση. Μετά το θάνατό του, ο Ντόκα Ουμάροβ έγινε ο νέος πρόεδρος της ChRI. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Ουμάροβ ήταν κοντά στον Μπασάεβ, ο οποίος, με τη σειρά του, πέθανε ένα μήνα μετά το Σαντουλάεβ.

Ο πιο αξιοσημείωτος και γλαφυρός ιδεολόγος του πολιτικού Ισλάμ, στις αρχές του 2000, ήταν ο Γιασίν Ρασούλοβ, ένας τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου του Νταγκεστάν. Σύμφωνα με τον Ρασούλοβ, «η επιδρομή στην περιοχή του Νταγκεστάν από τον «Ισλαμικό Στρατό του Καυκάσου» (εννοεί τον ιερό πόλεμο του Αυγούστου-Σεπτεμβρίου 1999) για την εγκαθίδρυση της Σαρία, η καταστροφή του θυλάκου της Σαρία στη ζώνη Καντάρ (τις «Ουαχαμπιτικές» κοινότητες στα χωριά Καραμάκχι και Τσαμπανμάκχι στο Νταγκεστάν) και οι τωρινές ποινικές κυρώσεις των αρχών ενάντια στους υπέρμαχους του «Ουαχαμπισμού» – όλα αυτά είναι μια συνέχεια της ιστορικής παράδοσης του μαχητικού Ισλάμ και της αδιάλλακτης αντίστασης στις ρωσικές αρχές στο βόρειο Καύκασο. Η συνεργασία των τοπικών θεσμών με τις αρχές και τις δυνάμεις του Υπουργείου Εσωτερικών αντιπροσωπεύει ένα λογικό και φυσικό φαινόμενο, μέσα στα πλαίσια της ίδιας παράδοσης, που συνεχίζεται από τη νέα Ρωσία.

Ο Ρασούλοβ σκοτώθηκε στις 10 Απριλίου 2006 στη Μαχατσκαλά κατά τη διάρκεια ειδικών επιχειρήσεων που διεξήγαγε το τοπικό υπουργείο εσωτερικών, αλλά οι ιδέες του είχαν κυκλοφορήσει ευρέως στο βόρειο Καύκασο. Ο Ουμάροβ, που βασικά είναι διοικητής επιχειρήσεων και σίγουρα όχι ιδεολόγος, κατάλαβε ότι αλλάζοντας τις σημαία της ChRI με αυτή του Εμιράτου του Καυκάσου μπορεί να επαναφέρει και να επεκτείνει το κίνημα αντίστασης. Επί πλέον, επιτρέπει την επέκταση των στρατιωτικών δραστηριοτήτων στο έδαφος των διπλανών δημοκρατιών. Έτσι, ο Ουμάροβ παραιτήθηκε από επικεφαλής της ChRI και αυτοανακηρύχτηκε «Εμίρης (Επικεφαλής Διοικητής) των μαχητών του Καυκάσου και ο αρχηγός του τζιχάντ (ιερού πολέμου)» όπως επίσης και «η μόνη νόμιμη εξουσία όλων των εδαφών όπου υπάρχουν μουτζαχεντίν»[6].

Η σύνθεση του νεοσυσταθέντος κράτους εμπεριείχε έναν αριθμό περιοχών της Ρωσίας στο βόρειο Καύκασο, το Νταγκεστάν, την Τσετσενία, Ινγκουσετία, τις επικράτειες Σταβροπόλ και Κρασνοντάρ, τη βόρεια Οσετία-Αλανία, την Καμπαρντινο-Μπαλκαρία και την Καρατσαεβο-Κερκεσία. Όλα αυτά τα κομμάτια μετονομάστηκαν σε βιλαέτια (ε-

Όλα τα παραπάνω σκιαγραφούν την επίσημη ιστορία, αλλά το αληθινό ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό το Εμιράτο αντανακλά την υπάρχουσα πραγματικότητα και δεν είναι ένα εικονικό σχέδιο που προωθείται από τις ριζοσπαστικές μουσουλμανικές ιστοσελίδες όπως το Kavkaz Center, για παράδειγμα. Είναι προφανές ότι η ισχυρότερη βάση του Εμιράτου είναι η Τσετσενία, παρά τις ορισμένες επιτυχίες που είχε το φιλορωσικό καθεστώς του τσετσένου Προέδρου Ραμζάν Καντίροβ τα τελευταία χρόνια. Ένας αριθμός από χωριά στις ορεινές περιοχές της Τσετσενίας είναι ακόμα υπό τον έλεγχο της τσετσενικής αντίστασης, που έχει τώρα αποκτήσει ένα ξεκάθαρο «ουαχαμπιτικό» χαρακτήρα.

Από καιρό σε καιρό, οι μουτζαχεντίν, σ' αυτές τις περιοχές, στήνουν σημεία ελέγχου στους δρόμους για να αιχμαλωτίσουν τους αξιωματούχους και δυνάμεις καταστολής της κυβέρνησης του Καντίροβ, ενώ οι επίσημες διοικήσεις των χωριών αναγκάζονται να κρύβονται στην πρωτεύουσα Γκρόζνι. Οι στρατιωτικές δραστηριότητες του Εμιράτου είναι ορατές, κυρίως, στη γειτονική Ινγκουσετία, όπου οι καλύτεροι δρόμοι, οι πυκνοκατοικημένες περιοχές και η μικρή επικράτεια επιτρέπουν στους μουτζαχεντίν να διεξάγουν επιχειρήσεις σαμποτάζ και να εξαφανίζονται με ευκολία ανάμεσα στο ντόπιο πληθυσμό. Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι τώρα ο επικεφαλής διοικητής του Καυκασιανού Μετώπου του Εμιράτου, ο αναπληρωτής του Ουμάροβ, είναι Ινγκουσέτιος στην εθνικότητα, ο Αχμέντ Γιεβλόεβ, ο οποίος είναι πιο γνωστός με το ψευδώνυμο «Μάγκας». Σύμφωνα με τον Μάγκας, «*σήμερα όλες οι jamaat της Ινγκουσετίας, με την εξαίρεση μερικών ομάδων με τις οποίες διαπραγματευόμαστε, έχουν προσχωρήσει στη δομή του Ινγκουσετιανού Τομέα του Καυκασιανού Μετώπου*»[8].

Η κατάσταση στο Νταγκεστάν είναι διαφορετική, επειδή οι δραστηριότητες του Εμιράτου είναι ίσως λιγότερο ορατές υπό στρατιωτική έννοια, αλλά οι ιδέες του «Ουαχαμπισμού» απλώνονται γρήγορα στον πληθυσμό και ειδικότερα στη νεολαία. Λαμβάνοντας υπόψη το υψηλό επίπεδο θρησκευτικότητας του πληθυσμού του Νταγκεστάν και τη δύναμη των σουφιστικών παραδό-

Το κίνημα των jamaat, που εξελίχθηκε στο μη-αναγνωρισμένο κράτος του Εμιράτου του Καυκάσου, έχει τη δομή των διεθνών κοινοτήτων των ριζοσπαστικών μουσουλμάνων και στοιχειοθετεί ένα μακροπρόθεσμο παράγοντα αποσταθεροποίησης σ' αυτό το τμήμα της Ρωσίας.

Πηγή: North Caucasus Weekly, Kavkaz Center

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Laurent Vinatier. Guerre en Tchetchenie, exil et diaspora (these de doctorat). Παρίσι, 2008, σ.51.

2. http://www.polit.ru/news/2006/07/11/basaev.html.

3. http://www.newsru.com/russia/30aug2004/nagaeva.html.

4. Πρόκειται για τον συγγραφέα του άρθρου.

5. Για παράδειγμα, αυτό γράφει για τις jamaat η Αναλυτική Επισκόπηση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου της Ομόσπονδης Συνέλευσης της Ρωσίας: «Το σλόγκαν της κήρυξης πολέμου ενάντια στις διεφθαρμένες αρχές έχει αναμφίβολα επίδραση στον πληθυσμό. Η δημογραφική σύνθεση των μαχητικών jamaat είναι νεολαιίστικη, από γεννηθέντες μετά το 1980, που «δε βρήκαν το δρόμο τους», σε μια περιοχή που μαστίζεται από τη φτώχεια και την ανεργία και όπου όλες οι επικερδείς δραστηριότητες βρίσκονται στα χέρια γηραιότερων ανθρώπων που απολαμβάνουν τις διεφθαρμένες σχέσεις τους με τις τοπικές αρχές (http://www.budgetrf.ru/Publications/Magazines/VestnikSF/2005/vestniksf263-11/vestniksf263-11030.htm#p2).

6. http://www.kavkaz-uzel.ru/newstext/news/id/1200657.html.

7. http://www.chechenpress.info/events/2008/01/14/02.shtml.

8. http://www.chechentimes.net/content/view/1560/34/.

9. Η γνωστή για τις έρευνές της δημοσιογράφος Γιούλια Λατινίνα γράφει γι' αυτό τα εξής: «Στην Τσετσενία, ένας νέος ήρωας της αντίστασης εμφανίστηκε αυτό το καλοκαίρι. Το όνομά του είναι Σεΐχης Σαΐντ Μπουριάτσκι. Είναι ένας νέος Μπουριατιανός, που ασπάστηκε το Ισλάμ και έφυγε για τα τσετσενικά βουνά. Είναι ένα είδος Μπουριατιανού Τσε Γκεβάρα, ένας μουτζαχεντίν-διεθνιστής» (http://www.ryzkov.ru/publications.php?id=7901).

Οικολογία και Κοινωνικές Ομάδες

Στις 26 Φλεβάρη 2009, ο Γιάννης Οικονομίδης, γνωστός για την δράση του ώστε να αποκαλυφθεί το έγκλημα που συντελείται στον Ασωπό ποταμό, δέχεται επίθεση και τραυματίζεται από αγρότες του Αγ. Θωμά (χωριό μεταξύ Οινοφύτων και Αυλώνας). Πέρυσι στον Πισσώνα Ευβοίας εξαγριωμένοι εργάτες επιτίθενται σε δημοσιογράφους και μη, που έκαναν ρεπορτάζ για τις παρανομίες των αφεντικών τους. Την ίδια περίοδο, το σωματείο της ΛΑΡΚΟ βγάζει ανακοί-

στυλ «εμείς οι «καλοί» και εσείς οι «κακοί».

Τέτοιες προσεγγίσεις έχουν ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα, από αυτά που επιδιώκονται από την κοινωνική δράση: περιχαράκωση και ενίσχυση του τοπικισμού. Αλλά το πιο επικίνδυνο απ' όλα είναι ότι συχνά-πυκνά από τέτοιες δραστηριότητες απουσιάζει παντελώς ή καταλαμβάνει υποδεέστερη θέση η κριτική στο κράτος, την εκκλησία, την οικογένεια που κατασκευάζουν και θρέφουν τέτοιες συμπεριφορές. **Κλείνει η παρένθεση**.)

Ούτε, όμως, μιλάμε για περιπτώσεις *«αγανακτισμένων πολιτών»*, όπως εμφανίστηκαν πρόσφατα στο πάρκο Κύπρου και Πατησίων ή αλλού στο παρελθόν. Αναφερόμαστε συγκεκριμένα σε εμφανείς και διακριτές κοινωνικές ομάδες που δρουν ανταγωνιστικά στον κοινωνικό αγώνα.

Ομάδες, που και καταπιεσμένες είναι, και προφανώς σε άλλες συνθήκες θα υιοθετούσαν και μαχητική στάση. Δεν είναι ασύνηθες το φαινόμενο όταν αγρότες παρεμποδίζουν τη διέλευση οχημάτων, οδηγοί φορτηγών να «τσαμπουκαλεύονται», ξεχνώντας δικές τους όμοιες μορφές αγώνα.

Αλλά ας επανέλθουμε στη *«αντι-περιβαλλοντική βία»* των περιπτώσεων που αναφέρθηκαν στην αρχή.

Είναι ευρέως γνωστή η μόλυνση που έχει υποστεί ο υδροφόρος ορίζοντας των περιοχών Οινοφύτων, Θήβας, Αυλίδας από το εξασθενές χρώμιο, ως κατάλοιπο μεταλλουργικής δραστηριότητας. Η εναντίωση, λοιπόν, κατοί-

μιλήσει για προβοκάτορες που θέλουν να πλήξουν τη βιωσιμότητα των Τσιμέντων (μόνο πόσα πήραμε από τον ανταγωνιστή ΤΙΤΑΝ, δεν μας είπαν).

Το σχήμα γίνεται ακόμα πιο οξύμωρο όταν αυτοί που αντιδρούν είναι εργάτες και μετανάστες εργαζόμενοι υπό άθλιες συνθήκες. Όταν λοιπόν βγήκε στην επιφάνεια το θέμα της μόλυνσης με λύματα από χοιροτροφίες και πτηνοτροφικές μονάδες του ποταμού Λήλα, που αρδεύει το Ληλάντιο πεδίο (εύφορη περιοχή με πλούσια γεωργική παραγωγή μεταξύ Χαλκίδας και Ερέτριας), εκείνοι που επιτέθηκαν, προφανώς υπό την καθοδήγηση του αφεντικού τους, ήταν μετανάστες εργάτες. Άνθρωποι που βιώνουν πολλαπλή και πολυεπίπεδη βία ήταν εκείνοι, δυστυχώς, τα «πιο πιστά σκυλιά» των αφεντικών.

Αλλά από πού πηγάζει η συγκεκριμένη στάση; Από το φόβο απώλειας της εργασίας ή από την πεποίθηση ότι αποτελούν συστατικό μέρος της εταιρείας; Πιστεύουμε ότι ισχύουν και τα δυο. Πόσες και πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει εργάτες να μιλούν για την εταιρεία που δουλεύουν σα να είναι δικιά τους, –«η εταιρεία μας», «πήραμε αυτό το έργο» κ.λπ.–, παρουσιάζοντας την εικόνα ενός υπαλλήλου που δεν βρίσκεται σε αντιμέτωπη θέση με το αφεντικό του, αλλά στην ίδια όχθη. Από την άλλη πλευρά είναι σίγουρο ότι στις περιπτώσεις εργατών-μεταναστών επιδρούν και παράγοντες πολιτισμικοί, νοοτροπίας, θρησκευτικοί δημιουργώντας ένα συνθετότερο σχήμα για διερεύνηση.

Τα πράγματα, πάντως, είναι ξεκάθαρα στην αντίδραση και στάση του σωματείου εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, ήδη από πέρσι μετά από αντιδράσεις για την καταστροφή του περιβάλλοντος που προκαλείται από την εν λόγω εταιρεία... Ίδια αντίδραση συναντάμε και από σωματεία, όπως ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, ΟΜΕ-ΟΤΕ, που ουσιαστικά διαχειρίζονται τις καταστάσεις σαν να είναι ΔΣ των εταιρειών και όχι ως συνδικαλιστικοί φορείς που υποτίθεται πως ενδιαφέρονται για το κοινωνικό σύνολο.

Έτσι, η ΓΕΝΟΠ συμπαρατάσσεται με τη Διοίκηση της ΔΕΗ στο θέμα της εγκατάστασης μονάδας λιθάνθρακα στο Αλιβέρι. Ενώ στην περίπτωση του σωματείου της ΛΑΡΚΟ, δεν βλάπτει να θυμηθούμε τι έγραφαν πέρσι: *«ξεκαθαρίζουμε σ' όλους τους «άλλους» (εννοεί οικολόγους κλπ) ότι χαρακτηρίζονται εχθροί μας με ό,τι αυτό συνεπάγεται, είμαστε αποφασισμένοι και να συγκρουστούμε και να χτυπήσουμε αλύπητα όποιον επιχειρήσει να παίξει με το μεροκάματό μας. Δεν προειδοποιούμε, απειλούμε και βάλτε το καλά στο μυαλό σας. Αρκετά παίξατε. Τα πράγματα έχουν δυσκολέψει. Δεν θα επιτρέψουμε να χαθεί καμιά θέση εργασίας»*.

Αλλά η στάση των συνδικαλιστών πρέπει να διαχωριστεί απ' τις υπόλοιπες, διότι ως ένα θεσμικό γρανάζι του συστήματος προσπαθεί εσκεμμένα να εγκλωβίσει και αποπροσανατολίσει –εργάτες και «κοινή γνώμη»– προς όφε-

Στις 26 Φλεβάρη 2009, ο Γιάννης Οικονομίδης, γνωστός για την δράση του ώστε να αποκαλυφθεί το έγκλημα που συντελείται στον Ασωπό ποταμό, δέχεται επίθεση και τραυματίζεται από αγρότες του Αγ. Θωμά (χωριό μεταξύ Οινοφύτων και Αυλώνας). Πέρυσι στον Πισσώνα Ευβοίας εξαγριωμένοι εργάτες επιτίθενται σε δημοσιογράφους και μη, που έκαναν ρεπορτάζ για τις παρανομίες των αφεντικών τους. Την ίδια περίοδο, το σωματείο της ΛΑΡΚΟ βγάζει ανακοίνωση απειλώντας «θεούς και δαίμονες» για όποιον αντιτίθεται στις παραγωγικές δραστηριότητες της.

Πρόσφατα στο Αλιβέρι ορισμένοι κάτοικοι ξεριζώνουν νύχτα όλα τα δέντρα που φύτευαν την προηγουμένη όσοι αντιτίθενται στη δημιουργία μονάδας λιθάνθρακα. Επίσης, διαχρονικά, όποτε υπάρχει ανακίνηση του θέματος της μόλυνσης που προκαλείται από τα Τσιμέντα Χαλκίδας, οι πρώτοι που εξανίστανται είναι οι «εργατοπατέρες».

Τα παραδείγματα που μπορούν να αναφερθούν μόνο για την περιοχή της Ανατολικής Στερεάς και Εύβοιας και αφορούν το «ζήτημα» περιβάλλον-οικολογία και κοινωνικές ομάδες είναι δεκάδες. Παρατηρούμε όλο και εντονότερα, ότι σε κάθε προσπάθεια αποκάλυψης ή αποτροπής κρατικών μεθοδεύσεων ή αποφάσεων, παρουσιάζεται μια οργανωμένη αντίδραση, από ένα κομμάτι της κοινωνίας που έχει συμφέροντα, παράλληλα με τις κυρίαρχες αντιλήψεις.

Δεν μιλάμε ούτε για μεμονωμένες περιπτώσεις ούτε για εστιασμένες σε συγκεκριμένο χώρο συμπεριφορές που παραδοσιακά επικρατούν Χ ή Ψ αντιλήψεις.

(**Μεγάλη παρένθεση**: Για παράδειγμα, η αντίδραση των κατοίκων της Αμαρύνθου τον Νοέμβριο του 2007 σε πορεία αυτόνομων/αντιεξουσιαστών με αφορμή το βιασμό μαθήτριας, καμία έκπληξη δεν μας προκάλεσε.

θέση η κριτική στο κράτος, την εκκλησία, την οικογένεια που κατασκευάζουν και θρέφουν τέτοιες συμπεριφορές. **Κλείνει η παρένθεση**.)

Ούτε, όμως, μιλάμε για περιπτώσεις *«αγανακτισμένων πολιτών»*, όπως εμφανίστηκαν πρόσφατα στο πάρκο Κύπρου και Πατησίων ή αλλού στο παρελθόν. Αναφερόμαστε συγκεκριμένα σε εμφανείς και διακριτές κοινωνικές ομάδες που δρουν ανταγωνιστικά στον κοινωνικό αγώνα.

Ομάδες, που και καταπιεσμένες είναι, και προφανώς σε άλλες συνθήκες θα υιοθετούσαν και μαχητική στάση. Δεν είναι ασύνηθες το φαινόμενο όταν αγρότες παρεμποδίζουν τη διέλευση οχημάτων, οδηγοί φορτηγών να «τσαμπουκαλεύονται», ξεχνώντας δικές τους όμοιες μορφές αγώνα.

Αλλά ας επανέλθουμε στη *«αντι-περιβαλλοντική βία»* των περιπτώσεων που αναφέρθηκαν στην αρχή.

Είναι ευρέως γνωστή η μόλυνση που έχει υποστεί ο υδροφόρος ορίζοντας των περιοχών Οινοφύτων, Θήβας, Αυλίδας από το εξασθενές χρώμιο, ως κατάλοιπο μεταλλουργικής δραστηριότητας. Η εναντίωση, λοιπόν, κατοίκων και ομάδων στην κρατική και καπιταλιστική επιταγή της «άνευ όρων» βιομηχανικής δραστηριότητας σκοντάφτει όχι μόνο στους εξουσιαστές και βιομηχάνους αλλά και στους εργάτες και αγρότες της περιοχής.

Οι μεν εργάτες κατηγορούν τους κοινωνικά δραστήριους ως υπεύθυνους στο ενδεχόμενο να χάσουν τη δουλειά τους, οι δε αγρότες ότι χάριν της δημοσιότητας και έκτασης που πήρε το θέμα μόλυνσης δεν μπορούν να πουλήσουν τα προϊόντα τους στις λαϊκές αγορές.

Παρατηρούμε ότι με μαεστρικό τρόπο το κράτος κατορθώνει να βάζει δυο ουσιαστικά παρόμοια καταπιεσμένες ομάδες -εργάτες και αγρότες- να ενεργούν αντί αυτού. Απείρως πιο αποτελεσματικά και άμεσα.

Έτσι, στην περίπτωση των αγροτών του Αγ. Θωμά, οι ίδιοι αδιαφορώντας παντελώς για την ποιότητα του παραγόμενου προϊόντος και τις βλαβερές συνέπειες του, διαβλέπουν τον εχθρό τους όχι σε αυτούς που απαξίωσαν την παραγωγή τους και τα χωράφια τους, δηλαδή κράτος και κεφάλαιο, αλλά σε εκείνους που επιμένουν να αποκαλύπτουν και να αντιπαρατίθενται στο έγκλημα. Όσον αφορά τους φοβισμένους εργάτες, βιώνουμε μια συμπεριφορά απόρροια της λογικής ότι «η εργασία είναι δικαίωμα», «το δικαίωμα στην εργασία είναι ιερό» και άλλα παρόμοια μαρ-

ποτελούν συστατικό μέρος της εταιρείας; Πιστεύουμε ότι ισχύουν και τα δυο. Πόσες και πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει εργάτες να μιλούν για την εταιρεία που δουλεύουν σα να είναι δικιά τους, –«η εταιρεία μας», «πήραμε αυτό το έργο» κ.λπ.–, παρουσιάζοντας την εικόνα ενός υπαλλήλου που δεν βρίσκεται σε αντιμέτωπη θέση με το αφεντικό του, αλλά στην ίδια όχθη. Από την άλλη πλευρά είναι σίγουρο ότι στις περιπτώσεις εργατών-μεταναστών επιδρούν και παράγοντες πολιτισμικοί, νοοτροπίας, θρησκευτικοί δημιουργώντας ένα συνθετότερο σχήμα για διερεύνηση.

Τα πράγματα, πάντως, είναι ξεκάθαρα στην αντίδραση και στάση του σωματείου εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, ήδη από πέρσι μετά από αντιδράσεις για την καταστροφή του περιβάλλοντος που προκαλείται από την εν λόγω εταιρεία... Ίδια αντίδραση συναντάμε και από σωματεία, όπως ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, ΟΜΕ-ΟΤΕ, που ουσιαστικά διαχειρίζονται τις καταστάσεις σαν να είναι ΔΣ των εταιρειών και όχι ως συνδικαλιστικοί φορείς που υποτίθεται πως ενδιαφέρονται για το κοινωνικό σύνολο.

Έτσι, η ΓΕΝΟΠ συμπαρατάσσεται με τη Διοίκηση της ΔΕΗ στο θέμα της εγκατάστασης μονάδας λιθάνθρακα στο Αλιβέρι. Ενώ στην περίπτωση του σωματείου της ΛΑΡΚΟ, δεν βλάπτει να θυμηθούμε τι έγραφαν πέρσι: *«ξεκαθαρίζουμε σ' όλους τους «άλλους» (εννοεί οικολόγους κλπ) ότι χαρακτηρίζονται εχθροί μας με ό,τι αυτό συνεπάγεται, είμαστε αποφασισμένοι και να συγκρουστούμε και να χτυπήσουμε αλύπητα όποιον επιχειρήσει να παίξει με το μεροκάματό μας. Δεν προειδοποιούμε, απειλούμε και βάλτε το καλά στο μυαλό σας. Αρκετά παίξατε. Τα πράγματα έχουν δυσκολέψει. Δεν θα επιτρέψουμε να χαθεί καμιά θέση εργασίας»*.

Αλλά η στάση των συνδικαλιστών πρέπει να διαχωριστεί απ' τις υπόλοιπες, διότι ως ένα θεσμικό γρανάζι του συστήματος προσπαθεί εσκεμμένα να εγκλωβίσει και αποπροσανατολίσει –εργάτες και «κοινή γνώμη»– προς όφελος της κυριαρχίας.

Αντίθετα, η επιθετική στάση κοινωνικών ομάδων, όχι προς το κράτος αλλά προς αγωνιζόμενες κοινωνικές ομάδες, παρ' ότι έχουν κοινά χαρακτηριστικά, δείχνει την διείσδυση εξουσιαστικών αντιλήψεων μέσω κυρίως της TV σε ολοένα και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια, όπου τη θέση του κοινού συμφέροντος των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων ανθρώπων, καταλαμβάνουν και στη συνέχεια προβάλλονται διάφορα κοντόφθαλμα συμφέροντα.

Για να το πούμε πιο απλά: οι θεσμοποιημένοι/θεσμοθετημένοι φορείς, όπως κομματικός συνδικαλισμός, είναι λογικό να αντιμετωπίζονται από τη δική μας πλευρά ως τροχοπέδη στον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα, αλλά πρέπει να θεωρηθούν κομμάτια κοινωνικών ομάδων που πρόσκαιρα παρουσιάζουν μια ατομικιστική λογική πιο πολύ ως ξεγελασμένοι και όμηροι κυρίαρχων αντιλήψεων. Όμως και την σκληρή κριτική θα υποστούν για τη στάση τους και την διευκρίνιση ότι καμία κοινωνική ομάδα δεν βρίσκεται υπό ασυλία για οτιδήποτε πράττει. Εχθροί μας είναι το κράτος και οι καπιταλιστές, αλλά εχθρευόμαστε ταυτόχρονα και την οποιαδήποτε εξουσιαστική συμπεριφορά οποιουδήποτε και από όπου και εάν προέρχεται.

Δεν θα παίξουμε το παιχνίδι του κράτους, με την τεχνική

Στις 26 Φλεβάρη 2009, ο Γιάννης Οικονομίδης, γνωστός για την δράση του ώστε να αποκαλυφθεί το έγκλημα που συντελείται στον Ασωπό ποταμό, δέχεται επίθεση και τραυματίζεται από αγρότες του Αγ. Θωμά (χωριό μεταξύ Οινοφύτων και Αυλώνας). Πέρυσι στον Πισσώνα Ευβοίας εξαγριωμένοι εργάτες επιτίθενται σε δημοσιογράφους και μη, που έκαναν ρεπορτάζ για τις παρανομίες των αφεντικών τους. Την ίδια περίοδο, το σωματείο της ΛΑΡΚΟ βγάζει ανακοίνωση απειλώντας «θεούς και δαίμονες» για όποιον αντιτίθεται στις παραγωγικές δραστηριότητες της.

Πρόσφατα στο Αλιβέρι ορισμένοι κάτοικοι ξεριζώνουν νύχτα όλα τα δέντρα που φύτευαν την προηγουμένη όσοι αντιτίθενται στη δημιουργία μονάδας λιθάνθρακα. Επίσης, διαχρονικά, όποτε υπάρχει ανακίνηση του θέματος της μόλυνσης που προκαλείται από τα Τσιμέντα Χαλκίδας, οι πρώτοι που εξανίστανται είναι οι «εργατοπατέρες».

Τα παραδείγματα που μπορούν να αναφερθούν μόνο για την περιοχή της Ανατολικής Στερεάς και Εύβοιας και αφορούν το «ζήτημα» περιβάλλον-οικολογία και κοινωνικές ομάδες είναι δεκάδες. Παρατηρούμε όλο και εντονότερα, ότι σε κάθε προσπάθεια αποκάλυψης ή αποτροπής κρατικών μεθοδεύσεων ή αποφάσεων, παρουσιάζεται μια οργανωμένη αντίδραση, από ένα κομμάτι της κοινωνίας που έχει συμφέροντα, παράλληλα με τις κυρίαρχες αντιλήψεις.

Δεν μιλάμε ούτε για μεμονωμένες περιπτώσεις ούτε για εστιασμένες σε συγκεκριμένο χώρο συμπεριφορές που παραδοσιακά επικρατούν Χ ή Ψ αντιλήψεις.

(**Μεγάλη παρένθεση**: Για παράδειγμα, η αντίδραση των κατοίκων της Αμαρύνθου τον Νοέμβριο του 2007 σε πορεία αυτόνομων/αντιεξουσιαστών με αφορμή το βιασμό μαθήτριας, καμία έκπληξη δεν μας προκάλεσε.

Πρώτον, λόγω του ναζιστικού παρελθόντος των κατοίκων της περιοχής και δεύτερον, λόγω της λαθεμένης και εν πολλοίς προκλητικής-ελιτίστικης στάσης μικρού μέρους των συμμετεχόντων της πορείας. «*Η μικρή σας κοινωνία βρωμάει ρατσισμό και πατριαρχία*», έγραφε ένα πανό συλλογικότητας από τη Θεσσαλονίκη, δηλώνοντας με το «σας» προφανώς μια υπεροπτικά διαχωριστική στάση που αρέσκεται να κρίνει και να σχολιάζει τα κακώς κείμενα, που συμβαίνουν σε μια…άλλη κοινωνία, τη «σας».

Λες και η πατριαρχία δεν είναι διάχυτη στην ελληνική κοινωνία. Ή, μήπως υπάρχει η πεποίθηση ότι κάποιοι κάτοικοι θα αντιληφθούν τον σεξισμό τους μέσω αυτών των διαχωρισμών; Οι άθλιες αυτές στάσεις και συμπεριφορές στις μικρές και κλειστές κοινωνίες, όπως της Αμαρύνθου, δεν αντιμετωπίζονται ούτε με απεσταλμένους δασκάλους πολιτικής ορθότητας, ούτε με τον καταγγελτικό λόγο του

Ομάδες, που και καταπιεσμένες είναι, και προφανώς σε άλλες συνθήκες θα υιοθετούσαν και μαχητική στάση. Δεν είναι ασύνηθες το φαινόμενο όταν αγρότες παρεμποδίζουν τη διέλευση οχημάτων, οδηγοί φορτηγών να «τσαμπουκαλεύονται», ξεχνώντας δικές τους όμοιες μορφές αγώνα.

Αλλά ας επανέλθουμε στη «*αντι-περιβαλλοντική βία*» των περιπτώσεων που αναφέρθηκαν στην αρχή.

Είναι ευρέως γνωστή η μόλυνση που έχει υποστεί ο υδροφόρος ορίζοντας των περιοχών Οινοφύτων, Θήβας, Αυλίδας από το εξασθενές χρώμιο, ως κατάλοιπο μεταλλουργικής δραστηριότητας. Η εναντίωση, λοιπόν, κατοίκων και ομάδων στην κρατική και καπιταλιστική επιταγή της «άνευ όρων» βιομηχανικής δραστηριότητας σκοντάφτει όχι μόνο στους εξουσιαστές και βιομηχάνους αλλά και στους εργάτες και αγρότες της περιοχής.

Οι μεν εργάτες κατηγορούν τους κοινωνικά δραστήριους ως υπεύθυνους στο ενδεχόμενο να χάσουν τη δουλειά τους, οι δε αγρότες ότι χάριν της δημοσιότητας και έκτασης που πήρε το θέμα μόλυνσης δεν μπορούν να πουλήσουν τα προϊόντα τους στις λαϊκές αγορές.

Παρατηρούμε ότι με μαεστρικό τρόπο το κράτος κατορθώνει να βάζει δυο ουσιαστικά παρόμοια καταπιεσμένες ομάδες -εργάτες και αγρότες- να ενεργούν αντί αυτού. Απείρως πιο αποτελεσματικά και άμεσα.

Έτσι, στην περίπτωση των αγροτών του Αγ. Θωμά, οι ίδιοι αδιαφορώντας παντελώς για την ποιότητα του παραγόμενου προϊόντος και τις βλαβερές συνέπειες του, διαβλέπουν τον εχθρό τους όχι σε αυτούς που απαξίωσαν την παραγωγή τους και τα χωράφια τους, δηλαδή κράτος και κεφάλαιο, αλλά σε εκείνους που επιμένουν να αποκαλύπτουν και να αντιπαρατίθενται στο έγκλημα. Όσον αφορά τους φοβισμένους εργάτες, βιώνουμε μια συμπεριφορά απόρροια της λογικής ότι «η εργασία είναι δικαίωμα», «το δικαίωμα στην εργασία είναι ιερό» και άλλα παρόμοια μαρξιστικά φληναφήματα. Και το δικαίωμα στη ζωή που τοποθετείται;

Όμως, όταν γενιές και γενιές ανθρώπων έχουν μεγαλώσει με τέτοιες αντιλήψεις, παραβλέποντας ουσιαστικά την αισχρή κι εκμεταλλευτική φύση της μισθωτής εργασίας, είναι λογικό και επόμενο να μην αντιλαμβάνονται με σαφήνεια τους αξιακούς στόχους του αγώνα. Σε αυτό εδράζεται και η συχνή αμηχανία και αδράνεια του ψηφοληγούρικου ΚΚΕ να συμπαραταχθεί με κινήσεις οικολογικού χαρακτήρα που έρχονται αντιμέτωπες με τη βιομηχανία. Όταν πριν από χρόνια κυκλοφόρησε στη πόλη της Χαλκίδας από αναρχικούς αφίσα που κατήγγειλε τη ρύπανση που προκαλούν τα Τσιμέντα, αυτοί που επιφορτίσθηκαν με το έργο της αποξήλωσης ήταν μέλη του ΚΚΕ. Φυσικά το σωματείο, επιρροής ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ, δεν είχε κανένα πρόβλημα να

ΔΕΗ στο θέμα της εγκατάστασης μονάδας λιθάνθρακα στο Αλιβέρι. Ενώ στην περίπτωση του σωματείου της ΛΑΡΚΟ, δεν βλάπτει να θυμηθούμε τι έγραφαν πέρσι: «*ξεκαθαρίζουμε σ' όλους τους «άλλους» (εννοεί οικολόγους κλπ) ότι χαρακτηρίζονται εχθροί μας με ό,τι αυτό συνεπάγεται, είμαστε αποφασισμένοι και να συγκρουστούμε και να χτυπήσουμε αλύπητα όποιον επιχειρήσει να παίξει με το μεροκάματό μας. Δεν προειδοποιούμε, απειλούμε και βάλτε το καλά στο μυαλό σας. Αρκετά παίξατε. Τα πράγματα έχουν δυσκολέψει. Δεν θα επιτρέψουμε να χαθεί καμιά θέση εργασίας*».

Αλλά η στάση των συνδικαλιστών πρέπει να διαχωριστεί απ' τις υπόλοιπες, διότι ως ένα θεσμικό γρανάζι του συστήματος προσπαθεί εσκεμμένα να εγκλωβίσει και αποπροσανατολίσει –εργάτες και «κοινή γνώμη»– προς όφελος της κυριαρχίας.

Αντίθετα, η επιθετική στάση κοινωνικών ομάδων, όχι προς το κράτος αλλά προς αγωνιζόμενες κοινωνικές ομάδες, παρ' ότι έχουν κοινά χαρακτηριστικά, δείχνει την διείσδυση εξουσιαστικών αντιλήψεων μέσω κυρίως της TV σε ολοένα και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια, όπου τη θέση του κοινού συμφέροντος των καταπιεσμένων κι εκμεταλλευόμενων ανθρώπων, καταλαμβάνουν και στη συνέχεια προβάλλονται διάφορα κοντόφθαλμα συμφέροντα.

Για να το πούμε πιο απλά: οι θεσμοποιημένοι/θεσμοθετημένοι φορείς, όπως κομματικός συνδικαλισμός, είναι λογικό να αντιμετωπίζονται από την δική μας πλευρά ως τροχοπέδη στον απελευθερωτικό κοινωνικό αγώνα, αλλά πρέπει να θεωρηθούν κομμάτια κοινωνικών ομάδων που πρόσκαιρα παρουσιάζουν μια ατομικιστική λογική πιο πολύ ως ξεγελασμένοι και όμηροι κυρίαρχων αντιλήψεων. Όμως και την σκληρή κριτική θα υποστούν για τη στάση τους και την διευκρίνιση ότι καμία κοινωνική ομάδα δεν βρίσκεται υπό ασυλία για οτιδήποτε πράττει. Εχθροί μας είναι το κράτος και οι καπιταλιστές, αλλά εχθρευόμαστε ταυτόχρονα και την οποιαδήποτε εξουσιαστική συμπεριφορά οποιουδήποτε και από όπου και εάν προέρχεται.

Δεν θα παίξουμε το παιχνίδι του κράτους, με την τεχνική της έντασης, ώστε μια κοινωνική μερίδα να στρέφεται εναντίον της άλλης, αλλά ούτε θα το βουλώσουμε απέναντι σε τέτοιες συμπεριφορές, όπως ουσιαστικά κάνουν για πολιτικούς-ψηφοθηρικούς λόγους τα κόμματα. Είναι δεδομένο ότι οι μικροεξουσίες, που εμφανίζονται στις καθημερινές ανθρώπινες σχέσεις, μεταβιβάζονται και στο κοινωνικό επίπεδο. Είναι απόρροια των πολύπλευρων καταπιεστικών μηχανισμών που επιδρούν στη κοινωνία κατασκευάζοντας φυλακισμένες συνειδήσεις, συντηρητικές αντιλήψεις και φοβικά σύνδρομα. Απόρροια του κράτους και της εξουσίας, απόρροια του κεφαλαίου και της κυριαρχίας.

Και ως τέτοια οφείλουμε να τα αντιμετωπίσουμε.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Μια άλλη ΚΟΥΒΑ είναι ...εφικτή!

Το Movimiento Libertario Cubano είναι οργάνωση αναρχικών που ζουν εξόριστοι σε διάφορα σημεία του κόσμου. Με το παρακάτω κείμενό δίνουν μια απάντηση στην προσπάθεια δικαιολόγησης του καθεστώτος του Κάστρο, η οποία επιχειρήθηκε να γίνει στη βάση μιας ψευδούς ερμηνείας αναρχικών απόψεων και προτάσεων.

Πρωταγωνιστής αυτού του εγχειρήματος, στην προκειμένη περίπτωση, είναι ο Ντιέγκο Φαρπόν, γνωστός αγωνιστής του «Κόκκινου Ρεύματος» (Corriente Roja), ο οποίος έχει γράψει ένα άρθρο με τίτλο «Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός: Κούβα». Αρχικά δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα Kaos τον Οκτώβριο του 2005 και φαίνεται ότι απευθυνόταν συγκεκριμένα σε αναρχικούς προκειμένου να τους πείσει «για τα επαναλαμβανόμενα λάθη τους». Το κείμενο αυτό έχει σχολιαστεί πλατιά.

Για το Ντιέγκο Φαρπόν υπάρχουν δύο τύποι αναρχικών: ο πρώτος είναι οι σεκταριστές, δογματικοί, Βουδιστές, που επί πλέον, ενισχύουν τις ιδεολογικές καταγγελίες τους με την ανάγνωση πληροφοριών από το Πεντάγωνο, ενώ ο δεύτερος τύπος –οι «πραγματικοί» αναρχικοί– υποστηρίζουν, όχι με την ίδια διαύγεια, ότι η Κουβανική κυβέρνηση συνεισφέρει στον ελευθεριακό κομμουνισμό. Κι αυτό, ανεξάρτητα από το αν το Κουβανικό καθεστώς το παραδέχεται ή όχι κι αν παρουσιάζει ή όχι ενδείξεις για κάτι τέτοιο.

Με άλλα λόγια, ο «πραγματικός» αναρχικός σκέφτεται παρόμοια με τον Ντιέγκο Φαρπόν και πρέπει να έχει μια «συνετή», γαλήνια και συγκαταβατική στάση προς την κυβέρνηση της Κούβας. Στο μεταξύ κάθε άλλος πρέπει να ακολουθεί τους υποδειγματικούς πολιτικούς επιστήμονες που επιτρέπουν στον πρώτο τύπο ανάρχικών να υπάρχει.

Ας αφήσουμε στην άκρη την περιγραφή του Φαρπόν για τη νεοφιλελεύθερη χωματερή του «κοινωνικού» Κράτους και ας πάμε κατευθείαν στο επίκεντρο της επιχειρηματολογίας του. Ο Φαρπόν ξεκινάει κλείνοντας, μπαγαπόντικα, το μάτι στον Μπακούνιν. *«Σύμφωνα με τον Μπακούνιν, το Κράτος είναι η άρνηση της ανθρωπιάς και είχε λόγο να το λέει αυτό».*

Ο Φαρπόν συνεχίζει και λέει ότι *«η Κούβα δεν είναι ένα κράτος παλαιομοδίτικο, ούτε μοντέρνο, επειδή σήμερα όπως και χθες το κράτος υπηρετεί τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων. Η Κούβα δεν είναι σαν τα άλλα κράτη, όπου οι πιο ισχυροί ωφελούνται από το σύστημα. Η Κούβα έχει δείξει ότι ένας άλλος τύπος κράτους είναι εφικτός: ένα κράτος που υπερασπίζεται τους αδύναμους, τους εργάτες, αυτούς που το χρειάζονται. Δεν βρισκόμαστε σε σύγχυση: τέτοια κράτη χρειαζόμαστε κι όχι τα παραδοσιακά».*

Ο Φαρπόν συμπεραίνει μ' αυτό ότι *«η Κούβα, όπως είπε ο Γκερέν, συνεισέφερε στο σχηματισμό μιας κομμουνιστικής νοοτροπίας, αυτής του ατόμου που απελευθερώνεται από την εμπορική οικονομία. Ο Μπακούνιν, χωρίς αμφιβο-*

Κούβα ήταν κατά κάποιο τρόπο τυχερή ή μαγική. Μια μεγάλη εξαίρεση σε όλες τις εξαιρέσεις, ένας μύθος και μια αφύσικη περιοχή όπου όλες αυτές οι έννοιες διαταράχτηκαν σε μια μεγαλειώδη στιγμή.

Χωρίς αμφιβολία –και άσχετα από την πίστη στην «επαναστατική» έκσταση– οι εξαιρέσεις δεν αποτυγχάνουν ποτέ να εμφανιστούν. Η Κουβανική κυβέρνηση, μέσα από τη χρήση επίσημης προπαγάνδας, μπορεί να συνεχίσει να ε-

έχει αποδειχτεί εφικτός». Θα πρέπει να περιμένουμε άλλα 46 χρόνια, 9 μήνες, 4 μέρες και κάποιες ώρες μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσουμε ότι ο προτεινόμενος τρόπος οδηγεί σε ο,τιδήποτε άλλο παρά στη σοσιαλιστική κοινωνία; Ή δεν θα καταλάβει ποτέ ο φλογερός Φαρπόν ότι δεν υπάρχει δρόμος προς την σοσιαλιστική ανάπτυξη αν δεν εξαλειφθούν οι κρατικές στρατηγικές που οδηγούν, στα πλαίσια της «πρωτοπορίας» και του κομματικού ελιτισμού,

χει σχολιαστεί πλατιά.

Για το Ντιέγκο Φαρπόν υπάρχουν δύο τύποι αναρχικών: ο πρώτος είναι οι σεκταριστές, δογματικοί, Βουδιστές, που επί πλέον, ενισχύουν τις ιδεολογικές καταγγελίες τους με την ανάγνωση πληροφοριών από το Πεντάγωνο, ενώ ο δεύτερος τύπος –οι «πραγματικοί» αναρχικοί– υποστηρίζουν, όχι με την ίδια διαύγεια, ότι η Κουβανική κυβέρνηση συνεισφέρει στον ελευθεριακό κομμουνισμό. Κι αυτό, ανεξάρτητα από το αν το Κουβανικό καθεστώς το παραδέχεται ή όχι κι αν παρουσιάζει ή όχι ενδείξεις για κάτι τέτοιο.

Με άλλα λόγια, ο «πραγματικός» αναρχικός σκέφτεται παρόμοια με τον Ντιέγκο Φαρπόν και πρέπει να έχει μια «συνετή», γαλήνια και συγκαταβατική στάση προς την κυβέρνηση της Κούβας. Στο μεταξύ κάθε άλλος πρέπει να ακολουθεί τους υποδειγματικούς πολιτικούς επιστήμονες που επιτρέπουν στον πρώτο τύπο αναρχικών να υπάρχει.

Ας αφήσουμε στην άκρη την περιγραφή του Φαρπόν για τη νεοφιλελεύθερη χωματερή του «κοινωνικού» Κράτους και ας πάμε κατευθείαν στο επίκεντρο της επιχειρηματολογίας του. Ο Φαρπόν ξεκινάει κλείνοντας, μπαγαπόντικα, το μάτι στον Μπακούνιν. «*Σύμφωνα με τον Μπακούνιν, το Κράτος είναι η άρνηση της ανθρωπιάς και είχε λόγο να το λέει αυτό*».

Ο Φαρπόν συνεχίζει και λέει ότι «*η Κούβα δεν είναι ένα κράτος παλαιομοδίτικο, ούτε μοντέρνο, επειδή σήμερα όπως και χθες το κράτος υπηρετεί τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων. Η Κούβα δεν είναι σαν τα άλλα κράτη, όπου οι πιο ισχυροί ωφελούνται από το σύστημα. Η Κούβα έχει δείξει ότι ένας άλλος τύπος κράτους είναι εφικτός: ένα κράτος που υπερασπίζεται τους αδύναμους, τους εργάτες, αυτούς που το χρειάζονται. Δεν βρισκόμαστε σε σύγχυση: τέτοια κράτη χρειαζόμαστε κι όχι τα παραδοσιακά*».

Ο Φαρπόν συμπεραίνει μ' αυτό ότι «*η Κούβα, όπως είπε ο Γκερέν, συνεισέφερε στο σχηματισμό μιας κομμουνιστικής νοοτροπίας, αυτής του ατόμου που απελευθερώνεται από την εμπορική οικονομία. Ο Μπακούνιν, χωρίς αμφιβολία, θα αναγνώριζε αυτή τη συνεισφορά και δε θα πετροβολούσε την Κούβα. Τουλάχιστον δε θα τη βύθιζε*». Να το ξέρετε, αναρχικοί, του εδώ και τώρα: Αν ζούσε ο Μπακούνιν, θα προσχωρούσε στο Κομμουνιστικό Κόμμα Κούβας και θα ανακαλούσε τις προηγούμενες καταγγελίες του ή θα ατένιζε, αρκετά μπερδεμένος, το πρώτο επίτευγμα της κρατιστικής λογικής;

Είναι σημαντικό να αναλύσουμε τις δηλώσεις του Φαρπόν με ιδιαίτερη διεξοδικότητα.

Από τη μια, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι, πρακτικά, δεν είναι όλα τα Κράτη ίδια: υπάρχουν μεγάλα και μικρά, παραδοσιακά και μοντέρνα, αδύνατα και ισχυρά, μπουρζουάδικα και προλεταριακά, πολυφυλετικά, φιλελεύθερα, φασιστικά, «κοινωνικά», θρησκευτικά, γραφειοκρατικά, «δημοκρατικά», απολυταρχικά, πολεμοχαρή, ουδέτερα, μοναρχικά, ρεπουμπλικανικά, λαϊκά, ατόφια κ.τ.λ.

Δεν φτάνει, τότε, να προσδώσουμε τοπικό χαρακτήρα στην ύπαρξη ενός Κράτους ή να ξέρουμε με βεβαιότητα ποια πολιτική δυναμική προτίθεται να εκδηλώσει. Αλλά μπορεί να ειπωθεί με απόλυτη ασφάλεια: ότι όποιος και να

Κούβα ήταν κατά κάποιο τρόπο τυχερή ή μαγική. Μια μεγάλη εξαίρεση σε όλες τις εξαιρέσεις, ένας μύθος και μια αφύσικη περιοχή όπου όλες αυτές οι έννοιες διαταράχτηκαν σε μια μεγαλειώδη στιγμή.

Χωρίς αμφιβολία –και άσχετα από την πίστη στην «επαναστατική» έκσταση– οι εξαιρέσεις δεν αποτυγχάνουν ποτέ να εμφανιστούν. Η Κουβανική κυβέρνηση, μέσα από τη χρήση επίσημης προπαγάνδας, μπορεί να συνεχίσει να επιμένει στην πλαστή ταύτιση ανάμεσα στο Κράτος, τους ανθρώπους, την επανάσταση και το Φιντέλ Κάστρο, αλλά αυτό δεν αναχαιτίζει την αναγκαιότητα της κριτικής σκέψης, ώστε να διακριθούν λεπτομερώς το καθένα απ' αυτά και οι συνθήκες μέσα στις οποίες αναπτύχθηκαν.

Το κουβανικό Κράτος μπορεί να δείχνει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τους πολίτες του απ' ότι άλλες κυβερνήσεις σε σχέση με την υγεία, την εκπαίδευση, τη διατροφή και τη στέγη, αλλά η αυστηρότητα των δομών που διατηρεί γι' αυτές τις βασικές ανάγκες είναι εμφανής, όπως και το γεγονός ότι η άρχουσα τάξη λαμβάνει πολύ μεγαλύτερες ποσότητες και καλύτερες ποιότητες αγαθών απ' ότι ο υπόλοιπος πληθυσμός.

Η κουβανική κυβέρνηση θα συνεχίσει να διακηρύττει την κυριαρχία της, την ανεξαρτησία της, και την «εθνική» αξιοπρέπεια, αλλά δεν μπορεί να κρύψει μ' αυτά την ανεπάρκειά της, την ύπαρξη ενός παλιού Σοβιετικού υποκατάστατου, ή το παρόν υποκατάστατο της Βενεζουέλας, ή το ότι η ύπαρξή της οφείλεται, εκτός των άλλων, στα εμβάσματα που αποστέλλονται από το εξωτερικό, ή από το άνοιγμα της κυβέρνησης στην άμεση αλλοδαπή επένδυση που α-

έχει αποδειχτεί εφικτός». Θα πρέπει να περιμένουμε άλλα 46 χρόνια, 9 μήνες, 4 μέρες και κάποιες ώρες μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσουμε ότι ο προτεινόμενος τρόπος οδηγεί σε ο,τιδήποτε άλλο παρά στη σοσιαλιστική κοινωνία; Ή δεν θα καταλάβει ποτέ ο φλογερός Φαρπόν ότι δεν υπάρχει δρόμος προς την σοσιαλιστική ανάπτυξη αν δεν εξαλειφθούν οι κρατικές στρατηγικές που οδηγούν, στα πλαίσια της «πρωτοπορίας» και του κομματικού ελιτισμού, στην καταστολή;

Ο Ντιέγκο Φαρπόν δεν καταλαβαίνει ότι, σε σχέση με την Κούβα, σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή, πρέπει να αναγνωρίσει την πραγματικότητα και να μη συνεχίζει ένα νοσταλγικό πειραματισμό που παραπέμπει σε μια επανάσταση που ξέχασε τους αρχικούς στόχους και στη θέση τους βάζει το μονοπώλιο της εξαπάτησης, χαμένη μέσα στους κρατιστικούς λαβύρινθους. Πως είναι δυνατόν να αντιμετωπίζει με τόση καχυποψία τους «σεκταριστές» ή «δογματικούς» που ασκούν κριτική, αλλά δεν κάνει το ίδιο για την κρατική οργάνωση προς την οποία στρέφονται αυτοί;

Από τη μεριά μας είναι ξεκάθαρο ότι δεν δεχόμαστε να παγιδευτούμε στους περιορισμούς του Κράτους. Δεν είμαστε Βουδιστές, ούτε εμπιστευόμαστε το μέλλον μας στους επικεφαλής της εκκλησίας: είμαστε αναρχικοί, και ακριβώς γι' αυτό το λόγο, είμαστε ριζικά πεπεισμένοι ότι **η Κουβανική επανάσταση δεν είναι ένα αντικείμενο λατρείας που προκαλεί αμηχανία, ούτε την ταυτίζουμε με την Κρατική δομή**. Για μας είναι κοινωνικό κίνημα που πρέπει να ανακαλυφθεί και πάλι, μια συνάθροιση από πάθη που πρέπει να

Κράτος είναι η άρνηση της ανθρωπιάς και είχε λόγο να το λέει αυτό».

Ο Φαρπόν συνεχίζει και λέει ότι «*η Κούβα δεν είναι ένα κράτος παλαιομοδίτικο, ούτε μοντέρνο, επειδή σήμερα όπως και χθες το κράτος υπηρετεί τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων. Η Κούβα δεν είναι σαν τα άλλα κράτη, όπου οι πιο ισχυροί ωφελούνται από το σύστημα. Η Κούβα έχει δείξει ότι ένας άλλος τύπος κράτους είναι εφικτός: ένα κράτος που υπερασπίζεται τους αδύναμους, τους εργάτες, αυτούς που το χρειάζονται. Δεν βρισκόμαστε σε σύγχυση: τέτοια κράτη χρειαζόμαστε κι όχι τα παραδοσιακά*».

Ο Φαρπόν συμπεραίνει μ' αυτό ότι «*η Κούβα, όπως είπε ο Γκερέν, συνεισέφερε στο σχηματισμό μιας κομμουνιστικής νοοτροπίας, αυτής του ατόμου που απελευθερώνεται από την εμπορική οικονομία. Ο Μπακούνιν, χωρίς αμφιβολία, θα αναγνώριζε αυτή τη συνεισφορά και δε θα πετροβολούσε την Κούβα. Τουλάχιστον δε θα τη βύθιζε*». Να το ξέρετε, αναρχικοί, του εδώ και τώρα: Αν ζούσε ο Μπακούνιν, θα προσχωρούσε στο Κομμουνιστικό Κόμμα Κούβας και θα ανακαλούσε τις προηγούμενες καταγγελίες του ή θα ατένιζε, αρκετά μπερδεμένος, το πρώτο επίτευγμα της κρατιστικής λογικής;

Είναι σημαντικό να αναλύσουμε τις δηλώσεις του Φαρπόν με ιδιαίτερη διεξοδικότητα.

Από τη μια, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι, πρακτικά, δεν είναι όλα τα Κράτη ίδια: υπάρχουν μεγάλα και μικρά, παραδοσιακά και μοντέρνα, αδύνατα και ισχυρά, μπουρζουάδικα και προλεταριακά, πολυφυλετικά, φιλελεύθερα, φασιστικά, «κοινωνικά», θρησκευτικά, γραφειοκρατικά, «δημοκρατικά», απολυταρχικά, πολεμοχαρή, ουδέτερα, μοναρχικά, ρεπουμπλικανικά, λαϊκά, ατόφια κ.τ.λ.

Δεν φτάνει, τότε, να προσδώσουμε τοπικό χαρακτήρα στην ύπαρξη ενός Κράτους ή να ξέρουμε με βεβαιότητα ποια πολιτική δυναμική προτίθεται να εκδηλώσει. Αλλά μπορεί να ειπωθεί με απόλυτη ασφάλεια: ότι όποιος και να είναι ο επιθετικός προσδιορισμός του Κράτους που εξετάζεται, θα είναι παρούσα μια απόλυτα ιεραρχική δομή, μιας ασύμμετρα κατανεμημένης εξουσίας υψηλά κωδικοποιημένης και μια ομάδα θεσμοποιημένων θέσεων επιβολής. Αυτό συμπεριλαμβάνεται με ακρίβεια στον καθαυτό ορισμό του Κράτους.

Ως εκ τούτου, σοβαρές επαναστάσεις μπορούν να επιτευχθούν, χωρίς εξαίρεση, έξω από το Κράτος, και σταματούν παρ' όλα αυτά να είναι επαναστάσεις όταν περιπλέκονται μ' αυτό.

Όπως επισημαίνει ο Ντιέγκο Φαρπόν, ο Μπακούνιν είχε δίκιο σε σχέση με τα γεγονότα του 1872, με τη διάσπαση της 1ης Διεθνούς. Αλλά το πιο ενδιαφέρον είναι το συμπέρασμα ότι αυτοί καθαυτοί οι λόγοι ισχύουν και σήμερα. Είναι πιθανό να υποστηρίξει ή απλά να υπονοήσει ότι «*η Κούβα έχει δείξει ότι ένα άλλο κράτος είναι εφικτό*», εμπνεόμενος μόνο από... θρησκευτική έξαρση! Σαν να λέει ότι η

Κούβα ήταν κατά κάποιο τρόπο τυχερή ή μαγική. Μια μεγάλη εξαίρεση σε όλες τις εξαιρέσεις, ένας μύθος και μια αφύσικη περιοχή όπου όλες αυτές οι έννοιες διαταράχτηκαν σε μια μεγαλειώδη στιγμή.

Χωρίς αμφιβολία –και άσχετα από την πίστη στην «επαναστατική» έκσταση– οι εξαιρέσεις δεν αποτυγχάνουν ποτέ να εμφανιστούν. Η Κουβανική κυβέρνηση, μέσα από τη χρήση επίσημης προπαγάνδας, μπορεί να συνεχίσει να επιμένει στην πλαστή ταύτιση ανάμεσα στο Κράτος, τους ανθρώπους, την επανάσταση και το Φιντέλ Κάστρο, αλλά αυτό δεν αναχαιτίζει την αναγκαιότητα της κριτικής σκέψης, ώστε να διακριθούν λεπτομερώς το καθένα απ' αυτά και οι συνθήκες μέσα στις οποίες αναπτύχθηκαν.

Το κουβανικό Κράτος μπορεί να δείχνει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τους πολίτες του απ' ότι άλλες κυβερνήσεις σε σχέση με την υγεία, την εκπαίδευση, τη διατροφή και τη στέγη, αλλά η αυστηρότητα των δομών που διατηρεί γι' αυτές τις βασικές ανάγκες είναι εμφανής, όπως και το γεγονός ότι η άρχουσα τάξη λαμβάνει πολύ μεγαλύτερες ποσότητες και καλύτερες ποιότητες αγαθών απ' ότι ο υπόλοιπος πληθυσμός.

Η κουβανική κυβέρνηση θα συνεχίσει να διακηρύττει την κυριαρχία της, την ανεξαρτησία της, και την «εθνική» αξιοπρέπεια, αλλά δεν μπορεί να κρύψει μ' αυτά την ανεπάρκειά της, την ύπαρξη ενός παλιού Σοβιετικού υποκατάστατου, ή το παρόν υποκατάστατο της Βενεζουέλας, ή το ότι η ύπαρξή της οφείλεται, εκτός των άλλων, στα εμβάσματα που αποστέλλονται από το εξωτερικό, ή από το άνοιγμα της κυβέρνησης στην άμεση αλλοδαπή επένδυση που απαρτίζεται σήμερα από 392 διεθνικές εταιρείες.

Ο Ντιέγκο Φαρπόν θα συνεχίσει να φαντασιώνεται γι' αυτά που θέλει να δει στην Κούβα, και θα προσπαθεί να κερδίσει σεβασμό για την Κούβα λέγοντας ότι είναι «παράδειγμα» και «μοντέλο» και ότι «αποκλείεται να εκμεταλλευτεί τον εργάτη». Αλλά όλ' αυτά δεν δικαιολογούν το γεγονός ότι οι κουβανοί εργάτες υπόκεινται σε άθλιες συνθήκες, πενιχρούς μισθούς και αποξένωση από τις παραγωγικές αποφάσεις. Ίσως ο Ντιέγκο αγνοεί ότι η κουβανική κυβέρνηση έχει κάνει μια οριστική και αμετάκλητη επιλογή στον ηγεμονικό, γραφειοτεχνοκρατικό, μιλιταριστικό και σκληρό κεντρικό σχεδιασμό της, καθιστώντας την εναλλακτική αυτοδιαχείριση απαγορευτική. Ο Ντιέγκο Φαρπόν θα συνεχίσει να υποστηρίζει δηλώσεις όπως η παρακάτω: «η Κούβα, φυσικά, δεν είναι ο στόχος, αλλά ένα μέσο για το σοσιαλισμό. Και προς το παρόν, είναι ο μόνος τρόπος που έχει αποδειχτεί εφικτός». Θα πρέπει να περιμένουμε άλλα 46 χρόνια, 9 μήνες, 4 μέρες και κάποιες ώρες μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσουμε ότι ο προτεινόμενος τρόπος οδηγεί σε ο,τιδήποτε άλλο παρά στη σοσιαλιστική κοινωνία; Ή δεν θα καταλάβει ποτέ ο φλογερός Φαρπόν ότι δεν υπάρχει δρόμος προς την σοσιαλιστική ανάπτυξη αν δεν εξαλειφθούν οι κρατικές στρατηγικές που οδηγούν, στα πλαίσια της «πρωτοπορίας» και του κομματικού ελιτισμού, στην καταστολή;

Ο Ντιέγκο Φαρπόν δεν καταλαβαίνει ότι, σε σχέση με την Κούβα, σε οποιαδήποτε δεδομένη στιγμή, πρέπει να αναγνωρίσει την πραγματικότητα και να μη συνεχίζει ένα νοσταλγικό πειραματισμό που παραπέμπει σε μια επανάσταση που ξέχασε τους αρχικούς στόχους και στη θέση τους βάζει το μονοπώλιο της εξαπάτησης, χαμένη μέσα στους κρατιστικούς λαβύρινθους. Πως είναι δυνατόν να αντιμετωπίζει με τόση καχυποψία τους «σεκταριστές» ή «δογματικούς» που ασκούν κριτική, αλλά δεν κάνει το ίδιο για την κρατική οργάνωση προς την οποία στρέφονται αυτοί;

Από τη μεριά μας είναι ξεκάθαρο ότι δεν δεχόμαστε να παγιδευτούμε στους περιορισμούς του Κράτους. Δεν είμαστε Βουδιστές, ούτε εμπιστευόμαστε το μέλλον μας στους επικεφαλής της εκκλησίας: είμαστε αναρχικοί, και ακριβώς γι' αυτό το λόγο, είμαστε ριζικά πεπεισμένοι ότι **η Κουβανική επανάσταση δεν είναι ένα αντικείμενο λατρείας που προκαλεί αμηχανία, ούτε την ταυτίζουμε με την Κρατική δομή**. Για μας είναι κοινωνικό κίνημα που πρέπει να ανακαλυφθεί και πάλι, μια συνάθροιση από πάθη που πρέπει να ξεμπλεχτούν, αρχίζοντας από σήμερα. Δεν πιστεύουμε σε «κομαντάντε» και «ηγέτες». Αλλά, φυσικά, δεν ξεχνάμε αυτό που στενοχωρεί τον Φαρπόν, «την εξωτερική πίεση, την επιρροή του καπιταλιστικού κόσμου και των ΗΠΑ».

Τα ξέρουμε πολύ καλά, όπως ξέρουμε την εσωτερική διάβρωση της γραφειοκρατίας και συγκεκριμένες μορφές της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Δεν θέλουμε για την Κούβα το μέλλον της Ρουμανίας, της Πολωνίας ή της Νικαράγουας, ούτε αυτό της Κίνας, του Βιετνάμ ή της Νότιας Κορέας: αυτό που θέλουμε είναι να μετασχηματίσουμε το πλατύ κανάλι του σοσιαλισμού ενωμένο με τις πόλεις της Κούβας και του υπόλοιπου κόσμου, και να το κάνουμε ένα και το αυτό με την απελευθέρωση.

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την α-νάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακατα-θήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λό-γω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων πα-ραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυ-πογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδή-σεις – σχόλια – εκδηλώσεις από τό

Σάββατο 28 Φεβρουαρίου
Αφαιρούνται προϊόντα από σούπερ-μάρκετ στο Περιστέρι και μοιράζονται σε παρακεί-μενη λαϊκή αγορά, ενώ πετιούνται και φέιγ-βολάν.

ΚΥΠΡΟΣ
Εμπρησμός με γκαζάκια γίνεται στη Λέσχη Εφέδρων Τεθωρακισμένων στη Λευκωσία.

ΜΑΡΤΙΟΣ
Κυριακή 1 Μαρτίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Πραγματοποιείται σαμποτάζ σε ΑΤΜ δια-φόρων τραπεζών από τους καρναβαλιστές εντός κλίματος.

Τρίτη 3 Μαρτίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Ομάδα 12 ανταρτών επιτίθεται με αυτόμα-τα, ρουκέτες και χειροβομβίδες σε λεωφο-ρείο που μεταφέρει την εθνική ομάδα κρί-κετ της Σρι Λάνκα σε αθλητικό στάδιο της Λαχώρης. Από την επίθεση σκοτώνονται πέντε μπάτσοι και δύο ακόμη άτομα, ενώ τραυματίζονται πέντε μέλη της ομάδας.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ

τραυματίζονται ύστερα από επίθεση με στόχο κομβόι του υπουργείου εσωτερικών στο χωριό Σουρχάχι της Ινγκουσετίας.

ΑΘΗΝΑ
Πραγματοποιείται πορεία διαμαρτυρίας για την επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών κατά την ώρα της εκδήλωσης του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης στα Εξάρχεια. Την πορεία καλούν αριστε-ρές οργανώσεις. Κατά το τέλος της πο-ρείας σπάζονται από διαδηλωτές τζαμαρί-ες πολυτελών καταστημάτων.

λαμβάνει η Αναρχική Πρόσκρουση Κομμά-ντο Ζύλ Μπονό

ΑΙΓΑΛΕΩ
Συγκέντρωση πραγματοποιείται στη Πλα-τεία Εσταυρωμένου ενάντια στις τελευταί-ες ρατσιστικές επιθέσεις σε διάφορες πε-ριοχές του Αιγάλεω.

Οι «Πύρινες Σκιές» αναλαμβάνουν την ευ-θύνη για τους εμπρησμούς σε Διεθνή Α-σφαλιστική Ένωση και Τράπεζα Κύπρου στο Ν. Κόσμο.

Καταλαμβάνεται για μιάμιση ώρα ο σταθ-μός Αττικής σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα. Μοιράζονται προ-κηρύξεις, ενώ ταυτόχρονα καταλαμβάνο-νται και τα σταθμαρχεία του Μετρό και του Ηλεκτρικού, από τις μικροφωνικές εγκατα-στάσεις των οποίων διαβάζονται κείμενα. Σ' όλο αυτό το διάστημα έχουν μπλοκαριστεί τα ακυρωτικά μηχανήματα.

Σάββατο 7 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε οχήματα της ΔΕΗ που βρίσκονται στο χώρο στάθμευσης της εταιρίας στην οδό Παπαναστασίου. Την ευ-θύνη αναλαμβάνει το «Κομάντο Νικολά Τέ-σλα».

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ
Με δακρυγόνα διαλύεται διαδήλωση που κατευθύνεται στο βασιλικό παλάτι της Κουάλα Λουμπούρ, με αίτημα την κατάργη-ση της εκμάθησης αγγλικών στα σχολεία. Γίνονται πάνω από 120 συλλήψεις.

ΠΕΡΑΜΑ
Μετά από κάλεσμα της Συνέλευσης Εξε-γερμένων Περάματος, Σαλαμίνας, Κερα-τσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας, Αιγάλεω, πραγματοποιείται πορεία που ξεκινά από την πύλη της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώ-νης και πετιούνται μπογιές και πέτρες στο κτίριο των λιμενόμπατσων και το Δημαρ-χείο Περάματος.

από ισάριθμες εκρήξεις στην περιοχή Γκο-λόγκ. Οι κάτοικοι διαμαρτύρονται τον τε-λευταίο καιρό για τους έντονους αστυνομι-κούς ελέγχους.

Τρίτη 10 Μαρτίου
ΧΑΛΚΙΔΑ
Επίθεση με μολότοφ πραγματοποιείται σε αποθήκη της ΔΑΠ στο ΤΕΙ Χαλκίδας, όπου φυλάσσεται προεκλογικό υλικό.

ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
Δύο υπουργοί σκοτώνονται, σε επίθεση αυ-τοκτονίας στη νότια Σρι Λάνκα μαζί με ακό-μη 13 ανθρώπους. Η επίθεση σημειώνεται την ώρα που πολιτικοί αξιωματούχοι της χώρας προσέρχονται σε τελετή σε τέμενος της πόλης Ακουρέσα, 160 χιλιόμετρα νότια του Κολόμπο. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της αστυνομίας, στόχος του βομβιστή αυ-τοκτονίας ήταν έξι υπουργοί που βρίσκο-νταν στο χώρο, καθώς η έκρηξη σημειώθη-κε την ώρα που περνούσαν μπροστά από τον καμικάζι.

Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της Aspis Bank στην οδό Αγ. Αλεξάνδρου στο Π. Φάληρο. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Α-ναρχική Πρόσκρουση Κομμάντο Ζύλ Μπο-νό.

ΧΙΛΗ
Έκρηξη μηχανισμού γίνεται σε αντιπροσω-πεία της Μερσέντες-Μπενζ στη συνοικία Providencia της πρωτεύουσας. Η ευθύνη α-ναλαμβάνεται στο διαδίκτυο με κείμενο που αναφέρεται στην «οικονομική κρίση».

ΜΕΞΙΚΟ
Βόμβα τοποθετείται έξω από αστυνομικό τμήμα, σαν απάντηση στην ομαδική σφαγή 12 ανθρώπων στην πόλη Jaltenco, που έγινε 23/2. Εμπρησμός γίνεται τις επόμενες μέ-ρες και σε κτίριο της δικαστικής αστυνο-μίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει το Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων.

ΒΟΛΟΣ
Γίνονται εμπρησμοί με βόμβες στο Στρατο-

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από τό

Σάββατο 28 Φεβρουαρίου
Αφαιρούνται προϊόντα από σούπερ-μάρκετ στο Περιστέρι και μοιράζονται σε παρακείμενη λαϊκή αγορά, ενώ πετιούνται και φέιγβολάν.

ΚΥΠΡΟΣ
Εμπρησμός με γκαζάκια γίνεται στη Λέσχη Εφέδρων Τεθωρακισμένων στη Λευκωσία.

ΜΑΡΤΙΟΣ
Κυριακή 1 Μαρτίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Πραγματοποιείται σαμποτάζ σε ΑΤΜ διαφόρων τραπεζών από τους καρναβαλιστές εντός κλίματος.

Τρίτη 3 Μαρτίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Ομάδα 12 ανταρτών επιτίθεται με αυτόματα, ρουκέτες και χειροβομβίδες σε λεωφορείο που μεταφέρει την εθνική ομάδα κρίκετ της Σρι Λάνκα σε αθλητικό στάδιο της Λαχώρης. Από την επίθεση σκοτώνονται πέντε μπάτσοι και δύο ακόμη άτομα, ενώ τραυματίζονται πέντε μέλη της ομάδας.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Ένα άτομο σκοτώνεται στην πρωτεύουσα Ναζράν από έκρηξη που γίνεται στο σπίτι του πρώην προέδρου Μουράτ Ζιαζίκοφ.

Τετάρτη 4 Μαρτίου
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της τράπεζας Πειραιώς στο Ψυχικό. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Εμπρηστικές Ομάδες Νύχτας.

Πέμπτη 5 Μαρτίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνονται επτά μπάτσοι και πολλοί τραυματίζονται ύστερα από επίθεση με στόχο κομβόι του υπουργείου εσωτερικών στο χωριό Σουρχάχι της Ινγκουσετίας.

ΑΘΗΝΑ
Πραγματοποιείται πορεία διαμαρτυρίας για την επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών κατά την ώρα της εκδήλωσης του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης στα Εξάρχεια. Την πορεία καλούν αριστερές οργανώσεις. Κατά το τέλος της πορείας σπάζονται από διαδηλωτές τζαμαρίες πολυτελών καταστημάτων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται ανάλογη πορεία από την Καμάρα. Κατά το τέλος της πορείας σημειώνονται συγκρούσεις με τους μπάτσους, που δέχονται επίθεση με μολότοφ και απαντούν με δακρυγόνα γύρω από τη Ροτόντα. Αργότερα συνεχίζεται ο πετροπόλεμος γύρω από το ΑΠΘ.

Παρασκευή 6 Μαρτίου
Γίνεται επίθεση με μολότοφ σε γραφεία της ΝΔ στα Πετράλωνα. Την ευθύνη αναλαμβάνουν ... στο Ν. Κόσμο.

Καταλαμβάνεται για μιάμιση ώρα ο σταθμός Αττικής σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα. Μοιράζονται προκηρύξεις, ενώ ταυτόχρονα καταλαμβάνονται και τα σταθμαρχεία του Μετρό και του Ηλεκτρικού, από τις μικροφωνικές εγκαταστάσεις των οποίων διαβάζονται κείμενα. Σ' όλο αυτό το διάστημα έχουν μπλοκαριστεί τα ακυρωτικά μηχανήματα.

Σάββατο 7 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε οχήματα της ΔΕΗ που βρίσκονται στο χώρο στάθμευσης της εταιρίας στην οδό Παπαναστασίου. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «Κομάντο Νικολά Τέσλα».

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ
Με δακρυγόνα διαλύεται διαδήλωση που κατευθύνεται στο βασιλικό παλάτι της Κουάλα Λουμπούρ, με αίτημα την κατάργηση της εκμάθησης αγγλικών στα σχολεία. Γίνονται πάνω από 120 συλλήψεις.

ΠΕΡΑΜΑ
Μετά από κάλεσμα της Συνέλευσης Εξεγερμένων Περάματος, Σαλαμίνας, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας, Αιγάλεω, πραγματοποιείται πορεία που ξεκινά από την πύλη της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης και πετιούνται μπογιές και πέτρες στο κτίριο των λιμενόμπατσων και το Δημαρχείο Περάματος.

ΣΟΥΗΔΙΑ
Με συνθήματα κατά του Ισραήλ, δεκάδες διαδηλωτές συγκρούονται με τις αστυνομικές δυνάμεις, επιχειρώντας να εισβάλουν σε στάδιο της πόλης Μάλμε, όπου διεξάγεται, κεκλεισμένων των θυρών, αγώνας τένις Ισραήλ-Σουηδίας. Οι διαδηλωτές επιτίθενται με πέτρες και κροτίδες κατά των δυνάμεων της αστυνομίας. Σημειώνονται έντονα επεισόδια, που αργότερα επεκτείνονται και σε άλλα σημεία του Μάλμε. Πραγματοποιούνται συνολικά 100 προσαγωγές και εις βάρος τουλάχιστον έξι ατόμων απαγγέλλονται κατηγορίες.

Κυριακή 8 Μαρτίου
Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία του ΟΑΕΔ στην Καλλιθέα, σε γραφεία της επιθεώρησης εργασίας των Αγ. Αναργύρων και σε κατάστημα Σπρίντερ στη Δάφνη. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Πυρήνες Αποδόμησης

Δύο υπουργοί σκοτώνονται, σε επίθεση αυτοκτονίας στη νότια Σρι Λάνκα μαζί με ακόμη 13 ανθρώπους. Η επίθεση σημειώνεται την ώρα που πολιτικοί αξιωματούχοι της χώρας προσέρχονται σε τελετή σε τέμενος της πόλης Ακουρέσα, 160 χιλιόμετρα νότια του Κολόμπο. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της αστυνομίας, στόχος του βομβιστή αυτοκτονίας ήταν έξι υπουργοί που βρίσκονταν στο χώρο, καθώς η έκρηξη σημειώθηκε την ώρα που περνούσαν μπροστά από τον καμικάζι.

Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της Aspis Bank στην οδό Αγ. Αλεξάνδρου στο Π. Φάληρο. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Αναρχική Πρόσκρουση Κομμάντο Ζύλ Μπονό.

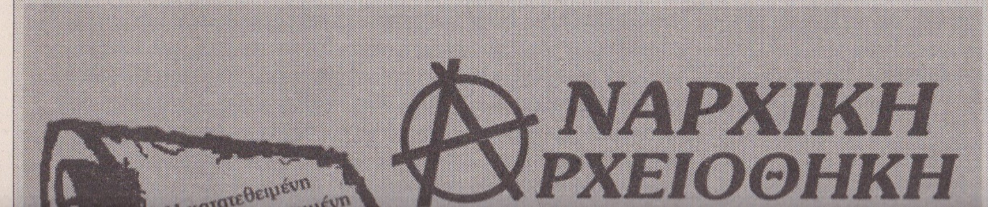
ΧΙΛΗ
Έκρηξη μηχανισμού γίνεται σε αντιπροσωπεία της Μερσέντες-Μπενζ στη συνοικία Providencia της πρωτεύουσας. Η ευθύνη αναλαμβάνεται στο διαδίκτυο με κείμενο που αναφέρεται στην «οικονομική κρίση».

ΜΕΞΙΚΟ
Βόμβα τοποθετείται έξω από αστυνομικό τμήμα, σαν απάντηση στην ομαδική σφαγή ζώων στην πόλη Jaltenco, που έγινε στις 23/2. Εμπρησμός γίνεται τις επόμενες μέρες και σε κτίριο της δικαστικής αστυνομίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει το Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων.

ΒΟΛΟΣ
Γίνονται εμπρησμοί με βόμβες στο Στρατολογικό Γραφείο και στη Λέσχη Αξιωματικών Φρουράς. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Επαναστατική Ομοσπονδία Πυρομανών.

ΚΟΥΒΑ
Γίνεται γνωστό πως πέντε κρατούμενοι στο Γκουαντανάμο, φέρεται να έχουν παραδεχθεί τη συμμετοχή τους στο «Συμβούλιο Διαβουλεύσεων» (Shura Council), για την οργάνωση των επιθέσεων της 11ης Σεπτεμβρίου.

Τετάρτη 11 Μαρτίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση - μικροφωνική για αλληλεγγύη στους φυλακισμένους της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Κατά τη διάρκειά της, μοιράζονται προκηρύξεις και γράφονται συνθήματα σε λεωφορεία και τρόλεϊ. Αυτό φαίνεται ενόχλησε κι έτσι ομάδα ζητάδων και ασφαλιτών επιτέθηκε στους συντρόφους, με αποτέλεσμα να γίνει συμπλοκή. Στη συνέχεια κατέφθασαν

Πραγματοποιείται σαμποτάζ σε ΑΤΜ διαφόρων τραπεζών από τους καρναβαλιστές εντός κλίματος.

Τρίτη 3 Μαρτίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Ομάδα 12 ανταρτών επιτίθεται με αυτόματα, ρουκέτες και χειροβομβίδες σε λεωφορείο που μεταφέρει την εθνική ομάδα κρίκετ της Σρι Λάνκα σε αθλητικό στάδιο της Λαχώρης. Από την επίθεση σκοτώνονται πέντε μπάτσοι και δύο ακόμη άτομα, ενώ τραυματίζονται πέντε μέλη της ομάδας.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Ένα άτομο σκοτώνεται στην πρωτεύουσα Ναζράν από έκρηξη που γίνεται στο σπίτι του πρώην προέδρου Μουράτ Ζιαζίκοφ.

Τετάρτη 4 Μαρτίου
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της τράπεζας Πειραιώς στο Ψυχικό. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Εμπρηστικές Ομάδες Νύχτας.

Πέμπτη 5 Μαρτίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνονται επτά μπάτσοι και πολλοί

© AP

ΑΘΗΝΑ
Πραγματοποιείται πορεία διαμαρτυρίας για την επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών κατά την ώρα της εκδήλωσης του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης στα Εξάρχεια. Την πορεία καλούν αριστερές οργανώσεις. Κατά το τέλος της πορείας σπάζονται από διαδηλωτές τζαμαρίες πολυτελών καταστημάτων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται ανάλογη πορεία από την Καμάρα. Κατά το τέλος της πορείας σημειώνονται συγκρούσεις με τους μπάτσους, που δέχονται επίθεση με μολότοφ και απαντούν με δακρυγόνα γύρω από τη Ροτόντα. Αργότερα συνεχίζεται ο πετροπόλεμος γύρω από το ΑΠΘ.

Παρασκευή 6 Μαρτίου
Γίνεται επίθεση με μολότοφ σε γραφεία της ΝΔ στα Πετράλωνα. Την ευθύνη ανα-

κατευθύνεται στο βασιλικό παλάτι της Κουάλα Λουμπούρ, με αίτημα την κατάργηση της εκμάθησης αγγλικών στα σχολεία. Γίνονται πάνω από 120 συλλήψεις.

ΠΕΡΑΜΑ
Μετά από κάλεσμα της Συνέλευσης Εξεγερμένων Περάματος, Σαλαμίνας, Κερατσινίου, Δραπετσώνας, Νίκαιας, Αιγάλεω, πραγματοποιείται πορεία που ξεκινά από την πύλη της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης και πετιούνται μπογιές και πέτρες στο κτίριο των λιμενόμπατσων και το Δημαρχείο Περάματος.

ΣΟΥΗΔΙΑ
Με συνθήματα κατά του Ισραήλ, δεκάδες διαδηλωτές συγκρούονται με τις αστυνομικές δυνάμεις, επιχειρώντας να εισβάλουν σε στάδιο της πόλης Μάλμε, όπου διεξάγεται, κεκλεισμένων των θυρών, αγώνας τένις Ισραήλ-Σουηδίας. Οι διαδηλωτές επιτίθενται με πέτρες και κροτίδες κατά των δυνάμεων της αστυνομίας. Σημειώνονται έντονα επεισόδια, που αργότερα επεκτείνονται και σε άλλα σημεία του Μάλμε. Πραγματοποιούνται συνολικά 100 προσαγωγές και εις βάρος τουλάχιστον έξι ατόμων απαγγέλλονται κατηγορίες.

Κυριακή 8 Μαρτίου
Γίνεται εμπρησμός σε γραφεία του ΟΑΕΔ στην Καλλιθέα, σε γραφεία της επιθεώρησης εργασίας των Αγ. Αναργύρων και σε κατάστημα Σπρίντερ στη Δάφνη. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Πυρήνες Αποδόμησης

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Δύο στρατιώτες σκοτώνονται και τέσσερις τραυματίζονται όταν δέχονται πυρά στην πύλη βρετανικής στρατιωτικής βάσης στο Μασαρέν, δυτικά του Μπέλφαστ. Πρόκειται για την πρώτη εκτέλεση Βρετανών στρατιωτών στη Βόρεια Ιρλανδία από το 1997. Το προσωπικό της βάσης επρόκειτο να μεταφερθεί στο Αφγανιστάν για να ενισχύσει την εκεί στρατιωτική παρουσία. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο RIRA (Αληθινός IRA - Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός).

Δευτέρα 9 Μαρτίου
ΘΙΒΕΤ
Καταστρέφονται δύο αστυνομικά οχήματα

Providencia της πρωτεύουσας. Η ευθύνη αναλαμβάνεται στο διαδίκτυο με κείμενο που αναφέρεται στην «οικονομική κρίση».

ΜΕΞΙΚΟ
Βόμβα τοποθετείται έξω από αστυνομικό τμήμα, σαν απάντηση στην ομαδική σφαγή ζώων στην πόλη Jaltenco, που έγινε στις 23/2. Εμπρησμός γίνεται τις επόμενες μέρες και σε κτίριο της δικαστικής αστυνομίας. Την ευθύνη αναλαμβάνει το Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων.

ΒΟΛΟΣ
Γίνονται εμπρησμοί με βόμβες στο Στρατολογικό Γραφείο και στη Λέσχη Αξιωματικών Φρουράς. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Επαναστατική Ομοσπονδία Πυρομανών.

ΚΟΥΒΑ
Γίνεται γνωστό πως πέντε κρατούμενοι στο Γκουαντανάμο, φέρεται να έχουν παραδεχθεί τη συμμετοχή τους στο «Συμβούλιο Διαβουλεύσεων» (Shura Council), για την οργάνωση των επιθέσεων της 11ης Σεπτεμβρίου.

Τετάρτη 11 Μαρτίου
Πραγματοποιείται συγκέντρωση - μικροφωνική για αλληλεγγύη στους φυλακισμένους της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Κατά τη διάρκειά της, μοιράζονται προκηρύξεις και γράφονται συνθήματα σε λεωφορεία και τρόλεϊ. Αυτό φαίνεται ενόχλησε κι έτσι ομάδα ζητάδων και ασφαλιτών επιτέθηκε στους συντρόφους, με αποτέλεσμα να γίνει συμπλοκή. Στη συνέχεια κατέφθασαν και τα ΜΑΤ με αποτέλεσμα να πνιγεί η περιοχή στα δακρυγόνα και να τραβηχτεί ο κόσμος στο κτίριο της Νομικής.

Με ανακοίνωση στο διαδίκτυο οι Χαοτικές Ομάδες Σαμποτάζ αναλαμβάνουν την ευθύνη για καταστροφές στην Εθνική Τράπεζα επί της οδού Πατησίων και την PROTON BANK στην οδό Λαγουμιτζή, στο Νέο Κόσμο, καθώς και για τους εμπρησμούς στις κάμερες επί των οδών Χαμοστέρνας και Κοίλης στα Πετράλωνα και Πατησίων και Λασκαράτου στα Πατήσια.

Τετάρτη 12 Μαρτίου
ΧΙΛΗ
Έκρηξη βόμβας γίνεται σε εμπορική γραμ-

μή τρένου στην πόλη Quilicura, βόρεια της πρωτεύουσας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Ομάδα Σαμποτάζ των Αδερφών Vergara Toledo» και καλεί σε κινητοποιήσεις για τις 29 Μαρτίου (Ημέρα του Νέου Μαχητή), ημέρα που σκοτώθηκαν οι δύο αδερφοί Vergara Toledo από τους μπάτσους το 1985, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Αουγκούστο Πινοτσέτ.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Αντάρτες σκοτώνουν ένα μπάτσο του υπουργείου εσωτερικών στο χωριό Ordzhonikidzevskaya της περιφέρειας Sunzhenskiy στην Ινγκουσετία.

Παρασκευή 13 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση δέχονται το πρωί δύο υποκαταστήματα τραπεζών από ομάδα ατόμων.

Από τους συλληφθέντες κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη εξακολουθούν να βρίσκονται φυλακισμένοι οι 39, από τους οποίους οι 25 είναι μετανάστες.

Πραγματοποιούνται καταλήψεις σε σταθμούς του Ηλεκτρικού και του Μετρό σε Αιγάλεω, Αγ. Αντώνιο (Περιστέρι), Δάφνη, Νέα Ιωνία, Ταύρο και Μοναστηράκι σε ένδειξη αλληλεγγύης προς την Κ. Κούνεβα.

Σάββατο 14 Μαρτίου
ΚΟΜΟΤΗΝΗ
Πορεία καλεί η ομάδα «Utopia AD» ενάντια στις επιθέσεις που δέχτηκαν αναρχικοί και αριστεροί κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη στην Κομοτηνή.

Συγκέντρωση-πορεία στις φυλακές ανηλίκων του Αυλώνα πραγματοποιείται μετά από κάλεσμα της «Ανοιχτής Συνέλευσης Εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Νεαροί επιτίθενται με μολότοφ σε οχήματα μπάτσων στο Λέργκαν, κοντά στο Μπέλφαστ, μετά την προσαγωγή ενός ατόμου που

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Τραυματίζεται σοβαρά ένας μπάτσος από έκρηξη στο αμάξι του στην Ινγκουσετία. Σε άλλη περιοχή της Ινγκουσετίας σημειώνεται έκρηξη σε κάβα ποτών.

Δευτέρα 16 Μαρτίου
ΒΕΡΟΙΑ
Γνωστοποιείται η δημιουργία στεκιού αντίστασης και κοινωνικού ανταγωνισμού από τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές της ομάδας σχοινοβάτης.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται ένοπλη επίθεση σε σπίτι μπάτσου στο Ekazhevo στην Ινγκουσετία.

Τρίτη 17 Μαρτίου
ΧΑΝΙΑ
Πυρπολείται υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στο δήμο Ακρωτηρίου. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι ομάδες «Πύρινη Αλληλεγγύη» και «Εμπρηστές ενάντια στη λήθη».

Προβολή - Ενημέρωση γίνεται στο παρκάκι Κύπρου και Πατησίων από την Ανοιχτή Συνέλευση από το λόφο του Στρέφη. Η εκδήλωση γίνεται ενάντια στην κατασκευή Τεχνολογικού Πάρκου στην Πάρνηθα.

ΜΟΛΔΑΒΙΑ
Γίνεται πορεία ενάντια στη δολοφονία νεαρού από σφαίρες μπάτσων πριν από τρεις μέρες.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Έκρηξη με στόχο τοκογλύφο στο χωριό Ordzhonikidzevskaya της περιφέρειας Sunzhenskiy στην Ινγκουσετία.

Τετάρτη 18 Μαρτίου
Το μεσημέρι πραγματοποιείται **παρέμβαση** καταληψιών της Λέλας Καραγιάννη 37 και δεκάδων αλληλέγγυων, πολλών από καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και α/α συλλογικότητες, στην συνεδρίαση της Συγκλητικής Επιτροπής Κληροδοτημάτων, στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου. Η παρέμβαση γίνεται για όσα αναφέρονται στα

στο Μπερκλεϊ του Λος Άντζελες και προξενούνται φθορές, παραμονή της επετείου από την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ.

Πέμπτη 19 Μαρτίου
Καταλαμβάνεται το κτίριο της Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά.

Παρασκευή 20 Μαρτίου
Συζήτηση με θέμα: «Η κοινωνική δυναμική που απελευθέρωσε η εξέγερση και η πρακτική της κατάληψης μέσα σε αυτή», γίνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

Σάββατο 21 Μαρτίου
ΧΑΝΙΑ
Κρατούμενοι στασιάζουν διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες κράτησης.

Εκδήλωση ενάντια στις συνεχιζόμενες κατασταλτικές μεθοδεύσεις σε βάρος της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37 πραγματοποιείται στο χώρο της κατάλη-

Τρίτη 24 Μαρτίου
ΒΟΛΟΣ
Πραγματοποιείται πορεία διαμαρτυρίας για τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας στη Λάρισα. Διαδηλωτές πετούν μπογιές σε αστυνομικό τμήμα κατά τη διάρκεια της πορείας. Σπάζονται, επίσης, κάμερες και τζαμαρίες τραπεζών.

Τετάρτη 25 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε γαλλικό διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Αμαλίας.

Πέμπτη 26 Μαρτίου
Καταλήψίες της Λέλας Καραγιάννη 37 και πολλοί αλληλέγγυοι καταλαμβάνουν για μια ώρα την Πρυτανεία του Ε.Μ.Π. στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συζήτηση με ισραηλινούς μέλη της ομάδας «Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος» γίνεται στην κατάληψη «Φάμπρικα Υφανέτ».

Αντάρτες σκοτώνουν ένα μπάτσο του υπουργείου εσωτερικών στο χωριό Ordzhonikidzevskaya της περιφέρειας Sunzhenskiy στην Ινγκουσετία.

Παρασκευή 13 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επίθεση δέχονται το πρωί δύο υποκαταστήματα τραπεζών από ομάδα ατόμων.

Από τους συλληφθέντες κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη εξακολουθούν να βρίσκονται φυλακισμένοι οι 39, από τους οποίους οι 25 είναι μετανάστες.

Πραγματοποιούνται καταλήψεις σε σταθμούς του Ηλεκτρικού και του Μετρό σε Αιγάλεω, Αγ. Αντώνιο (Περιστέρι), Δάφνη, Νέα Ιωνία, Ταύρο και Μοναστηράκι σε ένδειξη αλληλεγγύης προς την Κ. Κούνεβα.

Σάββατο 14 Μαρτίου
ΚΟΜΟΤΗΝΗ
Πορεία καλεί η ομάδα «Utopia AD» ενάντια στις επιθέσεις που δέχτηκαν αναρχικοί και αριστεροί κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη στην Κομοτηνή.

Συγκέντρωση-πορεία στις φυλακές ανηλίκων του Αυλώνα πραγματοποιείται μετά από κάλεσμα της «Ανοιχτής Συνέλευσης Εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Νεαροί επιτίθενται με μολότοφ σε οχήματα μπάτσων στο Λέργκαν, κοντά στο Μπέλφαστ, μετά την προσαγωγή ενός ατόμου που ανακρίνεται μαζί με άλλα τρία για τις δύο πρόσφατες επιθέσεις από τις οργανώσεις «Αληθινός IRA» και «Συνεχιστής IRA».

ΓΑΛΛΙΑ
Συγκρούσεις με τους μπάτσους ξεσπούν στην περιοχή Μιρό του Παρισιού. Περιπολικό που ειδοποιήθηκε για φλεγόμενο όχημα δέχεται επίθεση από δεκάδες νεαρούς. Στις συγκρούσεις που ακολουθούν πυρπολούνται αυτοκίνητα. Αφορμή τις νέες συγκρούσεις είναι ο θάνατος νεαρού μετανάστη στις 8 του μηνός από πυρά μπάτσων.

Κυριακή 15 Μαρτίου
Ενημέρωση - συζήτηση φίλων και συντρόφων σχετικά με τις συνεχιζόμενες κατασταλτικές μεθοδεύσεις εναντίον της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37 πραγματοποιείται στο χώρο της κατάληψης.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται ένοπλη επίθεση σε σπίτι μπάτσου στο Ekazhevo στην Ινγκουσετία.

Τρίτη 17 Μαρτίου
ΧΑΝΙΑ
Πυρπολείται υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στο δήμο Ακρωτηρίου. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι ομάδες «Πύρινη Αλληλεγγύη» και «Εμπρηστές ενάντια στη λήθη».

Προβολή - Ενημέρωση γίνεται στο παρκάκι Κύπρου και Πατησίων από την Ανοιχτή Συνέλευση από το λόφο του Στρέφη. Η εκδήλωση γίνεται ενάντια στην κατασκευή Τεχνολογικού Πάρκου στην Πάρνηθα.

ΜΟΛΔΑΒΙΑ
Γίνεται πορεία ενάντια στη δολοφονία νεαρού από σφαίρες μπάτσων πριν από τρεις μέρες.

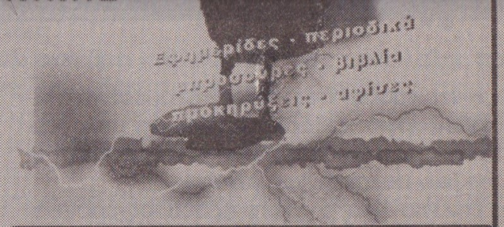
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Έκρηξη με στόχο τοκογλύφο στο χωριό Ordzhonikidzevskaya της περιφέρειας Sunzhenskiy στην Ινγκουσετία.

Τετάρτη 18 Μαρτίου
Το μεσημέρι πραγματοποιείται **παρέμβαση** καταληψιών της Λέλας Καραγιάννη 37 και δεκάδων αλληλέγγυων, πολλών από καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και α/α συλλογικότητες, στην συνεδρίαση της Συγκλητικής Επιτροπής Κληροδοτημάτων, στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου. Η παρέμβαση γίνεται για όσα αναφέρονται στα πρακτικά αυτής της Επιτροπής και στις εισηγήσεις της για εισβολή της αστυνομίας στην κατάληψη και το σφράγισμα του κτιρίου, με πρόσχημα τον υποτιθέμενο κίνδυνο χρησιμοποίησης, αν και ποτέ δεν έχει τεθεί τέτοιο ζήτημα εκ μέρους των καταληψιών.

Η Κατερίνα Γκουλιώνη, η οποία είχε πρωτοστατήσει στον αγώνα κατά της κολπικής εξέτασης στις κρατούμενες των φυλακών Θήβας και Κορυδαλλού, βρίσκεται το πρωί νεκρή, μέσα στο πλοίο που τη μετέφερε σε φυλακές της Κρήτης. **Οι θάνατοι στις φυλακές είναι δολοφονίες κρατικές!**

Γίνεται εμπρησμός σε γραφείο του Κυρ. Μητσοτάκη στην οδό Χαλκοκονδύλη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Επαναστατική Απελευθερωτική Δράση».

ΥΕΜΕΝΗ

στο Μπερκλεϊ του Λος Άντζελες και προξενούνται φθορές, παραμονή της επετείου από την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ.

Πέμπτη 19 Μαρτίου
Καταλαμβάνεται το κτίριο της Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά.

Παρασκευή 20 Μαρτίου
Συζήτηση με θέμα: «Η κοινωνική δυναμική που απελευθέρωσε η εξέγερση και η πρακτική της κατάληψης μέσα σε αυτή», γίνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

Σάββατο 21 Μαρτίου
ΧΑΝΙΑ
Κρατούμενοι στασιάζουν διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες κράτησης.

Εκδήλωση ενάντια στις συνεχιζόμενες κατασταλτικές μεθοδεύσεις σε βάρος της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37 πραγματοποιείται στο χώρο της κατάληψης. Προβάλλονται τα ντοκουμέντα: Στιγμές αγώνα μιας 20ετίας, 1988-2008.

Συζήτηση με θέμα: «Το ζήτημα της αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη και τα νέα μέτρα καταστολής μετά την εξέγερση», οργανώνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

Κυριακή 22 Μαρτίου
ΘΗΒΑ
Κρατούμενες στις γυναικείες φυλακές στασιάζουν και βάζουν φωτιά σε στρώματα, διαμαρτυρόμενες για το θάνατο της κρατούμενης Κατερίνας Γκουλιώνη.

Δευτέρα 23 Μαρτίου
«Ενημέρωση-Συζήτηση» για την υπόθεση του θανάτου της Κατερίνας Γκουλιώνη και τις συνθήκες κράτησης στις γυναικείες φυλακές», γίνεται στην Κατάληψη Πατησίων

Τρίτη 24 Μαρτίου
ΒΟΛΟΣ
Πραγματοποιείται πορεία διαμαρτυρίας για τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας στη Λάρισα. Διαδηλωτές πετούν μπογιές σε αστυνομικό τμήμα κατά τη διάρκεια της πορείας. Σπάζονται, επίσης, κάμερες και τζαμαρίες τραπεζών.

Τετάρτη 25 Μαρτίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε γαλλικό διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Αμαλίας.

Πέμπτη 26 Μαρτίου
Καταληψίες της Λέλας Καραγιάννη 37 και πολλοί αλληλέγγυοι καταλαμβάνουν για μια ώρα την Πρυτανεία του Ε.Μ.Π. στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συζήτηση με ισραηλινούς μέλη της ομάδας «Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος» γίνεται στην κατάληψη «Φάμπρικα Υφανέτ».

Παρασκευή 26 Μαρτίου
Ξεκινά το διήμερο εκδηλώσεων για την Παλαιστίνη στο ΤΕΙ Κοζάνης που οργανώνει η συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών/τριών σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα

Σάββατο 28 Μαρτίου
Πραγματοποιείται βιντεοπροβολή και ακολουθεί συζήτηση για την εξέγερση του Δεκέμβρη στο Πολυτεχνείο της Αθήνας (Πατησίων). Την εκδήλωση διοργανώνουν οι «Αναρχικοί-ές και Αντιεξουσιαστές-στριες μέσα κι έξω από σχολεία και σχολές».

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

στις επιθέσεις που δέχτηκαν αναρχικοί και αριστεροί κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη στην Κομοτηνή.

Συγκέντρωση-πορεία στις φυλακές ανηλίκων του Αυλώνα πραγματοποιείται μετά από κάλεσμα της «Ανοιχτής Συνέλευσης Εξεγερμένων για την αλληλεγγύη στους διωκόμενους της εξέγερσης».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ
Νεαροί επιτίθενται με μολότοφ σε οχήματα μπάτσων στο Λέργκαν, κοντά στο Μπέλφαστ, μετά την προσαγωγή ενός ατόμου που ανακρίνεται μαζί με άλλα τρία για τις δύο πρόσφατες επιθέσεις από τις οργανώσεις «Αληθινός IRA» και «Συνεχιστής IRA».

ΓΑΛΛΙΑ
Συγκρούσεις με τους μπάτσους ξεσπούν στην περιοχή Μιρό του Παρισιού. Περιπολικό που ειδοποιήθηκε για φλεγόμενο όχημα δέχεται επίθεση από δεκάδες νεαρούς. Στις συγκρούσεις που ακολουθούν πυρπολούνται αυτοκίνητα. Αφορμή τις νέες συγκρούσεις είναι ο θάνατος νεαρού μετανάστη στις 8 του μηνός από πυρά μπάτσων.

Κυριακή 15 Μαρτίου
Ενημέρωση - συζήτηση φίλων και συντρόφων σχετικά με τις συνεχιζόμενες κατασταλτικές μεθοδεύσεις εναντίον της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37 πραγματοποιείται στο χώρο της κατάληψης.

Τα ξημερώματα, πυρπολείται το ΚΕΠ στην περιοχή της Ν. Φιλοθέης, σε ένδειξη αλληλεγγύης σε όσους αντιστέκονται στην αναπτυξιακή πολιτική του Δήμου Αθηναίων. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Διοργανωτές νυχτερινών διασκεδάσεων.

ΚΑΝΑΔΑΣ
Πραγματοποιείται η ετήσια πορεία ενάντια στην αστυνομική βία. Δεκάδες είναι οι νεκροί στα χέρια των μπάτσων στο Μόντρεαλ κατά τα τελευταία χρόνια. Και στη φετινή πορεία δε λείπουν οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και οι συλλήψεις, που ξεπερνούν τις 200. Οι μπάτσοι κάνουν χρήση δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Έκρηξη με στόχο τοκογλύφο στο χωριό Ordzhonikidzevskaya της περιφέρειας Sunzhenskiy στην Ινγκουσετία.

Τετάρτη 18 Μαρτίου
Το μεσημέρι πραγματοποιείται **παρέμβαση** καταληψιών της Λέλας Καραγιάννη 37 και δεκάδων αλληλέγγυων, πολλών από καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και α/α συλλογικότητες, στην συνεδρίαση της Συγκλητικής Επιτροπής Κληροδοτημάτων, στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου. Η παρέμβαση γίνεται για όσα αναφέρονται στα πρακτικά αυτής της Επιτροπής και στις εισηγήσεις της για εισβολή της αστυνομίας στην κατάληψη και το σφράγισμα του κτιρίου, με πρόσχημα τον υποτιθέμενο κίνδυνο χρησικτησίας, αν και ποτέ δεν έχει τεθεί τέτοιο ζήτημα εκ μέρους των καταληψιών.

Η Κατερίνα Γκουλιώνη, η οποία είχε πρωτοστατήσει στον αγώνα κατά της κολπικής εξέτασης στις κρατούμενες των φυλακών Θήβας και Κορυδαλλού, βρίσκεται το πρωί νεκρή, μέσα στο πλοίο που τη μετέφερε σε φυλακές της Κρήτης. **Οι θάνατοι στις φυλακές είναι δολοφονίες κρατικές!**

Γίνεται εμπρησμός σε γραφείο του Κυρ. Μητσοτάκη στην οδό Χαλκοκονδύλη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Επαναστατική Απελευθερωτική Δράση».

ΥΕΜΕΝΗ
Γίνεται επίθεση αυτοκτονίας με στόχο τον Κορεάτη πρεσβευτή. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Αλ Κάιντα στην Υεμένη.

ΛΑΡΙΣΑ
Πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη καλεί ο Ιός Κοινωνικής Απελευθέρωσης και άλλες συλλογικότητες.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Γίνεται εμπρησμός σε υποκατάστημα της τράπεζας Citibank στην οδό 25ης Αυγούστου.

Τετάρτη 18 Μαρτίου
ΗΠΑ
Γίνεται επίθεση σε κέντρο στρατολόγησης

Συζήτηση με θέμα: «Η κοινωνική δυναμική που απελευθέρωσε η εξέγερση και η πρακτική της κατάληψης μέσα σε αυτή», γίνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

Σάββατο 21 Μαρτίου
ΧΑΝΙΑ
Κρατούμενοι στασιάζουν διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες κράτησης.

Εκδήλωση ενάντια στις συνεχιζόμενες κατασταλτικές μεθοδεύσεις σε βάρος της κατάληψης της Λέλας Καραγιάννη 37 πραγματοποιείται στο χώρο της κατάληψης. Προβάλλονται τα ντοκουμέντα: Στιγμές αγώνα μιας 20ετίας, 1988-2008.

Συζήτηση με θέμα: «Το ζήτημα της αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη και τα νέα μέτρα καταστολής μετά την εξέγερση», οργανώνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

Κυριακή 22 Μαρτίου
ΘΗΒΑ
Κρατούμενες στις γυναικείες φυλακές στασιάζουν και βάζουν φωτιά σε στρώματα, διαμαρτυρόμενες για το θάνατο της κρατούμενης Κατερίνας Γκουλιώνη.

Δευτέρα 23 Μαρτίου
«Ενημέρωση-Συζήτηση για την υπόθεση του θανάτου της Κατερίνας Γκουλιώνη και τις συνθήκες κράτησης στις γυναικείες φυλακές», γίνεται στην Κατάληψη Πατησίων 61.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Σκοτώνεται ένας μπάτσος και άλλα άτομα τραυματίζονται όταν καμικάζι ανατινάζεται στην είσοδο αστυνομικού τμήματος στο Ισλαμαμπάντ.

ΛΑΡΙΣΑ
Πραγματοποιούνται συμπλοκές ανάμεσα σε μπάτσους και αντιεξουσιαστές που έχουν συγκεντρωθεί στα δικαστήρια για τη δίκη του Β. Πάλλη. Τραυματίζονται δύο άτομα ενώ προσάγονται άλλα εννέα. Ο κόσμος συγκεντρώνεται στην ιατρική σχολή, απ' όπου αποχωρεί το βράδυ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται εμπρησμός σε γαλλικό διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Αμαλίας.

Πέμπτη 26 Μαρτίου
Καταληψίες της Λέλας Καραγιάννη 37 και πολλοί αλληλέγγυοι καταλαμβάνουν για μια ώρα την Πρυτανεία του Ε.Μ.Π. στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συζήτηση με ισραηλινούς μέλη της ομάδας «Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος» γίνεται στην κατάληψη «Φάμπρικα Υφανέτ».

Παρασκευή 26 Μαρτίου
Ξεκινά το διήμερο εκδηλώσεων για την Παλαιστίνη στο ΤΕΙ Κοζάνης που οργανώνει η συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών/τριών σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα

Σάββατο 28 Μαρτίου
Πραγματοποιείται βιντεοπροβολή και ακολουθεί συζήτηση για την εξέγερση του Δεκέμβρη στο Πολυτεχνείο της Αθήνας (Πατησίων). Την εκδήλωση διοργανώνουν οι «Αναρχικοί-ές και Αντιεξουσιαστές-στριες μέσα κι έξω από σχολεία και σχολές».

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε
στο επόμενο φύλλο της

ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι κα[illegible]ς καλά

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Η νέα «μόδα» στο Ισραήλ, ανάμεσα στα μισθοφορικά καθάρματα είναι τα μπλουζάκια που προτρέπουν στη δολοφονία εγκύων παλαιστινίων γυναικών! Την ίδια ώρα, ο πρώην πρόεδρος-μαριονέτα της ΠΑ στη Δ. Όχθη Αμπάς απολύει τον πρέσβη στη Μόσχα, επειδή παρακολούθησε εκδήλωση της Χαμάς!

28/2: Εκτοξεύονται δύο ρουκέτες εναντίον του Ασκελόν.
3/3: Η Χίλαρι Κλίντον δηλώνει ότι κατανοεί την ανάγκη του Ισραήλ να αμυνθεί στις επιθέσεις με ρουκέτες!
4/3: Τρεις αεροπορικές επιδρομές πραγματοποιούνται στα σύνορα με την Αίγυπτο, με πρόφαση την καταστροφή των τούνελ που συνδέουν την Παλαιστίνη με την Αίγυπτο. Τραυματίζονται εννέα παλαιστίνιοι.
5/3: Συλλαμβάνονται δύο παλαιστίνιοι αγωνιστές στην Τουλκαρέμ.
6/3: Τραυματίζονται οκτώ παλαιστίνιοι, κατά τη διάρκεια της εβδομαδιαίας διαδήλωσης στο Νααλίν.
7/3: Σκοτώνεται ένας μαχητής των Ταξιαρχιών Κουντς από αεροπορική επίθεση των κατοχικών στη Μπέιτ Λάχια. Ισραηλινά F-16 ρίχνουν δύο βλήματα σε κτίρια κοντά στη Ράφα.
10/3: Τραυματίζονται τρεις παλαιστίνιοι στη Γάζα από βλήματα ισραηλινών αεροσκαφών.
11/3: Τα ξημερώματα κατοχικοί συλλαμβάνουν 15 παλαιστίνιους μετά από έρευνα στα σπίτια τους σε χωριό του Αλ-Καλίλ. Η Ισλαμική Τζιχάντ καταγγέλλει τη σύλληψη 30 περίπου μελών και υποστηρικτών της στη Τζενίν και την Τουλκαρέμ στη Δ. Όχθη από τους μπάτσους της Παλαιστινιακής Αρχής τις δύο τελευταίες μέρες.
12/3: Παλαιστίνιοι πυρπολούν με μολότοφ δύο στρατιωτικά οχήματα σε χωριό κοντά στη Ραμάλα. Ένας από αυτούς σκοτώνεται από ισραηλινά πυρά κι ένας άλλος τραυματίζεται κατά τη διαφυγή τους.
13/3: Αμερικανός αγωνιστής τραυματίζεται σοβαρά στο κεφάλι από δακρυγόνο που ρίχνουν κατοχικοί στο χωριό Νιλίν.
15/3: Δύο ισραηλινοί μπάτσοι σκοτώνονται στην κοιλάδα του Ιορδάνη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Ιμάντ Μουγκνιέχ».

16/3: Τραυματίζονται δύο νεολαίοι από τα πυρά των κατοχικών στο Αλ-Καλίλ.
19/3: Σκοτώνονται δύο μέλη των Ταξιαρχιών των Μαρτύρων του Αλ-Άκσα σε αεροπορική επιδρομή στη Γάζα. Στη Δ. Όχθη συλλαμβάνονται από τις κατοχικές δυνάμεις των ισραηλινών δέκα στελέχη της ΧΑΜΑΣ. Νέο πογκρόμ απαγωγών παλαιστινίων πραγματοποιείται από τους κατοχικούς σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης.
20/3: Τραυματίζονται τρεις διαδηλωτές στο χωριό Μπιλίν.
22/3: Συλλαμβάνονται επτά παλαιστίνιοι στο Αλ-Καλίλ και την Ιεριχώ.
23/3: Γίνεται έκρηξη στη Σιδώνα, στα νότια του Λιβάνου, με στόχο αυτοκινητοπομπή της Φατάχ που κατευθύνεται στον καταυλισμό Μιεχ Μιεχ. Σκοτώνεται ο υπαρχηγός της ΟΑΠ στο Λίβανο Καμάλ Νάτζι (Μέντχατ) και πρώην στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών της Φατάχ, ο επικεφαλής της Ολυμπιακής Παλαιστινιακής Ομάδας Άκραμ Ζάχερ και δύο σωματοφύλακες. Εκπρόσωπος της Χαμάς στο Λίβανο δηλώνει ότι ο Νάτζι προσπαθούσε να συμφιλιώσει τη Φατάχ και τη Χαμάς.
24/4: Εκτοξεύεται μια ρουκέτα προς το νότιο Ισραήλ.

ΑΦΓΑΝΙΣΤ

Επαρχία Herat
4-3: Σκοτώνονται πέντε μπάτσοι σε ενέδρα στην περιφέρεια Gazri. 14-3: Εκτοξεύονται δέκα όλμοι στο αεροδρόμιο της Χεράτ. Παράλληλα γίνεται άλλη επίθεση στην αστυνομική ακαδημία που βρίσκεται κοντά στο αεροδρόμιο.

Επαρχία Jawzjan
9-3: Ανατινάζεται όχημα του στρατού στην περιφέρεια Mordan και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Kabul
1-3: Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό όχημα στην περιοχή Yakatot και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. 2-3: Ανατινάζεται μέρος του 7ου αστυνομικού τμήματος. 20-3: Εκρήγνυνται δέκα νάρ

Επαρχία Khost
2-3: Εκτοξεύονται 25 όλμοι σε αμερικανική βάση. Από τις **3-3 έως τις 21-3** σκοτώνονται 28 αφγανοί στρατιώτες και ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται πάνω από 19 επιβαίνοντες σ' αυτά, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών. **8-3:** Εκτοξεύονται όλμοι εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Σαμπρ, όπως και στις **12-3** εναντίον κατοχικής βάσης στην περιφέρεια Μπάακ και στις **13-3** εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Γιακούμπ.

Επαρχία Kunar
3-3: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και δύο αφγανοί στρατιώτες. Από τις 7-3 έως τις 17-3 σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται επτά στρατιώτες. 8-3: Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Paktika
28-2: Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες. Από τις **7-3 έως τις 25-3** ανατινάζονται πέντε αμερικανικά τανκ και σκοτώνονται πάνω από 16 αμερικανοί, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, καταρρίπτεται ένα αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Parwan
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται από τον μαχητή Habibullah εναντίον αμερικανικού κομβόι κοντά στο αεροδρόμιο του Μπαγκράμ. Κατα-

Η νέα «μόδα» στο Ισραήλ, ανάμεσα στα μισθοφορικά καθάρματα είναι τα μπλουζάκια που προτρέπουν στη δολοφονία εγκύων παλαιστινίων γυναικών!
Την ίδια ώρα, ο πρώην πρόεδρος-μαριονέτα της ΠΑ στη Δ. Όχθη Αμπάς απολύει τον πρέσβη στη Μόσχα, επειδή παρακολούθησε εκδήλωση της Χαμάς!

28/2: Εκτοξεύονται δύο ρουκέτες εναντίον του Ασκελόν.
3/3: Η Χίλαρι Κλίντον δηλώνει ότι κατανοεί την ανάγκη του Ισραήλ να αμυνθεί στις επιθέσεις με ρουκέτες!
4/3: Τρεις αεροπορικές επιδρομές πραγ-

των κατοχικών στη Μπεϊτ Λαχία. ● Ισραηλινά F-16 ρίχνουν δύο βλήματα σε κτίρια κοντά στη Ράφα.
10/3: Τραυματίζονται τρεις παλαιστίνιοι στη Γάζα από βλήματα ισραηλινών αεροσκαφών.
11/3: Τα ξημερώματα κατοχικοί συλλαμβάνουν 15 παλαιστίνιους μετά από έρευνα στα σπίτια τους σε χωριό του Αλ-Καλίλ. ● Η Ισλαμική Τζιχάντ καταγγέλλει τη σύλληψη 30 περίπου μελών και υποστηρικτών της στη Τζενίν και την Τουλκαρέμ στη Δ. Όχθη από τους μπάτσους της Παλαιστινιακής Αρχής τις δύο τελευταίες μέρες.
12/3: Παλαιστίνιοι πυρπολούν με μολότοφ δύο στρατιωτικά οχήματα σε χωριό κοντά στη Ραμάλα. Ένας από αυτούς σκοτώνεται

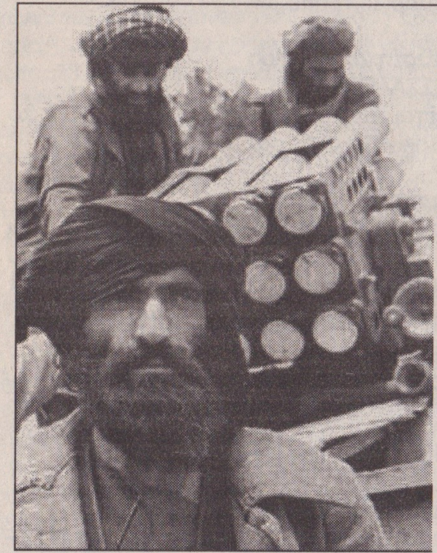
16/3: Τραυματίζονται δύο νεολαίοι από τα πυρά των κατοχικών στο Αλ-Καλίλ.
19/3: Σκοτώνονται δύο μέλη των Ταξιαρχιών των Μαρτύρων του Αλ-Άκσα σε αεροπορική επιδρομή στη Γάζα. ● Στη Δ. Όχθη

λισμό Μιεχ Μιεχ. Σκοτώνεται ο υπαρχηγός της ΟΑΠ στο Λίβανο Καμάλ Νάτζι (Μέντχατ) και πρώην στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών της Φατάχ, ο επικεφαλής της Ολυμπιακής Παλαιστινιακής Ομάδας Άκραμ Ζάχερ και δύο σωματοφύλακες. Εκπρόσωπος της Χαμάς στο Λίβανο δηλώνει ότι ο Νάτζι προσπαθούσε να συμφιλιώσει τη Φατάχ και τη Χαμάς.

24/4: Εκτοξεύεται μια ρουκέτα προς το νότιο Ισραήλ.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Farah
1-3: Καταστρέφονται δώδεκα οχήματα, τέσσερα απαλλοτριώνονται και έντεκα αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι 11 αιχμαλωτίζονται, σε ενέδρα στην περιφέρεια Μεβάντ. **13-3:** Καταστρέφεται ένα κατοχικό τανκ στην περιφέρεια Ντίλα Ραμ και σκοτώνονται επτά τουλάχιστον κατοχικοί. **16-3:** Μαχητής ανατινάζεται στο αρχηγείο των μπάτσων στην περιφέρεια Ντελαράμ σκοτώνοντας αρκετούς απ' αυτούς.

Επαρχία Ghazni
7-3: Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες στρατιωτικού οχήματος και απαλλοτριώνονται ένα άρμα μάχης και άλλο ένα όχημα. Από τις **8-3 έως τις 23-3** σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες έξι πολωνικών αρμάτων μάχης και ενός ακόμη κατοχικού, σε επτά επιθέσεις των αντάρ-

Επαρχία Herat
4-3: Σκοτώνονται πέντε μπάτσοι σε ενέδρα στην περιφέρεια Gazri. 14-3: Εκτοξεύονται δέκα όλμοι στο αεροδρόμιο της Χεράτ. Παράλληλα γίνεται άλλη επίθεση στην αστυνομική ακαδημία που βρίσκεται κοντά στο αεροδρόμιο.

Επαρχία Jawzjan
9-3: Ανατινάζεται όχημα του στρατού στην περιφέρεια Mordan και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Kabul
1-3: Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό όχημα στην περιοχή Yakatot και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. 2-3: Ανατινάζεται μέρος του 7ου αστυνομικού τμήματος. 20-3: Εκρήγνυνται δέκα νάρκες σε διάφορους στόχους ταυτόχρονα, μεταξύ των οποίων η αμερικανική πρεσβεία και αστυνομικά τμήματα.

Επαρχία Kandahar
Από τις **28-2 έως τις 24-3** σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες τριών αστυνομικών οχημάτων και πέντε καναδικών τανκ, 19 καναδοί, 114 μπάτσοι καθώς και 31 αφγανοί στρατιώτες, σε 17 επιχειρήσεις των ανταρτών. **2-3:** Σκοτώνεται στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών, αδερφός στρατιωτικού διοικητή. **25-3:** Εκτοξεύονται δύο όλμοι εναντίον του αεροδρομίου της Καταχάρ.

Επαρχία Khost
2-3: Εκτοξεύονται 25 όλμοι σε αμερικανική βάση. Από τις **3-3 έως τις 21-3** σκοτώνονται 28 αφγανοί στρατιώτες και ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται πάνω από 19 επιβαίνοντες σ' αυτά, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών. **8-3:** Εκτοξεύονται όλμοι εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Σαμπρ, όπως και στις **12-3** εναντίον κατοχικής βάσης στην περιφέρεια Μπάακ και στις **13-3** εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Γιακούμπ.

Επαρχία Kunar
3-3: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και δύο αφγανοί στρατιώτες. Από τις 7-3 έως τις 17-3 σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται 25 κατοχικοί.

Επαρχία Logar
15-3: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Τσαρκ.

Επαρχία Nangarhar
28-2: Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός αστυνομικού οχήματος στην περιφέρεια Momandar. **1-3:** Ο μαχητής Abdul Rahman ανατινάζεται και σκοτώνει τους επιβαίνοντες δύο αμερικανικών τανκ καθώς και αφγανούς στρατιώτες. **2-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **10-3:** Σκοτώνονται τέσσερις αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον του αρχηγείου της περιφέρειας Σερζάντ. **15-3:** Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός αμερικανικού τανκ. **21-3:** Ο μαχητής Hafiz Abdul Kareem ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι και παίρνει μαζί του 19 αμερικανούς.

τώνονται επτά στρατιώτες. 8-3: Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Paktika
28-2: Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες. Από τις **7-3 έως τις 25-3** ανατινάζονται πέντε αμερικανικά τανκ και σκοτώνονται πάνω από 16 αμερικανοί, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, καταρρίπτεται ένα αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Parwan
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται από τον μαχητή Habibullah εναντίον αμερικανικού κομβόι κοντά στο αεροδρόμιο του Μπαγκράμ. Καταστρέφονται δύο τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Uruzgan
27-2: Ανατινάζεται αυστραλιανό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **9-3:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται επτά στρατιώτες. Από τις **12-3 έως τις 24-3** σκοτώνονται 78 αφγανοί στρατιώτες και τέσσερις κατοχικοί συνολικά σε επτά ενέδρες ανταρτών.

Επαρχία Wardak
3-3: Σκοτώνονται δέκα μπάτσοι σε ενέδρα. **12-3:** Δεκαπέντε όλμοι προσγειώνονται σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Σιενταμπάντ. **18-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **23-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και αναπαύονται δια παντός οκτώ αμερικανοί κατακτητές.

Επαρχία Zabul
1-3: Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες και

ΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Farah
1-3: Καταστρέφονται δώδεκα οχήματα, τέσσερα απαλλοτριώνονται και έντεκα αφγανοί στρατιώτες σκοτώνονται, ενώ άλλοι 11 αιχμαλωτίζονται, σε ενέδρα στην περιφέρεια Μεβάντ. **13-3:** Καταστρέφεται ένα κατοχικό τανκ στην περιφέρεια Ντίλα Ραμ και σκοτώνονται επτά τουλάχιστον κατοχικοί. **16-3:** Μαχητής ανατινάζεται στο αρχηγείο των μπάτσων στην περιφέρεια Ντελαράμ σκοτώνοντας αρκετούς απ' αυτούς.

Επαρχία Ghazni
7-3: Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες στρατιωτικού οχήματος και απαλλοτριώνονται ένα άρμα μάχης και άλλο ένα όχημα. Από τις **8-3 έως τις 23-3** σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες έξι πολωνικών αρμάτων μάχης και ενός ακόμη κατοχικού, σε επτά επιθέσεις των ανταρτών.

Επαρχία Helmand
Από τις **27-2 έως τις 25-3,** σε 37 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 19 αμερικανοί, 44 βρετανοί, 5 καναδοί, 9 άλλοι κατοχικοί, 9 μπάτσοι, 68 α[illegible] στρατιώτες και όλοι οι επιβαίνοντες 17 [illegible]κών και τριών αμερικανικών αρμάτων μ[illegible], δύο στρατιωτικών οχημάτων, ενώ καταρρίπτονται και δύο ελικόπτερα. Επίσης, παραδίνονται οκτώ μπάτσοι με τον οπλισμό τους και προξενούνται βαριές απώλειες σε δύο βρετανικές βάσεις. **16-3:** Δύο μαχητές ανατινάζονται στο αρχηγείο της αστυνομίας στην πόλη Λασκεργκά σκοτώνοντας 47 μπάτσους και τρεις βρετανούς κατακτητές.

στην περιφέρεια Gazn. 14-3: Εκτοξεύονται δεκα όλμοι στο αεροδρόμιο της Χεράτ. Παράλληλα γίνεται άλλη επίθεση στην αστυνομική ακαδημία που βρίσκεται κοντά στο αεροδρόμιο.

Επαρχία Jawzjan
9-3: Ανατινάζεται όχημα του στρατού στην περιφέρεια Mordan και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Kabul
1-3: Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό όχημα στην περιοχή Yakatot και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. 2-3: Ανατινάζεται μέρος του 7ου αστυνομικού τμήματος. 20-3: Εκρήγνυνται δέκα νάρκες σε διάφορους στόχους ταυτόχρονα, μεταξύ των οποίων η αμερικανική πρεσβεία και αστυνομικά τμήματα.

Επαρχία Kandahar
Από τις **28-2 έως τις 24-3** σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες τριών αστυνομικών οχημάτων και πέντε καναδικών τανκ, 19 καναδοί, 114 μπάτσοι καθώς και 31 αφγανοί στρατιώτες, σε 17 επιχειρήσεις των ανταρτών. **2-3:** Σκοτώνεται στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών, αδερφός στρατιωτικού διοικητή. **25-3:** Εκτοξεύονται δύο όλμοι εναντίον του αεροδρομίου της Καταχάρ.

Επαρχία Kapisa
7-3: Σκοτώνονται 2 γάλλοι κατοχικοί και τρεις αφγανοί στρατιώτες. **13-3:** Σκοτώνονται δέκα γάλλοι κατοχικοί σε επίθεση με ρουκέτες εναντίον κτιρίου. **14-4:** Νέες απώλειες σημειώνονται για τους γάλλους κατοχικούς, όταν αντάρτες επιτίθενται σε κομβόι. Επίσης, σκοτώνονται πέντε άτομα σε επίθεση σε βάση των κατοχικών. Σε αντίποινα, οι μισθοφόροι βομβαρδίζουν αμάχους στην περιφέρεια Αλάασι και δολοφονούν δέκα τέσσερα γυναικόπαιδα.

βάση. Από τις **3-3 έως τις 21-3** σκοτώνονται 28 αφγανοί στρατιώτες και ανατινάζονται τέσσερα αμερικανικά άρματα μάχης και σκοτώνονται πάνω από 19 επιβαίνοντες σ' αυτά, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών. **8-3:** Εκτοξεύονται όλμοι εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Σαμπρ, όπως και στις **12-3** εναντίον κατοχικής βάσης στην περιφέρεια Μπάακ και στις **13-3** εναντίον αμερικανικής βάσης στην περιφέρεια Γιακούμπ.

Επαρχία Kunar
3-3: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και δύο αφγανοί στρατιώτες. Από τις 7-3 έως τις 17-3 σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται 25 κατοχικοί.

Επαρχία Logar
15-3: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Τσαρκ.

Επαρχία Nangarhar
28-2: Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός αστυνομικού οχήματος στην περιφέρεια Momandar. **1-3:** Ο μαχητής Abdul Rahman ανατινάζεται και σκοτώνει τους επιβαίνοντες δύο αμερικανικών τανκ καθώς και αφγανούς στρατιώτες. **2-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **10-3:** Σκοτώνονται τέσσερις αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον του αρχηγείου της περιφέρειας Σερζάντ. **15-3:** Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός αμερικανικού τανκ. **21-3:** Ο μαχητής Hafiz Abdul Kareem ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι και παίρνει μαζί του 19 αμερικανούς.

Επαρχία Nemroz
27-2: Σκοτώνονται δύο αφγανοί στρατιώτες. **7-3:** Σκοτώνονται 19 αφγανοί στρατιώτες και εννέα τραυματίζονται, σε επίθεση αυτοκτονίας του μαχητή Muhammad Omer εναντίον παλιού αρχηγείου των μπάτσων.

Επαρχία Noristan
14-3: Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Καμντίς. 17-3: Σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί και πέντε τραυματίζονται ύστερα από επίθεση εναντίον βάσης στην ίδια περιφέρεια.

Επαρχία Paktia
1-3: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκο-

βαίνοντες.

Επαρχία Paktika
28-2: Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες. Από τις **7-3 έως τις 25-3** ανατινάζονται πέντε αμερικανικά τανκ και σκοτώνονται πάνω από 16 αμερικανοί, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, καταρρίπτεται ένα αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Parwan
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται από τον μαχητή Habibullah εναντίον αμερικανικού κομβόι κοντά στο αεροδρόμιο του Μπαγκράμ. Καταστρέφονται δύο τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Uruzgan
27-2: Ανατινάζεται αυστραλιανό τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **9-3:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται επτά στρατιώτες. Από τις **12-3 έως τις 24-3** σκοτώνονται 78 αφγανοί στρατιώτες και τέσσερις κατοχικοί συνολικά σε επτά ενέδρες ανταρτών.

Επαρχία Wardak
3-3: Σκοτώνονται δέκα μπάτσοι σε ενέδρα. **12-3:** Δεκαπέντε όλμοι προσγειώνονται σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Σιενταμπάντ. **18-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **23-3:** Ανατινάζεται αμερικανικό τανκ και αναπαύονται δια παντός οκτώ αμερικανοί κατακτητές.

Επαρχία Zabul
1-3: Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες και πέντε αμερικανοί σε δύο επιθέσεις στο ίδιο κομβόι. **6-3:** Σκοτώνονται έξη αφγανοί στρατιώτες. **17-3:** Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται επτά στρατιώτες.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

26-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου έχει στόχο περίπολο του ιρακινού στρατού. Τραυματίζεται ένας ταγματάρχης και ένας στρατιώτης.

Βαγδάτη. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στη νότια περιοχή αλ-Γιαντιρίγια, ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι έξι μπάτσοι.

27-2- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα μικτής περιπόλου των κατοχικών και των καθεστωτικών δυνάμεων από το κέντρο της πόλης. Προκαλούνται ζημιές σε στρατιωτικό όχημα, ενώ δεν αναφέρονται άλλες απώλειες.
- Επαρχία Μαϊσάν. Κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα, βόρεια της Αμάρα. Καταστρέφεται ένα όχημα, ενώ, για λόγους ψυχικής έπαρσης, δεν αναφέρονται άλλου είδους απώλειες.
Κιρκούκ. Δύο μπάτσοι των συμβουλίων αφύπνισης σκοτώνονται και άλλοι δύο τραυματίζονται από πυρά ανταρτών στο προάστιο αλ-Χουγουέιγια.

28-2 - Βαγδάτη. Τρεις εκρήξεις βομβών σημειώνονται σε τρια διαφορετικά σημεία της πρωτεύουσας: στη συνοικία Ντορά, όπου στόχος είναι ένα περιπολικό της αστυνομίας και τραυματίζονται δύο άτομα, στη συνοικία Ζαφαρανίγια, όπου χτυπιέται ένα περιπολικό και τραυματίζονται τρεις μπάτσοι και άλλα τρια άτομα και τέλος, στη συνοικία Μανσούρ, όπου σκοτώνται ο μπάτσος αντισυ-

- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στη νοτιοδυτική συνοικία Γκατούν. Τραυματίζονται τουλάχιστον τέσσερεις μπάτσοι.

4-3 - Βαγδάτη. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά με τα οποία είναι ζωσμένος έξω από το κτίριο της αστυνομικής διεύθυνσης πιστηρίων εγκλημάτων, στην συνοικία Καραντά στο κέντρο της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δώδεκα.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πλησιάζει περίπολο ιρακινών μπάτσων και ανατινάζει τα εκρηκτικά που κουβαλάει επάνω του, παίρνοντας μαζί του δύο μπάτσους και τραυματίζοντας άλλους δέκα. Σε άλλο σημείο της πόλης, δυτικά, με το που σουρουπώνει, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και εκτελεί ιρακινό στρατιώτη.
- Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Δύο μαγνητικές βόμβες εκρήγνυνται κάτω από το αυτοκίνητο του σεΐχη Ντιάμπ, στο χωριό Ταλ αλ Θαχάμπ, 9 χλμ. νότια της Μπάλαντ. Στο αυτοκίνητο επιβαίνουν ο ίδιος, η μητέρα του, ο αδελφός και ο γιος του. Όλοι σκοτώνονται.

5-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες πυροβολούν και τραυματίζουν σοβαρά τον, αξιωματούχο στο υπουργείο εσωτερικών, ταξίαρχο Σαλάμ Σουλεϊμάν, στο κέντρο της πρωτεύουσας, κοντά στο σταθμό καυσίμων αλ Γκαϊλανί. Εξάλλου, στην πλατεία αλ Νοσούρ της δυτικής συνοικίας Γιαρμούκ, βόμβα τραυματίζει ένα μπάτσο και άλλα δύο άτομα. Τέλος, άλλη βόμβα τραυματίζει ιρακινό, μέλος των συμβουλίων αφύπνισης, καθώς και άλλα τρία άτομα, στη συνοικία Σαϊντίγια.

7-3 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων από τη νοτιοανατολική συνοικία Ζαφαρανίγια. Εξάλλου, στην ανατολική πρωτεύουσα, ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών στην οδό Palestine, που έχουν στόχο περίπολο μπάτσων, σκοτώνει ένα άτομο και τραυματίζει τρεις μπάτσους και άλλα πέντε άτομα.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος ιρα-

- Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Έκρηξη βόμβας στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από την πόλη Αλ-Ντουρ έχει ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό τεσσάρων από αυτούς.

9-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν δύο ιρακινούς Σάχουα στη δυτική συνοικία Τζιχάντ. Εξάλλου, στη δυτική συνοικία Καντισίγια, μαγνητική βόμβα σκάει κάτω από το αυτοκίνητο του πρόεδρου της επιτροπής Χατζ, Σεΐντ Τζαφάρ αλ Μουσάουι, τραυματίζοντας τον ίδιο και τον γιό του.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου στη συνοικία αλ Μουχαντισίν. Δυτικά, στη συνοικία Νέα Μοσούλη, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ιρακινών μπάτσων, σκοτώνοντας δύο από αυτούς και τραυματίζοντας άλλο ένα άτομο.
- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Οι βρετανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το θάνατο ενός πακιστανού εργαζόμενου στο, κατειλημμένο από τους κατοχικούς, αεροδρόμιο της πόλης, από βομβαρδισμό με πύραυλο κατιούσα.

10-3 - Βαγδάτη. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του εναντίον συνεδρίου εθνικής συμφιλίωσης στην περιοχή του Αμπού Γκράιμπ, στο οποίο συμμετέχουν διάφοροι φύλαρχοι και προσωπικότητες. Από την έκρηξη σκοτώνονται 33 άτομα και τραυματίζονται άλλα σαράντα έξι.
- Επαρχία Νίνγια. Παγιδευμένο αυτοκίνητο, παρκαρισμένο έξω από τοπικό κυβερνητικό κτίριο στο προάστιο Χαμντανίγια, 30χλμ. ανατολικά της Μοσούλης, σκοτώνει το γιό του προέδρου του τοπικού δικαστικού συμβουλίου και ένα γιατρό, ενώ τραυματίζονται άλλα έξι άτομα, ανάμεσά τους και τουλάχιστον ένας μπάτσος.

11-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοκίνητο-βόμβα, παρκαρισμένο κοντά στην ιατρική σχολή, στη δυτική πόλη, εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού. Σκοτώνονται τουλάχιστον τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται δεκατέσσερα άτομα, μεταξύ των οποίων τέσσερεις στρατιώτες. Στη συνοικία Σαρί Καγά στο κέντρο της

- Επαρχία Ντιγιάλα. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στον κεντρικό δρόμο που ενώνει τις πόλεις Μπακούμπα και Μεντίλι. Σκοτώνονται δύο στρατιώτες και τραυματίζεται άλλος ένας.

15-3 - Μοσούλη. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν τον μπάτσο αντισυνταγματάρχη Νταφίρ Κασμουλά το απογευματάκι στο κέντρο της πόλης.
- Κιρκούκ. Δύο μπάτσοι, μέλη περιπόλου, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας στην κεντρική οδό του Τουζ-Μπαγκνάντ.

16-3 - Βαγδάτη. Ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών στη νότια συνοικία Ντουρά έχει στόχο περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Παρ' ότι αυτόπτες μάρτυρες βλέπουν τους κατοχικούς να μαζεύουν πτώματα, αυτοί επιβεβαιώνουν γενικά το θάνατο ενός πολυεθνικού στρατιώτη από τραύματα κατά τη διάρκεια συμπλοκής.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Κατά τη διάρκεια ένοπλης συμπλοκής ανταρτών με τον ιρακινό στρατό σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης.

18-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον οχήματος που μεταφέρει δύο αξιωματούχους του υπουργείου εσωτερικών, στην οδό Σαντούν, στο κέντρο της πρωτεύουσας, τραυματίζοντας τους σοβαρά. Σε άλλο σημείο, στην ανατολική συνοικία Σαάμπ, αντάρτες τοποθετούν μαγνητική βόμβα στο αυτοκίνητο μπάτσου αξιωματικού, τραυματίζοντας τον.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση εναντίον περιπόλου μπάτσων στη συνοικία Νεμπί Γιουνίς και σκοτώνει ένα μπάτσο, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις.

19-3 - Επαρχία Νίνγια. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν το δήμαρχο του χωριού Ντομπερντάν, Χαλίλ Νταχίρ Αμπντιραχμάν.

20-3 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τη ζώνη με εκρηκτικά με την οποία είναι ζωσμένος, μετά από μισάωρη μάχη με αστυνομικές δυνά-

26-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου έχει στόχο περίπολο του ιρακινού στρατού. Τραυματίζεται ένας ταγματάρχης και ένας στρατιώτης.

Βαγδάτη. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στη νότια περιοχή αλ-Γιαντιρίγια, ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνεται ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι έξι μπάτσοι.

27-2- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα μικτής περιπόλου των κατοχικών και των καθεστωτικών δυνάμεων από το κέντρο της πόλης. Προκαλούνται ζημιές σε στρατιωτικό όχημα, ενώ δεν αναφέρονται άλλες απώλειες.

- Επαρχία Μαϊσάν. Κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα, βόρεια της Αμάρα. Καταστρέφεται ένα όχημα, ενώ, για λόγους ψυχικής έπαρσης, δεν αναφέρονται άλλου είδους απώλειες.

Κιρκούκ. Δύο μπάτσοι των συμβουλίων αφύπνισης σκοτώνονται και άλλοι δύο τραυματίζονται από πυρά ανταρτών στο προάστιο αλ-Χουγουέιγια.

28-2 - Βαγδάτη. Τρεις εκρήξεις βομβών σημειώνονται σε τρια διαφορετικά σημεία της πρωτεύουσας: στη συνοικία Ντορά, όπου στόχος είναι ένα περιπολικό της αστυνομίας και τραυματίζονται δύο άτομα, στη συνοικία Ζαφαρανίγια, όπου χτυπιέται ένα περιπολικό και τραυματίζονται τρεις μπάτσοι και άλλα τρια άτομα και τέλος, στη συνοικία Μανσούρ, όπου σκοτώνεται ο μπάτσος αντισυνταγματάρχης Αχμέντ Γκαζί, ο οποίος περνά από το σημείο με το ιδιωτικό αυτοκίνητό του, ένα ακόμη άτομο και τραυματίζονται άλλα εννέα.

- Επαρχία Νίνγια. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στο κέντρο της **Μοσούλης** έχει στόχο περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας.

- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μετά τον πρωινό καφέ, περίπου στις 11.15π.μ., παγιδευμένη μοτοσυκλέτα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων.

1-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο βόμβες εκρήγνυνται σε δύο διαφορετικά σημεία της πόλης: στη δυτική συνοικία Ισλά, με το πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού, όπου τραυματίζονται τρεις στρατιώτες και στην ανατολική συνοικία Ταμίμ, όπου σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο, όλοι μέλη περιπόλου.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πλησιάζει περίπολο ιρακινών μπάτσων και ανατινάζει τα εκρηκτικά που κουβαλάει επάνω του, παίρνοντας μαζί του δύο μπάτσους και τραυματίζοντας άλλους δέκα. Σε άλλο σημείο της πόλης, δυτικά, με το που σουρουπώνει, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και εκτελεί ιρακινό στρατιώτη.

- Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Δύο μαγνητικές βόμβες εκρήγνυνται κάτω από το αυτοκίνητο του σεΐχη Ντιάμπ, στο χωριό Ταλ αλ Θαχάμπ, 9 χλμ. νότια της Μπάλαντ. Στο αυτοκίνητο επιβαίνουν ο ίδιος, η μητέρα του, ο αδελφός και ο γιος του. Όλοι σκοτώνονται.

5-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες πυροβολούν και τραυματίζουν σοβαρά τον, αξιωματούχο στο υπουργείο εσωτερικών, ταξίαρχο Σαλάμ Σουλεϊμάν, στο κέντρο της πρωτεύουσας, κοντά στο σταθμό καυσίμων αλ Γκαϊλανί. Εξάλλου, στην πλατεία αλ Νοσούρ της δυτικής συνοικίας Γιαρμούκ, βόμβα τραυματίζει ένα μπάτσο και άλλα δύο άτομα. Τέλος, άλλη βόμβα τραυματίζει ιρακινό, μέλος των συμβουλίων αφύπνισης, καθώς και άλλα τρία άτομα, στη συνοικία Σαϊντίγια.

7-3 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων από τη νοτιοανατολική συνοικία Ζαφαρανίγια. Εξάλλου, στην ανατολική πρωτεύουσα, ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών στην οδό Palestine, που έχουν στόχο περίπολο μπάτσων, σκοτώνει ένα άτομο και τραυματίζει τρεις μπάτσους και άλλα πέντε άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα κοντά στο γενικό νοσοκομείο στη βορειοανατολική συνοικία Γουαντί Χάιρ. Τραυματίζονται δύο μπάτσοι. Επίσης, στο κέντρο της πόλης, αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε σημείο ελέγχου της αστυνομίας στην αγορά Σααρίν, τραυματίζοντας ένα μπάτσο και δύο άλλα άτομα.

- Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός στρατιώτη των συμμαχικών κατοχικών δυνάμεων, ο οποίος υπέκυψε στα τραύματά του, μετά από επίθεση ανταρτών στην περίπολο του.

8-3 - Βαγδάτη. Βόμβα τραυματίζει τρεις ιρακινούς των επιτροπών αφύπνισης, μέλη περιπόλου, στη δυτική συνοικία Γκαζαλίγια. Σε άλλο σημείο, στο κέντρο της πρωτεύουσας, μαγνητική βόμβα, τοποθετημένη κάτω από το αυτοκίνητο υπαλλήλου του ιρακινού κυ-

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου στη συνοικία αλ Μουχαντισίν. Δυτικά, στη συνοικία Νέα Μοσούλη, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ιρακινών μπάτσων, σκοτώνοντας δύο από αυτούς και τραυματίζοντας άλλο ένα άτομο.

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Οι βρετανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το θάνατο ενός πακιστανού εργαζόμενου στο, κατειλημμένο από τους κατοχικούς, αεροδρόμιο της πόλης, από βομβαρδισμό με πύραυλο κατιούσα.

10-3 - Βαγδάτη. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του εναντίον συνεδρίου εθνικής συμφιλίωσης στην περιοχή του Αμπού Γκράιμπ, στο οποίο συμμετέχουν διάφοροι φύλαρχοι και προσωπικότητες. Από την έκρηξη σκοτώνονται 33 άτομα και τραυματίζονται άλλα σαράντα έξι.

- Επαρχία Νίνγια. Παγιδευμένο αυτοκίνητο, παρκαρισμένο έξω από τοπικό κυβερνητικό κτίριο στο προάστιο Χαμντανίγια, 30χλμ. ανατολικά της Μοσούλης, σκοτώνει το γιό του προέδρου του τοπικού δικαστικού συμβουλίου και ένα γιατρό, ενώ τραυματίζονται άλλα έξι άτομα, ανάμεσά τους και τουλάχιστον ένας μπάτσος.

11-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοκίνητοβόμβα, παρκαρισμένο κοντά στην ιατρική σχολή, στη δυτική πόλη, εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού. Σκοτώνονται τουλάχιστον τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται δεκατέσσερα άτομα, μεταξύ των οποίων τέσσερεις στρατιώτες. Στη συνοικία Σαρί Κανά στο κέντρο της πόλης, αντάρτες ρίχνουν μία χειροβομβίδα εναντίον περιπόλου μπάτσων, τραυματίζοντας δύο από αυτούς και ένα ακόμη άτομο.

12-3 - Βαγδάτη. Βόμβα τοποθετημένη κάτω από τη γέφυρα Νάχντα στο κέντρο της πρωτεύουσας σκάει τη στιγμή που περνά κομβόι οχημάτων που μεταφέρει αξιωματούχο της τροχαίας. Τραυματίζονται τέσσερα άτομα, ανάμεσά τους και δύο μπάτσοι. Εξάλλου, στη δυτική συνοικία Γιαρμούκ, βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του γενικού διευθυντή πολιτικής άμυνας, ταξίαρχου Ταχά Κουντέρ, τραυματίζοντας τον ίδιο και άλλα δύο άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει κοντά σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στο Ντοράτ Μπαγκντάντ. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζεται άλλος ένας.

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Το σούρουπο,

ντρική οδό του Τους-Μπαγκντάντ.

16-3 - Βαγδάτη. Ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών στη νότια συνοικία Ντουρά έχει στόχο περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Παρ' ότι αυτόπτες μάρτυρες βλέπουν τους κατοχικούς να μαζεύουν πτώματα, αυτοί επιβεβαιώνουν γενικά το θάνατο ενός πολυεθνικού στρατιώτη από τραύματα κατά τη διάρκεια συμπλοκής.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Κατά τη διάρκεια ένοπλης συμπλοκής ανταρτών με τον ιρακινό στρατό σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης.

18-3 - Βαγδάτη. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον οχήματος που μεταφέρει δύο αξιωματούχους του υπουργείου εσωτερικών, στην οδό Σαντούν, στο κέντρο της πρωτεύουσας, τραυματίζοντας τους σοβαρά. Σε άλλο σημείο, στην ανατολική συνοικία Σαάμπ, αντάρτες τοποθετούν μαγνητική βόμβα στο αυτοκίνητο μπάτσου αξιωματικού, τραυματίζοντας τον.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση εναντίον περιπόλου μπάτσων στη συνοικία Νεμπί Γιουνίς και σκοτώνει ένα μπάτσο, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις.

19-3 - Επαρχία Νίνγια. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν το δήμαρχο του χωριού Ντομπερντάν, Χαλίλ Νταχίρ Αμπντιραχμάν.

20-3 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τη ζώνη με εκρηκτικά με την οποία είναι ζωσμένος, μετά από μισάωρη μάχη με αστυνομικές δυνάμεις, έξω από το σπίτι του φύλαρχου σεΐχη Ταλίμπ αλ-Χασνάι αλ-Ισσάι της φάρας Αλμπού-Εισσά, στην περιοχή Αμιρίγιατ αλ-Φαλλούτζα, δυτικά της πόλης. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται δύο σωματοφύλακες του φύλαρχου.

21-3 - Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Τικρίτ. Εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας με το αυτοκίνητό του από τη βόρεια συνοικία αλ-Καντισίγια. Ο μπάτσος τραυματίζεται ελαφρά.

- Επαρχία Μπαμπέλ. Ένα μέλος συμβουλίου Σάχουα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας τοποθετημένης στο αυτοκίνητό του στην περιοχή Σανιντίγκ, 60χλμ. βορειοδυτικά της Χίλλα.

22-3 - Επαρχία Ντιγιάλα. Τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες, μέλη περιπόλου, πέφτουν νε-

Κιρκούκ. Δύο μπάτσοι των συμβουλίων αφύπνισης σκοτώνονται και άλλοι δύο τραυματίζονται από πυρά ανταρτών στο προάστιο αλ-Χουγουέιγια.

28-2 - Βαγδάτη. Τρεις εκρήξεις βομβών σημειώνονται σε τρια διαφορετικά σημεία της πρωτεύουσας: στη συνοικία Ντορά, όπου στόχος είναι ένα περιπολικό της αστυνομίας και τραυματίζονται δύο άτομα, στη συνοικία Ζαφαρανίγια, όπου χτυπιέται ένα περιπολικό και τραυματίζονται τρεις μπάτσοι και άλλα τρια άτομα και τέλος, στη συνοικία Μανσούρ, όπου σκοτώνται ο μπάτσος αντισυνταγματάρχης Αχμέντ Γκαζί, ο οποίος περνά από το σημείο με το ιδιωτικό αυτοκίνητό του, ένα ακόμη άτομο και τραυματίζονται άλλα εννέα.

- Επαρχία Νίνγια. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στο κέντρο της **Μοσούλης** έχει στόχο περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας.

- Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μετά τον πρωινό καφέ, περίπου στις 11.15π.μ., παγιδευμένη μοτοσυκλέτα εκρήγνυται τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων.

1-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο βόμβες εκρήγνυνται σε δύο διαφορετικά σημεία της πόλης: στη δυτική συνοικία Ισλά, με το πέρασμα περιπόλου του ιρακινού στρατού, όπου τραυματίζονται τρεις στρατιώτες και στην ανατολική συνοικία Ταμίμ, όπου σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο, όλοι μέλη περιπόλου.

2-3 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπάλαντ Ραζ. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα, λίγο πριν τη μεσημεριανή σιέστα, κατά τις 1.30. Σκοτώνονται δύο στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι τρεις.

3-3 - Βαγδάτη. Βόμβα έχει στόχο κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων, τη στιγμή που περνά από τον κεντρικό σταθμό λεωφορείων αλ Αλλάουι, στο κέντρο της πρωτεύουσας.

- Επαρχία Νίνγια. Οκτώ βλήματα όλμου προσγειώνονται στην αμερικανική στρατιωτική βάση στην αλ Γκιζλανί, νότια της Μοσούλης. Το γεγονός δεν τυγχάνει σχολιασμού από τις κατοχικές δυνάμεις...

τίζει ένα μπάτσο και άλλα δύο άτομα. Τέλος, άλλη βόμβα τραυματίζει ιρακινό, μέλος των συμβουλίων αφύπνισης, καθώς και άλλα τρία άτομα, στη συνοικία Σαϊντίγια.

7-3 - Βαγδάτη. Βόμβα σκάει τη στιγμή που περνά κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων από τη νοτιοανατολική συνοικία Ζαφαρανίγια. Εξάλλου, στην ανατολική πρωτεύουσα, ταυτόχρονη έκρηξη δύο βομβών στην οδό Palestine, που έχουν στόχο περίπολο μπάτσων, σκοτώνει ένα άτομο και τραυματίζει τρεις μπάτσους και άλλα πέντε άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα κοντά στο γενικό νοσοκομείο στη βορειοανατολική συνοικία Γουαντί Χάιρ. Τραυματίζονται δύο μπάτσοι. Επίσης, στο κέντρο της πόλης, αντάρτες πετούν χειροβομβίδα σε σημείο ελέγχου της αστυνομίας στην αγορά Σααρίν, τραυματίζοντας ένα μπάτσο και δύο άλλα άτομα.

- Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός στρατιώτη των συμμαχικών κατοχικών δυνάμεων, ο οποίος υπέκυψε στα τραύματά του, μετά από επίθεση ανταρτών στην περίπολο του.

8-3 - Βαγδάτη. Βόμβα τραυματίζει τρεις ιρακινούς των επιτροπών αφύπνισης, μέλη περιπόλου, στη δυτική συνοικία Γκαζαλίγια. Σε άλλο σημείο, στο κέντρο της πρωτεύουσας, μαγνητική βόμβα, τοποθετημένη κάτω από το αυτοκίνητο υπαλλήλου του ιρακινού κυνοβουλίου, τραυματίζει τον ίδιο και άλλο ένα άτομο. Τέλος, αντάρτης καμικάζι πέφτει με τη μοτοσυκλέτα του και ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που κουβαλάει μέσα σε πλήθος υποψήφιων μπάτσων, μπροστά από την ακαδημία της αστυνομίας στην οδό Palestine. Σκοτώνονται τουλάχιστον 28 άτομα, μεταξύ των οποίων πέντε μπάτσοι και τρεις τροχαίοι, ενώ τραυματίζονται άλλα 57 άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Δύο ιρακινοί στρατιώτες απομακρύνονται από το σημείο ελέγχου στο οποίο έχουν βάρδια και πηγαίνουν σε κοντινό κατάστημα να ψωνίσουν φαγητό. Τους προλαβαίνουν, όμως, αντάρτες και τους κερνούν εισιτήριο χωρίς επιστροφή...

κτίριο στο προάστιο Χαμντανίγια, 30χλμ. ανατολικά της Μοσούλης, σκοτώνει το γιό του προέδρου του τοπικού δικαστικού συμβουλίου και ένα γιατρό, ενώ τραυματίζονται άλλα έξι άτομα, ανάμεσά τους και τουλάχιστον ένας μπάτσος.

11-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοκίνητο-βόμβα, παρκαρισμένο κοντά στην ιατρική σχολή, στη δυτική πόλη, εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού. Σκοτώνονται τουλάχιστον τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται δεκατέσσερα άτομα, μεταξύ των οποίων τέσσερεις στρατιώτες. Στη συνοικία Σαρί Κανά στο κέντρο της πόλης, αντάρτες ρίχνουν μία χειροβομβίδα εναντίον περιπόλου μπάτσων, τραυματίζοντας δύο από αυτούς και ένα ακόμη άτομο.

12-3 - Βαγδάτη. Βόμβα τοποθετημένη κάτω από τη γέφυρα Νάχντα στο κέντρο της πρωτεύουσας σκάει τη στιγμή που περνά κομβόι οχημάτων που μεταφέρει αξιωματούχο της τροχαίας. Τραυματίζονται τέσσερα άτομα, ανάμεσά τους και δύο μπάτσοι. Εξάλλου, στη δυτική συνοικία Γιαρμούκ, βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του γενικού διευθυντή πολιτικής άμυνας, ταξίαρχου Ταχά Κουντέρ, τραυματίζοντας τον ίδιο και άλλα δύο άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα σκάει κοντά σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στο Ντοράτ Μπαγκντάντ. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζεται άλλος ένας.

- Επαρχία Βασόρας. Βασόρα. Το σούρουπο, η βρετανική βάση που στεγάζεται στο κατειλημμένο αεροδρόμιο της πόλης δέχεται επίθεση με πύραυλο κατιούσα.

13-3 - Βαγδάτη. Τέσσερεις μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας στην ανατολική συνοικία Νέα Βαγδάτη.

14-3 - Βαγδάτη. Πύραυλος κατιούσα έχει στόχο τα διυλιστήρια Ντουρά στα νότια της πρωτεύουσας. Καταστρέφεται ένα βυτιοφόρο. Ένας ακόμη πύραυλος κατιούσα προσγειώνεται μέσα στην λεγόμενη πράσινη ζώνη. Εξάλλου, στην συνοικία Μανσούρ, βόμβα τραυματίζει δύο ιρακινούς στρατιώτες, μέλη περιπόλου.

[illegible] τον.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πραγματοποιεί επίθεση εναντίον περιπόλου μπάτσων στη συνοικία Νεμπί Γιουνίς και σκοτώνει ένα μπάτσο, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις.

19-3 - Επαρχία Νίνγια. Αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν το δήμαρχο του χωριού Ντομπερντάν, Χαλίλ Νταχίρ Αμπντιραχμάν.

20-3 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τη ζώνη με εκρηκτικά με την οποία είναι ζωσμένος, μετά από μισάωρη μάχη με αστυνομικές δυνάμεις, έξω από το σπίτι του φύλαρχου σεΐχη Ταλίμπ αλ-Χασνάι αλ-Ισσάι της φάρας Αλ-μπού-Εισσά, στην περιοχή Αμιρίγιατ αλ-Φαλλούτζα, δυτικά της πόλης. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται δύο σωματοφύλακες του φύλαρχου.

21-3 - Επαρχία Σαλάχ αλ-Ντιν. Τικρίτ. Εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας με το αυτοκίνητό του από τη βόρεια συνοικία αλ-Καντισίγια. Ο μπάτσος τραυματίζεται ελαφρά.

- Επαρχία Μπαμπέλ. Ένα μέλος συμβουλίου Σάχουα σκοτώνεται από έκρηξη βόμβας τοποθετημένης στο αυτοκίνητό του στην περιοχή Σανιντίγκ, 60χλμ. βορειοδυτικά της Χίλλα.

22-3 - Επαρχία Ντιγιάλα. Τέσσερεις ιρακινοί στρατιώτες, μέλη περιπόλου, πέφτουν νεκροί από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού στο προάστιο **Κανακίν**.

23-3 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι πλησιάζει περίπολο ιρακινών μπάτσων και ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μαζί του, τραυματίζοντας τέσσερεις μπάτσους, ανάμεσά τους και τον αρχηγό της περιπόλου.

Λυκοφιλίες, εκλογές και ξεκαθαρίσματα πολιτικών λογαριασμών

«Έτσι πρέπει να είναι και ο άγγελος της ιστορίας. Στραμμένο το πρόσωπό του προς το παρελθόν. Όπου εμφανίζεται σ' εμάς μια αλυσίδα γεγονότων, αυτός διακρίνει μια και μοναδική καταστροφή, που συσσωρεύει αδιάκοπα ερείπια επί ερειπίων και τα εκσφενδονίζει μπροστά στα πόδια του. Αυτός θέλει να μείνει εκεί, να ξυπνήσει νεκρούς και να στήσει τα χαλάσματα. Μια θύελλα σηκώνεται όμως από τη μεριά του Παραδείσου κι αδράχνει τις φτερούγες του και είναι τόσο δυνατή, που δεν μπορεί πια ο άγγελος να τις κλείσει. Τον ωθεί αυτή η θύελλα ασταμάτητα προς το μέλλον, στο οποίο έχει στραμμένη την πλάτη, ενώ ο σωρός από τα ερείπια φτάνει μπροστά του ως τον ουρανό. Ότι αποκαλούμε εμείς πρόοδο, είναι αυτή η θύελλα».

Βάλτερ Μπένγιαμιν,
Θέσεις για τη Φιλοσοφία της Ιστορίας

Είναι δύσκολο κανείς να μην διακρίνει σε περιόδους λεγόμενης πολιτικής ρευστότητας ή αστάθειας, και ακόμα περισσότερο σε περιόδους «κρίσης», που επηρεάζουν απ' άκρη σε άκρη το πλανητικό «χωριό», μια καίρια αντίφαση στις κυριαρχικές ρητορείες.

Ενώ λοιπόν από την μια αναγνωρίζουν δήθεν ή επικαλούνται σύσσωμοι οι κυρίαρχοι την ανάγκη συστράτευσης στον κοινό αγώνα για το ξεπέρασμα των «προβλημάτων», από την άλλη με δυσκολία μπορούν να κρύψουν το μέγεθος του σφοδρού ανταγωνισμού των μερίδων της εξουσίας που όχι μόνο δεν καταλαγιάζει για τον συμφέρον της κοινωνίας τις «δύσκολες» στιγμές, αλλά φυσικά εντείνεται.

που ο Παπανδρέου συναντάται με πλειάδα επιχειρηματιών, τραπεζιτών, τσιμεντοβιομήχανων, εφοπλιστών, μεγαλοξενοδόχων, ιδιοκτητών σούπερ μάρκετ, κατασκευαστικών εταιριών κλπ. για να δοθούν προφανώς ένθεν και ένθεν τα εχέγγυα και τα απαραίτητα διαπιστευτήρια καλής «κοινωνίας».

Ο ΣΥΡΙΖΑ από την μεριά του δεν θα μπορούσε να βρίσκεται εκτός κλίματος και με την χυδαιότητα που του αναλογεί προσπάθησε να χρησιμοποιήσει μια υποψηφιότητα της Κωνσταντίνα Κουνέβα στο Ευρωψηφοδέλτιο του για να ξεκαθαρίσει κυρίως εσωτερικούς λογαριασμούς ανάμεσα στις εσωκομματικές κλίκες, όπως αυτές εκφράζονται στις υποψηφιότητες Παπαδημούλη και Χουντή, αλλά και να αρμέξει καταλλήλως κινήματα του τύπου «όλοι μαζί ΣΥΡΙΖΑ και μη το λες ούτε στου παπά το αυτί».

Τέλος οι επιθέσεις τόσο του βουλευτή της ΝΔ Γ. Μανώλη στην Θεοδώρα Μπακογιάννη όσο και του φίλου και σύμμαχου του κόμματος Καρατζαφέρη αντανακλούν ακριβώς το ίδιο κλίμα. Εύγλωττες λοιπόν οι προθέσεις επαναπροσδιορισμού, διατάραξης ή μη των υφιστάμενων κομματικών συσχετισμών με φόντο τις επερχόμενες εκλογές, αλλά και έκφρασης ευρύτερων κυριαρχικών συμφερόντων είτε μερίδων της ΕΕ είτε βρετανικών ή βορειοαμερικάνικων κατά περίπτωση ή ρωσικών σε θέματα ενέργειας και εξοπλισμών (σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για την αγορά εκατοντάδων ρωσικών τεθωρακισμένων οχημάτων), ή επιλογών στην ευρύτερη κυριαρχική σκακιέρα με την πώληση του εμπορικού βραχίονα του λιμανιού του Πειραιά στην κινέζικη Cosco.

πολιτικών λογαριασμών

...τα χαλάσματα. Μια θύελλα σηκώνεται όμως από τη μεριά του Παραδείσου κι αδράχνει τις φτερούγες του και είναι τόσο δυνατή, που δεν μπορεί πια ο άγγελος να τις κλείσει. Τον ωθεί αυτή η θύελλα ασταμάτητα προς το μέλλον, στο οποίο έχει στραμμένη την πλάτη, ενώ ο σωρός από τα ερείπια φτάνει μπροστά του ως τον ουρανό. Ότι αποκαλούμε εμείς πρόοδο, είναι αυτή η θύελλα».*

Βάλτερ Μπένγιαμιν,
Θέσεις για τη Φιλοσοφία της Ιστορίας

Είναι δύσκολο κανείς να μην διακρίνει σε περιόδους λεγόμενης πολιτικής ρευστότητας ή αστάθειας, και ακόμα περισσότερο σε περιόδους «κρίσης», που επηρεάζουν απ' άκρη σε άκρη το πλανητικό «χωριό», μια καίρια αντίφαση στις κυριαρχικές ρητορείες.

Ενώ λοιπόν από την μια αναγνωρίζουν δήθεν ή επικαλούνται σύσσωμοι οι κυρίαρχοι την ανάγκη συστράτευσης στον κοινό αγώνα για το ξεπέρασμα των «προβλημάτων», από την άλλη με δυσκολία μπορούν να κρύψουν το μέγεθος του σφοδρού ανταγωνισμού των μερίδων της εξουσίας που όχι μόνο δεν καταλαγιάζει για τον συμφέρον της κοινωνίας τις «δύσκολες» στιγμές, αλλά φυσικά εντείνεται.

Δεν θα μπορούσε, βέβαια, να συμβαίνει κάτι διαφορετικό.

Η όξυνση μάλιστα των αντιθέσεων είναι ανάλογη με την επιδείνωση της θέσης τεράστιων πληθυσμιακών κομματιών.

Μια πρώτη απλοϊκή, αλλά ουσιώδης διαπίστωση, δεν μπορεί παρά να κατατείνει στο ότι καμία εξουσιαστική μερίδα δεν δέχεται αγόγγυστα την προοπτική μείωση της δυνατότητάς της για κοινωνικό έλεγχο ή οικονομική επιβολή έναντι μιας άλλης εξουσιαστικής κάστας ή συνασπισμένων συμφερόντων εξουσίας.

Η εικόνα αυτή γίνεται περισσότερο ανάγλυφη αν παρατηρήσει κανείς τις εξελίξεις

μη εξαιρετέα. Όπως επίσης και από την ΝΔ στο Πασοκ και το αντίθετο.

Μπορεί επίσης να παρατηρήσει κανείς ότι ακριβώς μετά από περιόδους όξυνσης των αντιθέσεων μεταξύ εξουσιαστικών,

Μαρφίν επίσης αραβικών συμφερόντων;

Ας δούμε όμως ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα και εξίσου διδακτικό παράδειγμα.

Μπορεί λοιπόν ο Καραμανλής να παρα-

...ρούσε να βρίσκεται εκτός κλίματος και με την χυδαιότητα που του αναλογεί προσπάθησε να χρησιμοποιήσει μια υποψηφιότητα της Κωνσταντίνα Κουνέβα στο Ευρωψηφοδέλτιο του για να ξεκαθαρίσει κυρίως εσωτερικούς λογαριασμούς ανάμεσα στις εσωκομματικές κλίκες, όπως αυτές εκφράζονται στις υποψηφιότητες Παπαδημούλη και Χουντή, αλλά και να αρμέξει καταλλήλως κινήματα του τύπου «όλοι μαζί ΣΥΡΙΖΑ και μη το λες ούτε στου παπά το αυτί».

Τέλος οι επιθέσεις τόσο του βουλευτή της ΝΔ Γ. Μανώλη στην Θεοδώρα Μπακογιάννη όσο και του φίλου και σύμμαχου του κόμματος Καρατζαφέρη αντανακλούν ακριβώς το ίδιο κλίμα. Εύγλωττες λοιπόν οι προθέσεις επαναπροσδιορισμού, διατάραξης ή μη των υφιστάμενων κομματικών συσχετισμών με φόντο τις επερχόμενες εκλογές, αλλά και έκφρασης ευρύτερων κυριαρχικών συμφερόντων είτε μερίδων της ΕΕ είτε βρετανικών ή βορειοαμερικάνικων κατά περίπτωση ή ρωσικών σε θέματα ενέργειας και εξοπλισμών (σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για την αγορά εκατοντάδων ρωσικών τεθωρακισμένων οχημάτων), ή επιλογών στην ευρύτερη κυριαρχική σκακιέρα με την πώληση του εμπορικού βραχίονα του λιμανιού του Πειραιά στην κινέζικη Cosco.

Άγριο το εξουσιαστικό αλισβερίσι, στο βαθμό μάλιστα που προσδιορίζει η εμφάνιση και η «απειλή» της λέξης χρεωκοπίας από τους ευρωπαίους εταίρους και συμμάχους, αλλά και διαφόρων οικονομικών επαΐόντων που θυμίζουν ότι το χρέος των 43 δις ευρώ που υπολογίζεται για το 2009 δεν συμπεριλαμβάνει τα κρυμμένα χρέη των νοσοκομείων και άλλων οργανισμών που αν συμπεριληφθούν θα ανεβάσουν το χρέος στα 70 δις ευρώ αφού το «δημόσιο» έχει εγγυηθεί για τα δάνεια των ΔΕΚΟ. Και ακολουθούν και άλλες «απειλητικές» λέξεις όπως «επιτήρηση», επιπλέον «εξάρτηση» ...

θεν ή επικαλούνται σύσσωμοι οι κυρίαρχοι την ανάγκη συστράτευσης στον κοινό αγώνα για το ξεπέρασμα των «προβλημάτων», από την άλλη με δυσκολία μπορούν να κρύψουν το μέγεθος του σφοδρού ανταγωνισμού των μερίδων της εξουσίας που όχι μόνο δεν καταλαγιάζει για τον συμφέρον της κοινωνίας τις «δύσκολες» στιγμές, αλλά φυσικά εντείνεται.

Δεν θα μπορούσε, βέβαια, να συμβαίνει κάτι διαφορετικό.

Η όξυνση μάλιστα των αντιθέσεων είναι ανάλογη με την επιδείνωση της θέσης τεράστιων πληθυσμιακών κομματιών.

Μια πρώτη απλοϊκή, αλλά ουσιώδης διαπίστωση, δεν μπορεί παρά να κατατείνει στο ότι καμία εξουσιαστική μερίδα δεν δέχεται αγόγγυστα την προοπτική μείωση της δυνατότητάς της για κοινωνικό έλεγχο ή οικονομική επιβολή έναντι μιας άλλης εξουσιαστικής κάστας ή συνασπισμένων συμφερόντων εξουσίας.

Η εικόνα αυτή γίνεται περισσότερο ανάγλυφη αν παρατηρήσει κανείς τις εξελίξεις ή τους συσχετισμούς στο «εσωτερικό» ενός κομματικού σχηματισμού, που ουδέποτε έρχονται να εκφράσουν μόνο τις ιδιαίτερες προτιμήσεις της κομματικής βάσης.

Τα ίδια συμπεράσματα μπορεί κανείς να βγάλει από τις συνεχείς «στρατηγικές» συγχωνεύσεις πολυεθνικών ή τραπεζών που έρχονται να πλήξουν ή και να εξολοθρεύσουν ανταγωνιστικά συμφέροντα ή ομίλους συμφερόντων.

Οι δεδομένες, όμως, αντιθέσεις εξουσιαστικών μερίδων όχι μόνο δεν αναστέλλουν ένα ευρύτερο συναινετικό πνεύμα μεταξύ τους, ή της δυνατότητας μεταπήδησης λόγου χάρη κομματικών στελεχών από τον ένα κομματικό σχηματισμό στον άλλο. Ίσα ίσα το αντίθετο.

Τα παραδείγματα του κοντινού ή του απώτερου παρελθόντος είναι όχι μόνο πολλά, αλλά επαρκώς διδακτικά. Πόσα και πόσα στελέχη του ΚΚΕ και του ΣΥΝ δεν μεταπήδησαν στο Πασοκ; Ουκ ολίγα γνωστά και μη εξαιρετέα. Όπως επίσης και από την ΝΔ στο Πασοκ και το αντίθετο.

Μπορεί επίσης να παρατηρήσει κανείς ότι ακριβώς μετά από περιόδους όξυνσης των αντιθέσεων μεταξύ εξουσιαστικών, κομματικών, οικονομικών, εκδοτικών μερίδων οι μετεγγραφές είναι συχνότερες σε κάθε περίπτωση, αλλά και η αναζήτηση συναινετικών διαδικασιών ακόμα και των πιο πρωτοπόρων.1

Μήπως δεν είναι ενδεικτική η πρόσφατη περίπτωση της εξαγοράς της Ολυμπιακής από τον όμιλο της Μάρφιν αραβικών και όχι μόνο συμφερόντων που εκπροσωπεί επικοινωνιακά ο αξιότιμος επιχειρηματίας και αντιπρόεδρος της κ. Βγενόπουλος. Ποιος θυμάται πια τις μηνύσεις με τις οποίες «βομβάρδισε» τους προέδρους του Πασοκ και του ΣΥΝ επειδή λέει του δυσφήμιζαν; Κανείς βέβαια. Η διακομματική συναίνεση στην «λύση» Βγενόπουλου για την Ολυμπιακή έκλεισε τα στόματα όποιου θα ήθελε να θυμηθεί τις παλιές «κακές» στιγμές. Ή μήπως τελικά όλα ήταν μέρος της ίδια παράστασης για να μην ξεχάσουμε και την «αποτυχία» των διαπραγματεύσεων πώλησης της Ολυμπιακής σε οικονομικού κύκλους στο Κατάρ για να καταλήξει τελικά στην Μαρφίν επίσης αραβικών συμφερόντων;

Ας δούμε όμως ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα και εξίσου διδακτικό παράδειγμα.

Μπορεί λοιπόν ο Καραμανλής να παραμένει στην αίθουσα του κοινοβουλίου για να ακούσει την Παπαρήγα και όταν εκείνη τελειώνει αφήνει τον Φ. Πετραλιά να ακούσει τον Αλαβάνο, αλλά ο Κουβέλης θεωρείται σοβαρός και εχέφρων πολιτικός από τους λεγόμενους συντηρητικούς κύκλους.

Την ίδια στιγμή στο ραδιοφωνικό σταθμό CITY συμφερόντων Γιάννας Αγγελοπούλου έχουν βρεί ...δουλειά τόσο ο Θ. Πάγκαλος όσο και η Λ. Κανέλλη του ΚΚΕ. Φυσικά η πρόσληψη της τελευταίας συνοδεύει μεγαλύτερες «δουλειές» και «ανοίγματα» με την Τυποεκδοτική την θεωρούμενη από πολλούς επιχειρηματική ναυαρχίδα του ΚΚΕ. Σφάζονται βέβαια Πάγκαλος και ΚΚΕ, αλλά δεν έχουν κανένα πρόβλημα να συνευρίσκονται και να συνεργάζονται κάτω από την εργοδοσία της κ. Αγγελοπούλου.

Το ίδιο διόλου περίεργη είναι και αναγγελία της «επιστροφής» του «αναντικατάστατου» για την πασοκική επανάκαμψη Σημίτη υπό τον τίτλο «συστράτευση, ασφάλεια και μεσαίος χώρος», την ίδια στιγμή ... κυριαρχικών συμφερόντων είτε μερίδων της ΕΕ είτε βρετανικών ή βορειοαμερικάνικων κατά περίπτωση ή ρωσικών σε θέματα ενέργειας και εξοπλισμών (σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για την αγορά εκατοντάδων ρωσικών τεθωρακισμένων οχημάτων), ή επιλογών στην ευρύτερη κυριαρχική σκακιέρα με την πώληση του εμπορικού βραχίονα του λιμανιού του Πειραιά στην κινέζικη Cosco.

Άγριο το εξουσιαστικό αλισβερίσι, στο βαθμό μάλιστα που προσδιορίζει η εμφάνιση και η «απειλή» της λέξης χρεωκοπίας από τους ευρωπαίους εταίρους και συμμάχους, αλλά και διαφόρων οικονομικών επαϊόντων που θυμίζουν ότι το χρέος των 43 δις ευρώ που υπολογίζεται για το 2009 δεν συμπεριλαμβάνει τα κρυμμένα χρέη των νοσοκομείων και άλλων οργανισμών που αν συμπεριληφθούν θα ανεβάσουν το χρέος στα 70 δις ευρώ αφού το «δημόσιο» έχει εγγυηθεί για τα δάνεια των ΔΕΚΟ. Και ακολουθούν και άλλες «απειλητικές» λέξεις όπως «επιτήρηση», επιπλέον «εξάρτηση», «εθνική κρίση», αλλά και φήμες για χρεωκοπία εμπορικής τράπεζας κο.

Η τελική «αναμέτρηση» φαίνεται ακόμα να προσδιορίζεται τόσο από την επικοινωνιακή διαχείριση «σκανδάλων», όπως η Υπόθεση Σίμενς (με Μαντέλη να εκπροσωπεί το «εκσυγχρονιστικό Πασοκ), υπόθεση Παυλίδη, Βατοπεδίου και υπόθεση ομολόγων, όσο και από τη διαχείριση του «ζητήματος της ασφάλειας», έτσι όπως το τελευταίο έχει προσδιοριστεί με την ομογενοποίηση της «εγκληματικότητας, της πολιτικής βίας και των κοινωνικών ταραχών». Επομένως η αποτελεσματική ή μη διαχείριση του «προβλήματος» που λέγεται «ασφάλεια» των πολιτών δεν εισβάλλει πλέον στο πολιτικό προσκήνιο ως ένας ακόμα παράγοντας αλλά ως ένας πρωτεύων παράγοντας που θα συνδέσει το κράτος και την ως τώρα αποξενωμένη κοινωνία. Μ' άλλα λόγια ως πολιτικός μόχλος φιλοδοξείται να καθοριστεί εκ νέου η κοινωνική αποδοχή στην κατασταλτική δραστηριότητα του κράτους και

μάλιστα εις όφελος της κοινωνίας!!! Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της απόδρασης2 Παλαιοκώστα-Ριζάι μ' αφορμή την οποία προωθήθηκε ακόμα και το ζήτημα της ονομαστικοποίησης των μέχρι τώρα ενεργών καρτοκινήτων...

Είναι σαφές ότι σκοπός ενός πλήθους δημοσιευμάτων είναι να πειστεί η περιλάλητη «κοινή» γνώμη, αν όχι ότι «δεν υπάρχει κράτος», ότι τουλάχιστον το κράτος διαλύθηκε, είναι ανίκανο, ότι η κρατική ανεπάρκεια είναι δεδομένη, ότι το κράτος ξεφτιλίστηκε και άλλα συναφή. Άρα; Θα πρέπει να συμφωνήσει ο κάθε πολίτης ότι το κράτος οφείλει να οργανωθεί καλύτερα, να σκληρύνει τη στάση του, να ψηφιστούν καινούργιοι νόμοι και προπάντων οι νόμοι να εφαρμόζονται.

Σ' αυτό μάλιστα το σημείο είναι εντυπωσιακή η σύγκλιση και η πολιτική συναίνεση3 για την πάταξη του «απόλυτου κακού», ενός εσμού που αποτελείται από «κακοποιούς που δολοφονούν ηλικιωμένους για 15 ευρώ, πολιτικούς εγκληματίες, κουκουλοφόρους που ρημάζουν τα πανεπιστήμια και καταπατούν το άσυλο, θιασώτες του χάους που στοχεύουν στον απόλυτο φόβο όλων εναντίον όλων, πρεζέμπορους και όλη την πλέμπα που λυμαίνεται το ιστορικό κέντρο της Αθήνας».

Τα ΜΜΕ αναπτύσσουν μια γνωστή τεχνική. Οι προβαλλόμενες αποτυχίες του κρατικού μηχανισμού στην καταστολή διογκώνονται, και όσο περισσότερο διογκώνονται τόσο περισσότερο αναλύονται οι πτυχές τους, και άλλο τόσο εξασκούνται οι «συντηρητικές» και «προοδευτικές» δυνάμεις στους τρόπους και στις τεχνικές ουσιαστικής σύγκλισης. Οι ιδέες και οι προτάσεις ρίχνονται στο τραπέζι για να υιοθετηθούν την κατάλληλη στιγμή όπως στην περίπτωση των γεγονότων του Κολωνακίου, όπου η προβαλλόμενη κοινωνική και πολιτική κατακραυγή καλύπτει τις πολιτικές «ευαισθησίες», απουσία μάλιστα κοινωνικών κινητοποιήσεων και συνθέσεων. Ή όπως στην περίπτωση του εμπρησμού συρμών του ΗΣΑΠ όπου καταδείχτηκε ως επαναστατικός εχθρός κάθε επιβάτης του ΗΣΑΠ. Η σύγκλιση και η πολιτική συναίνεση συμπεριλαμβάνει πλέον μια ανακουφισμένη αριστερά α-

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
καταστάσεις

Επειδή
το παραμύθι περί
«ελεύθερης επιλογής»
στο ντοπάρισμα δεν
μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ
την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ,
το ΦΟΒΟ,
την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,
την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,
την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
την ΠΛΗΞΗ
που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να
χτιστεί μια ανθρώπινη και
ελεύθερη κοινωνία με
μέσα που καταστρέφουν
ανθρώπινες υπάρξεις
και συμπορεύονται με
τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

μάλιστα εις όφελος της κοινωνίας!!! Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της απόδρασης2 Παλαιοκώστα-Ριζάι μ' αφορμή την οποία προωθήθηκε ακόμα και το ζήτημα της ονομαστικοποίησης των μέχρι τώρα ανεργών καρτοκινήτων...

Είναι σαφές ότι σκοπός ενός πλήθους δημοσιευμάτων είναι να πειστεί η περιλάλητη «κοινή» γνώμη, αν όχι ότι «δεν υπάρχει κράτος», ότι τουλάχιστον το κράτος διαλύθηκε, είναι ανίκανο, ότι η κρατική ανεπάρκεια είναι δεδομένη, ότι το κράτος ξεφτιλίστηκε και άλλα συναφή. Άρα; Θα πρέπει να συμφωνήσει ο κάθε πολίτης ότι το κράτος οφείλει να οργανωθεί καλύτερα, να σκληρύνει τη στάση του, να ψηφιστούν καινούργιοι νόμοι και προπάντων οι νόμοι να εφαρμόζονται.

Σ' αυτό μάλιστα το σημείο είναι εντυπωσιακή η σύγκλιση και η πολιτική συναίνεση3 για την πάταξη του «απόλυτου κακού», ενός εσμού που αποτελείται από «κακοποιούς που δολοφονούν ηλικιωμένους για 15 ευρώ, πολιτικούς εγκληματίες, κουκουλοφόρους που ρημάζουν τα πανεπιστήμια και καταπατούν το άσυλο, θιασώτες του χάους που στοχεύουν στον απόλυτο φόβο όλων εναντίον όλων, πρεζέμπορους και όλη την πλέμπα που λυμαίνεται το ιστορικό κέντρο της Αθήνας».

Τα ΜΜΕ αναπτύσσουν μια γνωστή τεχνική. Οι προβαλλόμενες αποτυχίες του κρατικού μηχανισμού στην καταστολή διογκώνονται, και όσο περισσότερο διογκώνονται τόσο περισσότερο αναλύονται οι πτυχές τους, και άλλο τόσο εξασκούνται οι «συντηρητικές» και «προοδευτικές» δυνάμεις στους τρόπους και στις τεχνικές ουσιαστικής σύγκλισης. Οι ιδέες και οι προτάσεις ρίχνονται στο τραπέζι για να υιοθετηθούν την κατάλληλη στιγμή όπως στην περίπτωση των γεγονότων του Κολωνακίου, όπου η προβαλλόμενη κοινωνική και πολιτική κατακραυγή καλύπτει τις πολιτικές «ευαισθησίες», απουσία μάλιστα κοινωνικών κινητοποιήσεων και συνθέσεων. Ή όπως στην περίπτωση του εμπρησμού συρμών του ΗΣΑΠ όπου καταδείχτηκε ως επαναστατικός εχθρός κάθε επιβάτης του ΗΣΑΠ. Η σύγκλιση και η πολιτική συναίνεση συμπεριλαμβάνει πλέον μια ανακουφισμένη αριστερά αφού με ευκολία μπορεί να αποδείξει ότι η υποστήριξη της στην «νεανική εξέγερση του Δεκέμβρη» δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με ενέργειες που «τροφοδοτούν τον κρατικό αυταρχισμό και θεωρούνται εχθρικές ή

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

**Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
καταστάσεις**

**Επειδή
το παραμύθι περί
«ελεύθερης επιλογής»
στο ντοπάρισμα δεν
μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ
την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ,
το ΦΟΒΟ,
την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,
την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,
την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
την ΠΛΗΞΗ
που έχουν επιβληθεί...**

**...γι αυτό δεν μπορεί να
χτιστεί μια ανθρώπινη και
ελεύθερη κοινωνία με
μέσα που καταστρέφουν
ανθρώπινες υπάρξεις
και συμπορεύονται με
τα σχέδια των κρατιστών**

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

*Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας*

στους τρόπους και στις τεχνικές ουσιαστικής σύγκλισης. Οι ιδέες και οι προτάσεις ρίχνονται στο τραπέζι για να υιοθετηθούν την κατάλληλη στιγμή όπως στην περίπτωση των γεγονότων του Κολωνακίου, όπου η προβαλλόμενη κοινωνική και πολιτική κατακραυγή καλύπτει τις πολιτικές «ευαισθησίες», απουσία μάλιστα κοινωνικών κινητοποιήσεων και συνθέσεων. Ή όπως στην περίπτωση του εμπρησμού συρμών του ΗΣΑΠ όπου καταδείχτηκε ως επαναστατικός εχθρός κάθε επιβάτης του ΗΣΑΠ. Η σύγκλιση και η πολιτική συναίνεση συμπεριλαμβάνει πλέον μια ανακουφισμένη αριστερά αφού με ευκολία μπορεί να αποδείξει ότι η υποστήριξη της στην «νεανική εξέγερση του Δεκέμβρη» δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με ενέργειες που «τροφοδοτούν τον κρατικό αυταρχισμό και θεωρούνται εχθρικές ή ακατανόητες από την κοινωνία».

Και τα ερωτήματα μετατίθενται και πληθαίνουν σε μια τελείως διαφορετική βάση. «Θα γίνει ο κουκουλοφόρος τύπος ανθρώπου, όπως ο τέντυμποϊ;» «Θ' αποτελέσει κάτι τέτοιο πρόληψη ή όχι; Θα συλλαμβάνονται 500 διαδηλωτές εάν είναι κουκουλωμένοι και βρίζουν τους αστυνομικούς και ποιες θα είναι οι συνέπειες μιας παρόμοιας κατάστασης»; «Θα τελεσφορήσουν τα νέα μέτρα με τις εποχούμενες ελαφρές ταξιαρχίες αστυνομικών που θα καραδοκούν στο κέντρο της Αθήνας»;

Θα το πούμε μ' άλλα λόγια η αναγωγή του «ζητήματος της ασφάλειας» σε κεντρικό μοχλό των εξελίξεων λύνει το γόρδιο δεσμό μιας απαιτούμενης χειροπιαστής επιτυχίας, αφού η τελικά η κοινή αναγνώριση της «αποτυχίας» οδηγεί στην συναίνεση και προϋποθέτει την εξασφάλιση στην κατάλληλη στιγμή επιτυχιών είτε «μεγάλων» είτε μια σειρά «μικρών». Απ' αυτές τις επιτυχίες κερδισμένη θα είναι η διαδικασία ευρύτερης συναίνεσης, αφού όλοι θα μπορούν να επιζητήσουν μερίδιο απ' αυτήν, καθώς θα επικαλούνται την συνεισφορά τους στην ενεργοποίηση του κρατικού μηχανισμού.

Τα πράγματα βέβαια δεν είναι τόσο ρόδινα για τους εξουσιαστές για τον απλούστατο λόγο ότι η κατάσταση και μετά την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη παραμένει έκρυθμη κοινωνικά. Όλοι γνωρίζουν ότι τυχόν επανάληψη ανεξέλεγκτων κοινωνικών συγκρούσεων με κάθε αφορμή θα κάνει να μοιάζουν τα γεγονότα του Δεκέμβρη με απλό αστειάκι. Η κοινωνική ανυποταξία παραμένει δεδομένη με βαθιές ρίζες και καταβολές, όπως και η αδιαμφισβήτητη παρουσία και συμβολή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών.[4]

Φθάνει να μην συγχέονται με τις αριστερές επιδιώξεις, εκλογικές ή μη. Φθάνει να μην ταυτίζονται με αναλώσιμα υλικά λειτουργικά πάσης φύσεως εξουσιαστικών συμφερόντων.

Και βέβαια όχι μόνο στα λόγια. Αλλά και στην πράξη...

Κύκλος Σύνταξης της Διαδρομής

---

1. «Ευήκοον ους σε ευρύ φάσμα της ελληνικής κοινωνίας βρίσκει η αναζήτηση ενός πολιτικού σχήματος που θα λειτουργεί ως πυλώνας συναινετικής διακυβέρνησης και σταθερότητας για τον σχηματισμό κυβερνήσεων συνεργασίας, είτε με την ΝΔ είτε με το ΠΑΣΟΚ. [...] Σε πρακτικό επίπεδο ο πρώτιστος λόγος ύπαρξης ενός τέτοιου κόμματος είναι η αποφυγή της ακυβερνησίας, η οποία λόγω του ισχύοντος εκλογικού νόμου κάνει απειλητικά την εμφάνιση της πάνω από την πολιτική ζωή της χώρας. Στην πορεία θα μπορούσε να συμβάλλει στην σταδιακή εξυγίανση του πολιτικού συστήματος και της κοινωνίας γενικότερα». Α. Έλλις, Συμπόρευση και σύνθεση όχι διαίρεση, Καθημερινή 1-3-2009

2. «Και το ζήλεψα, και το διασκέδασα και το χάρηκα. Αυτές οι κινήσεις του Βασίλη τα τρία τελευταία χρόνια, από την προηγούμενη απόδραση, περνώντας από απαγωγές και μέχρι την επαναπόδραση, έχει καταντήσει να γίνεται πολιτικός μοχλός. Το οποίο δεν ξέρω κατά πόσο θα τον παγιδέψει, στο να συνεχίσει αυτό το παιχνίδι ή θα κοιτάξει τον εαυτό του, την επιβίωσή του. Βέβαια, ο καθένας κάνει τις επιλογές του». Κώστας Σαμαράς, 1-3-2009 Καθημερινή

3. «Ήδη αρχίζει να διαχέεται «ή να καλλιεργείται;» η ίδια ανησυχία ανάμεσα σε πολιτικά συντηρητικές δυνάμεις και σε ανάλογους χώρους που χαρακτηρίζονται για τα δημοκρατικά τους αναλαστικά και οδηγούνται σε αιτήματα καταστολής, ακόμη και με ιδιώνυμο χαρακτήρα. Κατόπιν τούτων θα μπορούσε με βεβαιότητα να υποστηριχθεί ότι υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα ασφάλειας στη χώρα». Σοφία Βιδάλη, Βήμα 1-3-2009

4. «Το 1974 αποκατεστάθη το κοινοβουλευτικό σύστημα, αλλά αντί θεσμών δημοκρατικής συμπεριφοράς, επεκράτησε αίσθημα γενικής χαλαρώσεως και πολιτικής ελευθεριότητος. Αυτό το οποίο παρέμεινε κυρίαρχο ήταν το πνεύμα της εξεγέρσεως. Το ενδιαφέρον όμως δεν εντοπίζεται μόνο σε κάποιες αναρχικές ομάδες, σε πυρήνες αντιεξουσιαστών και σε άλλα παρόμοια συναφή, αλλά αφορά σε κάθε κοινωνική ομάδα ή πολιτικό σχήμα που δρα στη χώρα. Η Ελλάς ζει μονίμως σε κλίμα εμφυλιακής αντιπαραθέσεως, πράγμα που υποθάλπτει την ιδεολογική διαμόρφωση και δράση ακραίων ομάδων». Καθημερινή 22-3-2009, Κώστα Ιορδανίδης, Το σύνδρομο της εξεγέρσεως.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν –χωρίς αντίτιμο– προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

ΘΑ ΠΕΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗΣ;

Η ανακύκλωση δεν είναι κάποια παραγωγική διαδικασία μηδενικού κόστους. Περιλαμβάνει τεράστια κατανάλωση φυσικών πόρων και, όπως οποιαδήποτε άλλη διαδικασία κατασκευής, έχει τα δικά της απόβλητα. Τα θετικά της παραγωγής ανακυκλωμένου χαρτιού ανατρέπονται κατά πολύ από την ουσιαστική ρύπανση και τις οικονομικές δαπάνες που απαιτεί. Η μαζική ανακύκλωση, για τη μεγάλη πλειοψηφία των υλικών, απαιτεί περισσότερη ενέργεια από απλά να το πετάξεις και να χρησιμοποιήσεις ένα καινούργιο. **Δεν σώζουμε οποιαδήποτε δέντρα με την ανακύκλωση του χαρτιού**. Το 87% των δέντρων που χρησιμοποιήθηκαν για να κάνουν το χαρτί φυτεύτηκαν από τις επιχειρήσεις χαρτιού γι' αυτό το σκοπό.

Η ανακύκλωση είναι μια διαδικασία παραγωγής, και επομένως επιδρά και στο περιβάλλον. Στις ΗΠΑ, το γραφείο της αξιολόγησης της τεχνολογίας υποστηρίζει ότι «συνήθως δεν είναι ξεκάθαρο εάν η δευτεροβάθμια παραγωγή [όπως η ανακύκλωση] παράγει λιγότερη ρύπανση ανά τόνο του επεξεργασμένου υλικού σε σχέση με τις αρχικές διαδικασίες παραγωγής». Πράγματι, εξηγεί το γιατί: Η ανακύκλωση αλλάζει τη φύση της ρύπανσης, μερικές φορές αυξάνοντάς την και άλλοτε μειώνοντάς την.

Παραδείγματος χάριν, το EPA (Environmental Protection Agency = Υπηρεσία Προστασίας του Περιβάλλοντος) εξέτασε τόσο την αρχική παραγωγή χαρτιού, όσο και τη διαδικασία ανακύκλωσης για εκλυόμενες τοξικές ουσίες. **Πέντε τοξικές ουσίες βρέθηκαν μόνο στην αρχική παραγωγή, οκτώ στις διαδικασίες ανακύκλωσης**. Μεταξύ αυτών των πέντε ουσιών, όλες εκτός από μία εντοπίστηκαν σε **υψηλά επίπεδα** στις διαδικασίες ανακύκλωσης. Παρόμοια αποτελέσματα έχουν βρεθεί για την παραγωγή χάλυβα και αργιλίου.

Αυτό που ευρύτατα προβάλλεται είναι πως η ανακύκλωση «σώζει τους πόρους». Συχνά, οι υποστηρικτές της ανακύκλωσης

χαρτιού. Παρ' όλ' αυτά, μια προσεκτική εξέταση οποιουδήποτε στοιχείου, που υποβάλλεται ως γεγονός, καταρρίπτει τα επιχειρήματα. Ένα κοινό ψέμα που ακούγεται συχνά στα σχολεία, στην κυβερνητική πολιτική και μπαίνει κρυφά και στα σπίτια μας είναι ότι:

α) Η ανακύκλωση χαρτιού σώζει τα δέντρα. Ο οικονομολόγος Steven Landsburg έχει υποστηρίξει ότι η ανακύκλωση χαρτιού μειώνει πραγματικά τους πληθυσμούς δέντρων. Υποστηρίζει ότι επειδή οι επιχειρήσεις χαρτιού έχουν τα κίνητρα για να ξαναγεμίσουν τα ιδιόκτητα δάση τους, η μεγάλη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε μεγάλα δάση. Αντιθέτως, η μειωμένη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε λιγότερα «καλλιεργημένα» δάση. Παρόμοια επιχειρήματα εκφράστηκαν σε ένα άρθρο του 1995 για την ελεύθερη αγορά.

Όταν οι επιχειρήσεις κόβουν τα δέντρα, φυτεύουν άλλα στη θέση τους. Το περισσότερο χαρτί προέρχεται από τα δάση «πολτού», που φυτεύονται συγκεκριμένα με σκοπό την παραγωγή χαρτιού. Πολλοί οικολόγοι επισημαίνουν, παρ' όλ' αυτά, ότι τα «καλλιεργημένα» δάση είναι κατώτερα

3. Δεν έχουμε μικρότερο αντίκτυπο στην εξοικονόμηση δέντρων, δεδομένου ότι τα χρησιμοποιούμενα δέντρα είναι ανανεώσιμα και συγκεκριμένα φυτεύονται για την παραγωγή του χαρτιού.

Όσον αφορά τα τοξικά απόβλητα που παράγονται από την ανακύκλωση του χαρτιού, παραθέτουμε την διαδικασία ανακύκλωσης, για να γίνει πιο κατανοητή η βλαβερή επίδραση της στο περιβάλλον.

Διαδικασία ανακύκλωσης χαρτιού

Ενώ υπάρχουν διαφορές ανάλογα με το συγκεκριμένο τύπο του χαρτιού που ανακυκλώνεται (φύλλο φίμπερ, εφημερίδα, απορρίμματα γραφείων), η διαδικασία ανακύκλωσης περιλαμβάνει τα ακόλουθα βήματα:

1. Πολτοποίηση: Γίνεται πρόσθεση νερού και εφαρμόζεται μηχανική δράση για να χωριστούν οι ίνες μεταξύ τους.

2. Διαλογή: Χρησιμοποιώντας κόσκινα, με αυλακώσεις ή με τρύπες, αφαιρούνται μολυσματικοί παράγοντες που είναι μεγαλύτεροι από τις ίνες του πολτού.

3. Φυγοκεντρικός καθαρισμός: Η περι-

λώντας αέρια που είναι επιβλαβή για την ατμόσφαιρα) ή χρησιμοποιούνται ως λίπασμα από τους τοπικούς αγρότες.

Οι μύλοι πολτού μπορούν να είναι πηγές ρύπανσης του νερού και του αέρα, ειδικά εάν παράγουν λευκασμένο πολτό. Ο ανακυκλωμένος πολτός μπορεί να λευκανθεί με τις ίδιες χημικές ουσίες που χρησιμοποιούνται για να λευκανθεί και ο παρθένος πολτός, αλλά το υπεροξείδιο υδρογόνου και οι νάτριο–υδροσουλφίδες[2] είναι οι πιο κοινοί παράγοντες λεύκανσης. Ειδικότερα πρέπει να σημειωθεί ότι παράγουν και ρυπογόνα υποπροϊόντα, όπως η λάσπη, που είναι το ακατάλληλο προς χρήση υλικό που απέμεινε από την όλη παραπάνω διαδικασία. Η απομελάνωση του χαρτιού, για παράδειγμα, σε ένα μύλο του Οχάιο παράγει λάσπη που ζυγίζει το 22% του βάρους του χαρτιού που ανακυκλώνεται.

Ε. – Λ.

Σημειώσεις

1. Τα υπεροξείδια είναι ισχυρά οξειδωτικά, και συνήθως αρκετά ασταθή. Τα ιοντικά υπεροξείδια αντιδρούν με το νερό και τα αραιωμένα οξέα Το υπεροξείδιο του νατρίου είναι ισχυρό οξειδωτικό των μετάλλων, όπως ο σίδηρος.

Το υπεροξείδιο υδρογόνου (H_2O_2) είναι ένα χλωμό - μπλε υγρό που εμφανίζεται άχρωμο σε αραιό διάλυμα, ελαφρά πιο ιξώδες από το νερό. Έχει ισχυρές οξειδωτικές ιδιότητες και είναι επομένως ισχυρός παράγοντας λεύκανσης, που χρησιμοποιείται συνήθως για λεύκανση χαρτιού, αλλά έχει βρει επίσης χρήση ως απολυμαντικό, ως οξειδωτικό, ως αντισηπτικό αλλά και σαν μονοπροωθητικό καύσιμο. Η οξειδωτική ικανότητα του υπεροξειδίου υδρογόνου είναι τόσο ισχυρή, ώστε αυτή η χημική ουσία θεωρείται ως μια από τις ενώσεις πολλαπλών αντιδράσεων, που βασίζονται στο οξυγόνο.

Περίπου 50% της παγκόσμιας παραγωγής του υπεροξειδίου υδρογόνου το 1994 χρησιμοποιήθηκε για τον πολτό και τη λεύκανση χαρτιού. Το υπεροξείδιο του υδρογόνου, είτε σε καθαρή είτε σε αραιωμένη μορφή, εμπεριέχει διάφορους κινδύνους:

Σε συγκέντρωση πάνω από 10%, το υπεροξείδιο υδρογόνου εκπέμπει ατμό που μπορεί να πυροδοτηθεί σε θερμοκρασία πάνω από 50 °C (158

τερη ενέργεια από απλά να το πετάξεις και να χρησιμοποιήσεις ένα καινούργιο. **Δεν σώζουμε οποιαδήποτε δέντρα με την ανακύκλωση του χαρτιού**. Το 87% των δέντρων που χρησιμοποιήθηκαν για να κάνουν το χαρτί φυτεύτηκαν από τις επιχειρήσεις χαρτιού γι' αυτό το σκοπό.

Η ανακύκλωση είναι μια διαδικασία παραγωγής, και επομένως επιδρά και στο περιβάλλον. Στις ΗΠΑ, το γραφείο της αξιολόγησης της τεχνολογίας υποστηρίζει ότι «συνήθως δεν είναι ξεκάθαρο εάν η δευτεροβάθμια παραγωγή [όπως η ανακύκλωση] παράγει λιγότερη ρύπανση ανά τόνο του επεξεργασμένου υλικού σε σχέση με τις αρχικές διαδικασίες παραγωγής». Πράγματι, εξηγεί το γιατί: Η ανακύκλωση αλλάζει τη φύση της ρύπανσης, μερικές φορές αυξάνοντάς την και άλλοτε μειώνοντάς την.

Παραδείγματος χάριν, το EPA (Environmental Protection Agency = Υπηρεσία Προστασίας του Περιβάλλοντος) εξέτασε τόσο την αρχική παραγωγή χαρτιού, όσο και τη διαδικασία ανακύκλωσης για εκλυόμενες τοξικές ουσίες. **Πέντε τοξικές ουσίες βρέθηκαν μόνο στην αρχική παραγωγή, οκτώ στις διαδικασίες ανακύκλωσης**. Μεταξύ αυτών των πέντε ουσιών, όλες εκτός από μία εντοπίστηκαν σε **υψηλά επίπεδα** στις διαδικασίες ανακύκλωσης. Παρόμοια αποτελέσματα έχουν βρεθεί για την παραγωγή χάλυβα και αργιλίου.

Αυτό που ευρύτατα προβάλλεται είναι πως η ανακύκλωση «σώζει τους πόρους». Συχνά, οι υποστηρικτές της ανακύκλωσης ισχυρίζονται πως μ' αυτή τη διαδικασία θα σωθούν συγκεκριμένοι πόροι, όπως η ξυλεία, το πετρέλαιο ή τα ορυκτά μεταλλεύματα. Ακόμα, επιλέγονται επιτυχή παραδείγματα, όπως είναι η ανακύκλωση των δοχείων αργιλίου. Και οι δύο γραμμές επιχειρήματος στηρίζονται στην έννοια της επαναχρησιμοποίησης. Αλλά η μείωση της χρήσης ενός πόρου, συνήθως αντικαθίσταται με την μεγαλύτερη χρήση άλλων πόρων.

Για να γίνουν πιο ευδιάκριτες οι αντιφάσεις και τα προβλήματα της ανακύκλωσης, θα επικεντρωθούμε σε μια από τις πιο γνωστές μεθόδους: **την ανακύκλωση του χαρτιού**.

Στα σχολεία, τα γραφεία και ακόμη και τα σπίτια μας συναντάμε μια αυξανόμενη κίνηση υπέρ της ανακύκλωσης του χαρτιού και των προϊόντων του. Η ανακύκλωση του χαρτιού είναι σημαντική βιομηχανία

χαρτιού. Παρ' όλ' αυτά, μια προσεκτική εξέταση οποιουδήποτε στοιχείου, που υποβάλλεται ως γεγονός, καταρρίπτει τα επιχειρήματα. Ένα κοινό ψέμα που ακούγεται συχνά στα σχολεία, στην κυβερνητική πολιτική και μπαίνει κρυφά και στα σπίτια μας είναι ότι:

α) Η ανακύκλωση χαρτιού σώζει τα δέντρα. Ο οικονομολόγος Steven Landsburg έχει υποστηρίξει ότι η ανακύκλωση χαρτιού μειώνει πραγματικά τους πληθυσμούς δέντρων. Υποστηρίζει ότι επειδή οι επιχειρήσεις χαρτιού έχουν τα κίνητρα για να ξαναγεμίσουν τα ιδιόκτητα δάση τους, η μεγάλη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε μεγάλα δάση. Αντιθέτως, η μειωμένη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε λιγότερα «καλλιεργημένα» δάση. Παρόμοια επιχειρήματα εκφράστηκαν σε ένα άρθρο του 1995 για την ελεύθερη αγορά.

Όταν οι επιχειρήσεις κόβουν τα δέντρα, φυτεύουν άλλα στη θέση τους. Το περισσότερο χαρτί προέρχεται από τα δάση «πολτού», που φυτεύονται συγκεκριμένα με σκοπό την παραγωγή χαρτιού. Πολλοί οικολόγοι επισημαίνουν, παρ' όλ' αυτά, ότι τα «καλλιεργημένα» δάση είναι κατώτερα από τα παρθένα, για διάφορους λόγους. Τα καλλιεργημένα δάση δεν είναι ικανά να διαμορφώσουν το χώμα τόσο γρήγορα, προκαλούν εδαφολογική διάβρωση και συχνά απαιτούν μεγάλες ποσότητες λιπάσματος για να διατηρηθούν, ενώ περιέχουν περιορισμένη βιοποικιλότητα δέντρων και άγριας φύσης, σε σχέση με τα παρθένα.

β) Η ανακύκλωση του χαρτιού είναι καλή για το περιβάλλον! Το ανακυκλωμένο χαρτί αρχικά συλλέγεται από σημαντικό αριθμό φορτηγών, τα οποία καίνε ορυκτά καύσιμα που εκπέμπουν ρύπους επικίνδυνους για την ατμόσφαιρα. Από τα σπίτια, τα σχολεία και τα γραφεία που δουλεύουμε, τα απόβλητα χαρτιού πηγαίνουν στα κέντρα επεξεργασίας όπου μετατρέπονται σε πολτό. Το μελάνι αφαιρείται με τη χρήση χλωρίνης και άλλες επιβλαβείς χημικές ουσίες. Η διαδικασία αυτή απαιτεί ένα καθόλου αμελητέο ποσό ενέργειας και φυσικά τα απόβλητα από τη χρήση της χλωρίνης και

3. Δεν έχουμε μικρότερο αντίκτυπο στην εξοικονόμηση δέντρων, δεδομένου ότι τα χρησιμοποιούμενα δέντρα είναι ανανεώσιμα και συγκεκριμένα φυτεύονται για την παραγωγή του χαρτιού.

Όσον αφορά τα τοξικά απόβλητα που παράγονται από την ανακύκλωση του χαρτιού, παραθέτουμε την διαδικασία ανακύκλωσης, για να γίνει πιο κατανοητή η βλαβερή επίδραση της στο περιβάλλον.

Διαδικασία ανακύκλωσης χαρτιού

Ενώ υπάρχουν διαφορές ανάλογα με το συγκεκριμένο τύπο του χαρτιού που ανακυκλώνεται (φύλλο φίμπερ, εφημερίδα, απορρίμματα γραφείων), η διαδικασία ανακύκλωσης περιλαμβάνει τα ακόλουθα βήματα:

1. Πολτοποίηση: Γίνεται πρόσθεση νερού και εφαρμόζεται μηχανική δράση για να χωριστούν οι ίνες μεταξύ τους.

2. Διαλογή: Χρησιμοποιώντας κόσκινα, με αυλακώσεις ή με τρύπες, αφαιρούνται μολυσματικοί παράγοντες που είναι μεγαλύτεροι από τις ίνες του πολτού.

3. Φυγοκεντρικός καθαρισμός: Η περιστροφή του πολτού σε έναν καθαριστή αναγκάζει τα υλικά που είναι πυκνότερα από τις ίνες πολτού να κινηθούν εξωτερικά και να απορριφθούν.

4. Επίπλευση: Με τη χρήση αεροφυσαλίδων διασπάται το μελάνι και συλλέγεται με την μορφή αφρού στην επιφάνεια. Με την αφαίρεση του μολυσμένου αφρού, ο πολτός γίνεται λευκότερος. Αυτό το βήμα λέγεται απομελάνωση.

5. Ζύμωση ή διασπορά: Εφαρμόζεται μηχανική δράση για να διαχωρίσει μολυσματικούς παράγοντες.

6. Πλύση: Οι διάφοροι παράγοντες αφαιρούνται με το ξέπλυμα του πολτού με νερό.

7. Λεύκανση: Εάν επιδιώκεται λευκότερο χαρτί, γίνεται η λεύκανση του χαρτιού, χρησιμοποιώντας υπεροξείδια[1] ή υδροσουλφίδες, για να απομακρυνθεί το χρώμα από τον πολτό.

8. Κατασκευή χαρτιού: Η καθαρή (ή/και

πρέπει να σημειωθεί ότι παράγουν και ρυπογόνα υποπροϊόντα, όπως η λάσπη, που είναι το ακατάλληλο προς χρήση υλικό που απέμεινε από την όλη παραπάνω διαδικασία. Η απομελάνωση του χαρτιού, για παράδειγμα, σε ένα μύλο του Οχάιο παράγει λάσπη που ζυγίζει το 22% του βάρους του χαρτιού που ανακυκλώνεται.

Ε. – Λ.

Σημειώσεις

1. Τα υπεροξείδια είναι ισχυρά οξειδωτικά, και συνήθως αρκετά ασταθή. Τα ιοντικά υπεροξείδια αντιδρούν με το νερό και τα αραιωμένα οξέα Το υπεροξείδιο του νατρίου είναι ισχυρό οξειδωτικό των μετάλλων, όπως ο σίδηρος.

Το υπεροξείδιο υδρογόνου (H_2O_2) είναι ένα χλωμό - μπλε υγρό που εμφανίζεται άχρωμο σε αραιό διάλυμα, ελαφρά πιο ιξώδες από το νερό. Έχει ισχυρές οξειδωτικές ιδιότητες και είναι επομένως ισχυρός παράγοντας λεύκανσης, που χρησιμοποιείται συνήθως για λεύκανση χαρτιού, αλλά έχει βρει επίσης χρήση ως απολυμαντικό, ως οξειδωτικό, ως αντισηπτικό αλλά και σαν μονοπροωθητικό καύσιμο. Η οξειδωτική ικανότητα του υπεροξειδίου υδρογόνου είναι τόσο ισχυρή, ώστε αυτή η χημική ουσία θεωρείται ως μια από τις ενώσεις πολλαπλών αντιδράσεων, που βασίζονται στο οξυγόνο.

Περίπου 50% της παγκόσμιας παραγωγής του υπεροξειδίου υδρογόνου το 1994 χρησιμοποιήθηκε για τον πολτό και τη λεύκανση χαρτιού. Το υπεροξείδιο του υδρογόνου, είτε σε καθαρή είτε σε αραιωμένη μορφή, εμπεριέχει διάφορους κινδύνους:

Σε συγκέντρωση πάνω από 10%, το υπεροξείδιο υδρογόνου εκπέμπει ατμό που μπορεί να πυροδοτηθεί σε θερμοκρασία πάνω από 50 °C (158 °F) σε κανονικές συνθήκες ατμοσφαιρικής πίεσης. Αυτό μπορεί έπειτα να προκαλέσει μια έκρηξη αναβρασμού του υγρού που έχει απομείνει. Επομένως η απόσταξη του υπεροξειδίου υδρογόνου είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη.

Οι ατμοί που παράγονται από το υπεροξείδιο του υδρογόνου, μπορούν να δημιουργήσουν ευαίσθητες στην επαφή εκρηκτικές ύλες με τους υδρογονάνθρακες όπως τα λίπη. Οι επικίνδυνες αντιδράσεις που κυμαίνονται από την ανάφλεξη ως την έκρηξη έχουν αναφερθεί και με τα οινοπνεύματα, τις κετόνες, τα καρβοξυλικά οξέα (ιδιαίτερα οξικό οξύ), τις αμίνες και το φώσφορο.

Το συγκεντρωμένο υπεροξείδιο υδρογόνου (πάνω από 50%) είναι διαβρωτικό και ακόμη και αν χρησιμοποιείται ως διάλυμα μέσα στο σπίτι, μπορεί να προκαλέσει ενόχληση στα μάτια και το δέρμα. Η κατάποση διαλύματος υπεροξειδίου υδρογόνου είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, δεδομένου ότι η αποσύνθεση στο στομάχι απελευθερώνει μεγάλες ποσότητες αερίου (10 φορές ο όγκος ενός διαλύματος 3%) που προκαλεί εσω-

mental Protection Agency = Υπηρεσία Προστασίας του Περιβάλλοντος) εξέτασε τόσο την αρχική παραγωγή χαρτιού, όσο και τη διαδικασία ανακύκλωσης για εκλυόμενες τοξικές ουσίες. **Πέντε τοξικές ουσίες βρέθηκαν μόνο στην αρχική παραγωγή, οκτώ στις διαδικασίες ανακύκλωσης**. Μεταξύ αυτών των πέντε ουσιών, όλες εκτός από μία εντοπίστηκαν σε **υψηλά επίπεδα** στις διαδικασίες ανακύκλωσης. Παρόμοια αποτελέσματα έχουν βρεθεί για την παραγωγή χάλυβα και αργιλίου.

Αυτό που ευρύτατα προβάλλεται είναι πως η ανακύκλωση «σώζει τους πόρους». Συχνά, οι υποστηρικτές της ανακύκλωσης ισχυρίζονται πως μ' αυτή τη διαδικασία θα σωθούν συγκεκριμένοι πόροι, όπως η ξυλεία, το πετρέλαιο ή τα ορυκτά μεταλλεύματα. Ακόμα, επιλέγονται επιτυχή παραδείγματα, όπως είναι η ανακύκλωση των δοχείων αργιλίου. Και οι δύο γραμμές επιχειρήματος στηρίζονται στην έννοια της επαναχρησιμοποίησης. Αλλά η μείωση της χρήσης ενός πόρου, συνήθως αντικαθίσταται με την μεγαλύτερη χρήση άλλων πόρων.

Για να γίνουν πιο ευδιάκριτες οι αντιφάσεις και τα προβλήματα της ανακύκλωσης, θα επικεντρωθούμε σε μια από τις πιο γνωστές μεθόδους: **την ανακύκλωση του χαρτιού**.

Στα σχολεία, τα γραφεία και ακόμη και τα σπίτια μας συναντάμε μια αυξανόμενη κίνηση υπέρ της ανακύκλωσης του χαρτιού και των προϊόντων του. Η ανακύκλωση του χαρτιού είναι σημαντική βιομηχανία στην οποία ο βιομηχανοποιημένος κόσμος στηρίζεται μέσω ψεμάτων και πολιτικών τεχνικών. Τα επιχειρήματα αποσκοπούν στο «να νοιώσεις καλύτερα» και στο όνομα της διάσωσης του πλανήτη. Κατ' αρχήν, πολλά κράτη και τοπικές κοινότητες επιχορηγούν τα προγράμματα ανακύκλωσης, είτε από τα φορολογικά έσοδα, είτε από ποσά που συλλέγονται για τη διάθεση απορριμμάτων. Κατά συνέπεια οι λογιστικές δαπάνες που αναφέρονται για τέτοια προγράμματα είναι πολύ λιγότερες από τις αληθινές δαπάνες των πόρων τους στην κοινωνία. Υπάρχουν πολλοί λόγοι που υποβάλλονται οι άνθρωποι υπέρ της ανακύκλωσης του

να γεμίσουν τα ιδιόκτητα δάση τους, η μεγάλη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε μεγάλα δάση. Αντιθέτως, η μειωμένη ζήτηση για χαρτί οδηγεί σε λιγότερα «καλλιεργημένα» δάση. Παρόμοια επιχειρήματα εκφράστηκαν σε ένα άρθρο του 1995 για την ελεύθερη αγορά.

Όταν οι επιχειρήσεις κόβουν τα δέντρα, φυτεύουν άλλα στη θέση τους. Το περισσότερο χαρτί προέρχεται από τα δάση «πολτού», που φυτεύονται συγκεκριμένα με σκοπό την παραγωγή χαρτιού. Πολλοί οικολόγοι επισημαίνουν, παρ' όλ' αυτά, ότι τα «καλλιεργημένα» δάση είναι κατώτερα από τα παρθένα, για διάφορους λόγους. Τα καλλιεργημένα δάση δεν είναι ικανά να διαμορφώσουν το χώμα τόσο γρήγορα, προκαλούν εδαφολογική διάβρωση και συχνά απαιτούν μεγάλες ποσότητες λιπάσματος για να διατηρηθούν, ενώ περιέχουν περιορισμένη βιοποικιλότητα δέντρων και άγριας φύσης, σε σχέση με τα παρθένα.

β) Η ανακύκλωση του χαρτιού είναι καλή για το περιβάλλον! Το ανακυκλωμένο χαρτί αρχικά συλλέγεται από σημαντικό αριθμό φορτηγών, τα οποία καίνε ορυκτά καύσιμα που εκπέμπουν ρύπους επικίνδυνους για την ατμόσφαιρα. Από τα σπίτια, τα σχολεία και τα γραφεία που δουλεύουμε, τα απόβλητα χαρτιού πηγαίνουν στα κέντρα επεξεργασίας όπου μετατρέπονται σε πολτό. Το μελάνι αφαιρείται με τη χρήση χλωρίνης και άλλες επιβλαβείς χημικές ουσίες. Η διαδικασία αυτή απαιτεί ένα καθόλου αμελητέο ποσό ενέργειας και φυσικά τα απόβλητα από τη χρήση της χλωρίνης και άλλων χημικών ουσιών, που αφαιρούν το μελάνι γίνονται μια τοξική λάσπη την οποία πρέπει να βρούμε κάποιο τρόπο να ξεφορτωθούμε. Τι έχουμε, λοιπόν, επιτύχει με την ανακύκλωση του χαρτιού;

1. Έχουμε δημιουργήσει μεγαλύτερη μόλυνση, διότι καίμε καύσιμα στα φορτηγά, τις γεννήτριες και άλλες πηγές ενέργειας που απαιτούνται για τη διαδικασία της ανακύκλωσης.

2. Δημιουργούμε ένα περιβαλλοντικό πρόβλημα με την παραγωγή των πρόσθετων τοξικών αποβλήτων μέσω της χρησιμοποίησης των χλωρινών και άλλων χημικών ουσιών.

Ενώ υπάρχουν διαφορές ανάλογα με το συγκεκριμένο τύπο του χαρτιού που ανακυκλώνεται (φύλλο φίμπερ, εφημερίδα, απορρίμματα γραφείων), η διαδικασία ανακύκλωσης περιλαμβάνει τα ακόλουθα βήματα:

1. **Πολτοποίηση:** Γίνεται πρόσθεση νερού και εφαρμόζεται μηχανική δράση για να χωριστούν οι ίνες μεταξύ τους.

2. **Διαλογή:** Χρησιμοποιώντας κόσκινα, με αυλακώσεις ή με τρύπες, αφαιρούνται μολυσματικοί παράγοντες που είναι μεγαλύτεροι από τις ίνες του πολτού.

3. **Φυγοκεντρικός καθαρισμός:** Η περιστροφή του πολτού σε έναν καθαριστή αναγκάζει τα υλικά που είναι πυκνότερα από τις ίνες πολτού να κινηθούν εξωτερικά και να απορριφθούν.

4. **Επίπλευση:** Με τη χρήση αεροφυσαλίδων διασπάται το μελάνι και συλλέγεται με την μορφή αφρού στην επιφάνεια. Με την αφαίρεση του μολυσμένου αφρού, ο πολτός γίνεται λευκότερος. Αυτό το βήμα λέγεται απομελάνωση.

5. **Ζύμωση ή διασπορά:** Εφαρμόζεται μηχανική δράση για να διαχωρίσει μολυσματικούς παράγοντες.

6. **Πλύση:** Οι διάφοροι παράγοντες αφαιρούνται με το ξέπλυμα του πολτού με νερό.

7. **Λεύκανση:** Εάν επιδιώκεται λευκότερο χαρτί, γίνεται η λεύκανση του χαρτιού, χρησιμοποιώντας υπεροξείδια[1] ή υδροσουλφίδες, για να απομακρυνθεί το χρώμα από τον πολτό.

8. **Κατασκευή χαρτιού:** Η καθαρή (ή/και λευκασμένη) ίνα μετατρέπεται σε ένα «νέο» προϊόν χαρτιού με την ίδια διαδικασία που κατασκευάζεται και αρχικά το χαρτί.

9. **Διαλυμένη επίπλευση αέρα:** Το νερό που χρησιμοποιείται κατά τη διαδικασία καθαρίζεται για την επαναχρησιμοποίησή του.

10. **Διάθεση Αποβλήτων:** Το ακατάλληλο προς χρήση υλικό που απέμεινε, κυρίως το μελάνι, τα πλαστικά, το υλικό πληρώσεως και οι μικρές ίνες θάβονται σε υλικά οδόστρωσης (οπότε οι μολυσματικοί παράγοντες περνάνε στο έδαφος και πιθανώς μετά στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα), καίγονται για να παράγουν ενέργεια (προκα-

αλλά έχει βρει επίσης χρήση ως απολυμαντικό, ως οξειδωτικό, ως αντισηπτικό αλλά και σαν μονοπροωθητικό καύσιμο. Η οξειδωτική ικανότητα του υπεροξειδίου υδρογόνου είναι τόσο ισχυρή, ώστε αυτή η χημική ουσία θεωρείται ως μια από τις ενώσεις πολλαπλών αντιδράσεων, που βασίζονται στο οξυγόνο.

Περίπου 50% της παγκόσμιας παραγωγής του υπεροξειδίου υδρογόνου το 1994 χρησιμοποιήθηκε για τον πολτό και τη λεύκανση χαρτιού. Το υπεροξείδιο του υδρογόνου, είτε σε καθαρή είτε σε αραιωμένη μορφή, εμπεριέχει διάφορους κινδύνους:

Σε συγκέντρωση πάνω από 10%, το υπεροξείδιο υδρογόνου εκπέμπει ατμό που μπορεί να πυροδοτηθεί σε θερμοκρασία πάνω από 50 °C (158 °F) σε κανονικές συνθήκες ατμοσφαιρικής πίεσης. Αυτό μπορεί έπειτα να προκαλέσει μια έκρηξη αναβρασμού του υγρού που έχει απομείνει. Επομένως η απόσταξη του υπεροξειδίου υδρογόνου είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη.

Οι ατμοί που παράγονται από το υπεροξείδιο του υδρογόνου, μπορούν να δημιουργήσουν ευαίσθητες στην επαφή εκρηκτικές ύλες με τους υδρογονάνθρακες όπως τα λίπη. Οι επικίνδυνες αντιδράσεις που κυμαίνονται από την ανάφλεξη ως την έκρηξη έχουν αναφερθεί και με τα οινοπνεύματα, τις κετόνες, τα καρβοξυλικά οξέα (ιδιαίτερα οξικό οξύ), τις αμίνες και το φώσφορο.

Το συγκεντρωμένο υπεροξείδιο υδρογόνου (πάνω από 50%) είναι διαβρωτικό και ακόμη και αν χρησιμοποιείται ως διάλυμα μέσα στο σπίτι, μπορεί να προκαλέσει ενόχληση στα μάτια και το δέρμα. Η κατάποση διαλύματος υπεροξειδίου υδρογόνου είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, δεδομένου ότι η αποσύνθεση στο στομάχι απελευθερώνει μεγάλες ποσότητες αερίου (10 φορές ο όγκος ενός διαλύματος 3%) που προκαλεί εσωτερική αιμορραγία. Η εισπνοή πάνω από 10% μπορεί να προκαλέσει σοβαρά πνευμονικά προβλήματα.

2. Αυτή η ένωση είναι ένα υδροδιαλυτό άλας και μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα διαλύματα. Χρησιμοποιείται σ' αυτή τη μορφή σε μερικές βιομηχανικές διαδικασίες βαψίματος. Αποβάλλει την υπερβολική χρωστική ουσία, τα υπόλοιπα οξειδίων και τις απρόβλεπτες χρωστικές ουσίες, βελτιώνοντας με αυτόν τον τρόπο τη γενική ποιότητα χρώματος. Μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί ως χλωρίνη, για παράδειγμα, στον πολτό χαρτιού, το βαμβάκι, το μαλλί και τον άργιλο καολίνη. Πρόκειται για ένα αρκετά εύφλεκτο υλικό.